Lucinda Hare

Îmblânzitorul Dragonilor

Cronicile Dragonilor

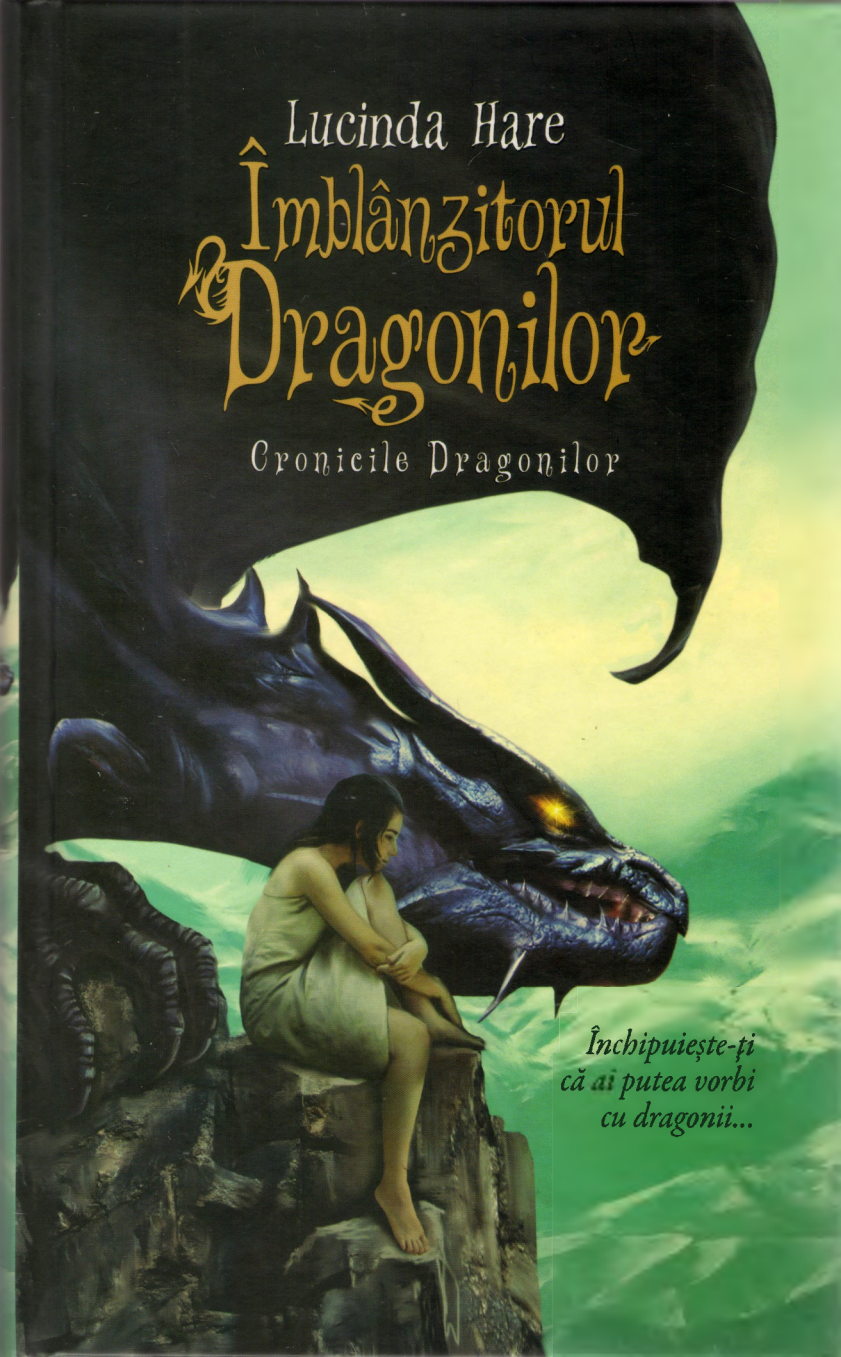

Închipuiește-ți că ai putea vorbi cu dragonii...

– Ce poveste aţi vrea să ascultaţi în seara asta?
– Îmblânzitorul Dragonilor! *strigară cu toţii în cor, strângându-se unii în alţii, în vreme ce afară vântul sufla vijelios, iar lunile pluteau ca nişte corăbii pe norii zdrenţuiţi.*

Domniţa Quenelda a avut dintotdeauna o legătură misterioasă cu dragonii. Visul ei este acela de a zbura pe un dragon de luptă, alături de tatăl său, comandantul Gărzii Dragonilor, în războiul cumplit pe care locuitorii din Împărăţiile Celor Şapte Mări îl poartă de sute de ani cu goblinii.

Dorinţa cea mai mare a micuţului Rădăcină este să se ţină cât mai departe de dragonii înspăimântători, cu limbile lor de foc. Când este numit scutier al tinerei Quenelda, încep să sară cu adevărat scântei.

În ciuda tuturor aşteptărilor, între cei doi se naşte o prietenie adevărată. Când Domul Dragonilor este ameninţat de un complot mortal, domniţa Quenelda şi curajosul ei scutier vor reuşi să dejoace planurile unui uneltitor perfid, a cărui identitate îmbracă straie surprinzătoare.

Prima carte din *Cronicile Dragonilor*
ne dezvăluie un tărâm de legendă şi o poveste magică,
despre curaj, loialitate şi prietenie.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-626-2
9 786066 006262
LITERA®

The Dragon Whisperer
Lucinda Hare
Copyright © 2009 Lucinda Hare
Copyright ilustraţii © 2009 David Wyatt
Prima ediţie publicată de Random House Children's Books

LITERA®

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita şi pe
www.litera.ro

Îmblânzitorul dragonilor
Lucinda Hare

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florenţa Simion
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARE, LUCINDA
Îmblânzitorul dragonilor / Lucinda Hare; trad.: Ioana Opaiţ. - Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-626-2
I. Opaiţ, Ioana (trad.)

821.111(94)-31=135.1

fedprint

Lucinda Hare

Îmblânzitorul Dragonilor

Traducere din limba engleză
Ioana Opaiţ

Cronicile Dragonilor

LITERA®

Această carte este dedicată soțului meu, Paul. De asemenea, lui Stephanie Ashby, care a citit cu entuziasm tot ce am scris.
Și iubiților mei prieteni necuvântători: Grumpy, Truffle, Chindit, Rufus și tuturor celorlalte patrupede care mi-au modelat și mi-au îmbogățit viața.

Dacă le vorbești animalelor,
vor vorbi și ele cu tine
și vă veți cunoaște reciproc.
Dacă nu le vorbești,
nu le vei cunoaște.
Iar ceea ce nu cunoști
îți va produce teamă.
Ceea ce pe unul îl înspăimântă
pe altul îl distruge.

Chief Dan George

CELE ŞAPTE ÎMPĂRĂŢII ALE MĂRII

ARHIPELAGUL DE APUS

GROTELE UCIGAŞE

OCEANUL DE APUS

VÂNĂTORI DE NOAPTE IV

VÂLCEAUA URLĂTOARE

REGIMENTUL XX DUHUL UMBREI

REGIMENTUL XIII NORI DE FURTUNĂ

MUNŢII DE PUCIOASĂ

ŢINUTURILE DE NORD

DE VEST

OSTROVUL GNOMILOR

REGIMENTUL III PRIMUL NĂSCUT

ŢINUTURILE

OSTROVUL DRAGONILOR

VÂLCEAUA FĂRĂ SFÂRŞIT

VÂLCEAUA VRĂJITOARELOR

REGIMENTUL IV FURTUNĂ DE FOC

VÂLCEAUA PLÂNGERII

STEPELE FĂRĂ DE PITICI

MUNŢII COLŢ DE FURTUNĂ

CITADELA DE STÂNCĂ (RUINE)

ŢINUTURILE DE JOS ALE VECHILOR ÎMPĂRĂŢII

100 de leghe

Prolog

Flacăra din vârful celui mai înalt turn al castelului abia se mai zărea prin ninsoarea ce cădea ca turbată. Ferindu-și ochii de furtună cu palma, gnomul își scutură scânteile aduse de vânt de pe mantaua înghețată și se întoarse în curte, continuându-și veghea.

Cuibărit în blana grea de urs, începuse să moțăie, când, dintr-odată, zăpada care se cernea în jurul lui se porni să dănțuiască și să se învolbureze. Vântul urla, iar suflarea lui aproape că îl lua pe sus, ridicându-l în picioare. Gnomul clipi, scuturându-și zăpada din sprâncenele groase și zbârlite. Privi către cer. Între zidurile donjonului, aerul sclipea și strălucea asemenea chiciurii. Zăpada din fața lui era bătătorită, parcă strivită de o greutate de neînchipuit.

Deasupra lui, negru pe fundalul viscolului, se profila amenințător un dragon uriaș; din coastele lui enorme se înălțau aburi înghețați. De pe spinarea creaturii coborî iute un bărbat tânăr, înveșmântat într-o armură neagră solzoasă, bătută cu țepi, aidoma celei care acoperea dragonul.

– A venit vremea?

—Stăpâne conte, rosti gnomul îngenunchind, moașele spun că vremea va sosi curând.

Călărețul se întoarse către Tunet, dragonul său, care își freca botul uriaș și negru de umărul lui.

—Tunet, să mă aștepți, îi ceru el, după care o luă cu pași mari spre castel, cu gnomul pe urmele lui.

Afară, vântul își schimbase direcția spre sud, gonind norii de pe cer și dezvăluind lumina celor două luni gemene. În liniștea care se așternea, un nor de dragoni sălbatici se ivi pe cer. Unul dintre ei se lăsă în jos, măturând zăpada de pe acoperișul abrupt, împodobit cu frontoane, al vechiului castel, și își încleștă pintenii de un gargui. Curând fu urmat de altul, apoi de al treilea, până când fiecare acoperiș și horn, fiecare turn și parapet erau înțesate de dragoni. Apoi creaturile își înălțară capetele și începură să cânte.

Sunetul nepământean vibra în văzduh, făcându-i pielea ca de găină tânărului conte, care se învârtea agitat prin odaia slab luminată de mai jos. Cântecul trecu iute de hotarele până la care l-ar fi putut urma urechea omenească. În Vâlceaua Vrăjitorilor, o haită de lupi porniți la vânătoare de elani se opri din goană, luând-o către castelul îndepărtat. Un urs adâncit în hibernare fornăi neliniștit în vizuina lui; mult mai sus, deasupra peșterii, o lespede de zăpadă se desprinse cu zgomot pe panta Muntelui Magului Adormit, prăvălindu-se la vale.

Clopotele băteau, vestind crucea nopții, iar vremea se preschimbă ușor în miezul iernii. Abia se stinsese ultimul dangăt, când un plânset spintecă văzduhul; era țipătul voinic și limpede al unui prunc, plin de viață nouă.

Tânărul se întoarse către ușa deschisă. Gnomul se ținea la câțiva pași în spatele său. Moașa ieși din odaia facerii,

purtând în brațe un ghemotoc înfășurat în scutece. În spatele ei, în patul mare, cu stâlpi, bărbatul întrezări o femeie care zăcea liniștită și nemișcată, sprijinită pe perne de damasc.

–Stăpâne, îi grăi moașa, făcând o plecăciune și întinzându-i pruncul care plângea, ai o fiică.

–Și mama ei? întrebă contele, cu glasul răgușit de teamă. Cum se simte mama ei?

–Se simte bine, stăpâne, dar acum doarme. A fost o naștere anevoioasă. Are nevoie de odihnă. Spițerul se îngrijește de ea.

La auzul acestor cuvinte, încordarea păru să dispară din umerii lați ai bărbatului. Primind copilul în brațe, privi în ochii lui căprui care îi oglindeau pe ai săi. Zâmbi, zgândărindu-și cicatricea abia vindecată, care se întindea, tremurătoare, de la frunte până la bărbie.

Moașa șovăia.

–Stăpâne, vei duce copila la loc ferit?

Bărbatul încuviință din cap.

–O voi duce la Domul Dragonilor. Nimeni nu trebuie să prindă de veste care îi e obârșia.

–Stăpâne, cu toții am jurat credință doamnei noastre. Să n-ai teamă. Niciunul dintre noi nu va sufla o vorbă despre ea sau despre copilă.

Bărbatul se îndepărtă în grabă, luând ghemotocul înfășurat în blănuri, iar gnomul îl urmă îndeaproape.

Ajuns în curtea castelului, se opri. Dragonii ce adăstau pe ziduri îi țintuiau cu priviri arzătoare. Nici omul, nici gnomul nu mai văzuseră vreodată asemenea lucru. Totul era învăluit într-o tăcere ciudată, de parcă întreaga lume își ținea răsuflarea.

Gnomul se uită la copilă și încremeni. Ochii care păruseră căprui la lumina lumânării străluceau în întuneric cu o irizație aurie, neomenească.

– Domnia Ta!

În vocea servitorului se strecurase o teamă superstițioasă.

Bărbatul se aplecă și el asupra copilului, și răsuflarea i se tăie o clipă, iar aerul înghețat îl arse parcă pe gât. Își înălță apoi capul, privind în ochii mari și aurii care îl cântăreau de sus, pe el și micuța-i povară.

Tunet își lăsase în jos capul împlătoșat și cerceta fetița. Scâncetul ei încetă deodată și copila gânguri încântată. Pumnișorii ei atingeau botul catifelat al uriașului aplecat asupra ei.

– Bine te-am găsit, micuțo...

Glasul adânc, tunător al dragonului se rostogoli în mintea copilei, care își întinse brațele ca să îmbrățișeze ființa aceea uimitoare, atât de stranie și totuși atât de cunoscută.

– Bine te-am găsit, Dănțuitoarea Dragonilor... Limba lui albastră îi mângâia pielea, ca o țesătură aspră și fierbinte. *Vino, micuțo...*

Coada uriașă, înspinată, care împărțise moartea printre nenumărați goblini, alunecă încet în față, încolăcindu-se în jurul fetiței, și o luă cu gingășie din brațele tatălui ei. O clipă, bărbatul rămase împietrit de uimire, apoi un zâmbet fugar îi lumină chipul frumos. Strecurându-se cu sprinteneală printre platoșele imense de pe spinarea dragonului, contele încălecă iute, așezându-se în șaua lui, după care își luă fiica în brațe. Gnomul ajunse și el la locul lui obișnuit, în spatele stăpânului său, lipit de una dintre platoșe, cu securea dublă odihnindu-i-se la picioare.

– Să mergem!

Învelindu-și bine copila în mantie și ținând-o strâns în brațe, bărbatul apucă hățurile.

– Către Domul Dragonilor!

Dragonul, un Negru Imperial, se înălță fără un sunet în văzduhul nopții. Nici nu trecuseră bine de zidurile crenelate ale castelului, că silueta zburătoare dispăru în beznă și călătorii se făcură nevăzuți, iar vântul stârnit de aripile dragonului le șterse urmele din zăpadă, ca și cum n-ar fi fost nicicând.

Capitolul 1

Culcușul dragonilor de luptă

–*O să te doară...* îl preveni Quenelda, în timp ce capul dragonului o împungea ușor, învăluind-o în răsuflarea lui fierbinte.

Fata îi vorbea în gând, cum e doar felul dragonilor.

–*Durerea e un fleac, Dănțuitoarea Dragonilor*, se grozăvi dragonul din seminția Dinte Ascuțit, dezgolindu-și colții galbeni. *Sunt puternic. N-am trecut eu oare prin mai multe bătălii decât numără anii tăi?*

–*Da*, zâmbi Quenelda, *așa e...*

Fetița subțiratică era cățărată pe piciorul solzos, dar sări sprintenă pe suportul circular de metal de lângă culcuș. Dându-și la o parte din ochi șuvițele blonde rebele, strigă cu îndrăzneală către gnomul care stătea încălecat pe coada ruptă a dragonului.

–E gata.

–Hmmm..., mormăi neîncrezător Tangnost Strânsoare de Urs, gnomul care era mai-marele dragonilor contelui Rufus DeWinter, în timp ce se opintea. Acum! strigă el peste umăr, cu glasul aspru, adânc, înăbușit de viziera coifului. Pe Pământul Dintâi, trage!

În spatele său, un ucenic speriat se supuse, trăgând cu toată puterea de lanțurile scripetelui. Roțile unsuroase scrâșniră, zalele zăngăniră, iar lanțul se înălță centimetru cu centimetru. Încetul cu încetul, scripetele care sprijinea coada retezată a dragonului își ridică povara de la pământ, dând la iveală fractura deschisă.

Gnomul scrâșni din dinți. Palmele asudate îi alunecau în mănușile grele. Strângând iar pumnii, se opinti din toate puterile. Și osul rupt alunecă la locul lui, cu un pârâit puternic, urmat îndată de urletul de durere al dragonului.

Din instinct, Tangnost se aplecă, în vreme ce focul alb și fierbinte șerpuia în jurul lui, căutând înfometat o spărtură în armura lui plină de funingine. Flăcările izvorâte din botul dragonului Dinte Ascuțit numit Două Înghițituri Și Te-Ai Dus se răspândeau în jurul culcușului, iar apoi, mugind și zăngănind, se bulucira de-a lungul țevilor și al coșurilor, croindu-și drum în aerul răcoros al zorilor. Apoi focul se stinse și doar zidurile adăpostului de bătălie mai răspândeau o lucire roșie în întuneric. Cărămizile încinse băteau spre roz, începând să se răcească.

În sfârșit, treaba fusese dusă la capăt. Tangnost răsuflă ușurat, regretând însă de îndată gestul. Chiar filtrat prin masca grea, aerul dogoritor îi pârjoli gâtlejul și-i stoarse lacrimi din unicul ochi. Tuși, apoi clătină din cap, înciudat de propria neghiobie.

Dragonii de luptă grav răniți erau de obicei uciși pe loc. Și pe bună dreptate, cugetă gnomul cu amar. Să vindeci un animal rănit era o treabă tare anevoioasă, dar să oblojești un dragon de luptă țâfnos și carnivor, învățat să pârjolească, să spintece și descăpățâneze, putea să te scoată din minți. Îi zguduia până și lui nervii, călițiîn optzeci de ani de experiență, dintre

care șaizeci și cinci petrecuți pe câmpul de luptă, înainte ca securea unui goblin să-l schilodească. Era de-a dreptul o sminteală, chiar dacă dragonul de luptă costase cinci mii de guinee de aur și fusese nevoie de cinci ani ca să fie dresat.

Toată lumea știa asta, cu excepția unei anumite domnițe învești mântate într-o tunică de piele mult prea largă, în pantaloni băiețești peticiți și cu cizme zburătoare grele, o domniță încăpățânată, în ai cărei ochi căprui se citea o hotărâre nestrămutată.

–Două Înghițituri Și Te-Ai Dus, te doare coada? întrebă politicos Quenelda, fără să-l ia în seamă pe ucenicul îngrozit care tremura în cizme.

–Coada-mi pulsează, Dănțuitoarea Dragonilor... recunoscu cu Două Înghițituri; fumul albicios încă i se mai ridica din nări, vălătucindu-se furios.

–Dar durerea ascuțită...?

–Din ce în ce mai slabă, însă rana mă arde și mă mănâncă.

–Am să-i dau de veste lui Un Ochi. Să nu-ți lași greutatea pe părțile vătămate câtă vreme te oblojim.

Dragonul de luptă suflă cu putere în semn de încuviințare, apoi își întoarse capul solzos către piticul și ucenicul care îi pansau coada. Limba roșie și despicată în trei țâșni afară, gustând aerul.

–Mi-e foame, Dănțuitoarea Dragonilor, se plânse creatura.

Parcă spre a-i întări spusele, cel de-al treilea stomac îi scoase un chiorăit. Ca un vulcan pe cale să erupă... sau ca un dragon care se pregătește să sufle foc. Fără voie, gnomul se dădu un pas înapoi, iar ucenicul o luă la fugă, țipând.

Tangnost se trezi holbându-se la două nări fremătătoare, mari cât ușile de cuptor. Fuioare de abur se iteau din ele,

purtând amenințarea a ceva mult mai rău ce avea să vină. În spatele nărilor, ochii roșii de reptilă ai dragonului Dinte Ascuțit păndeau fiecare mișcare a gnomului cu un interes neliniștitor. Un strop de salivă corozivă picură dintre colții galbeni și căzu sfârâind pe metalul podelei.

Tangnost încremeni. Cei din seminția Dinte Ascuțit erau vestiți pentru arțagul lor. Ucideau la cea mai mică provocare și de obicei nu puteau fi struniți decât de stăpânul de care fuseseră legați sau de scutierul care îi crescuse din găoace. Iar un Dinte Ascuțit rănit era de două ori mai primejdios.

Fără să cunoască gândurile sumbre ale lui Tangnost, Quenelda își dădu drumul la pământ, alunecând pe piciorul solzos al dragonului, și îl bătu afectuos cu palma pe un solz.

– *Nu, nu! N-ai voie să-i mănânci!* îl mustră fetița, în timp ce se apropia de mai-marele dragonilor tatălui ei. *Trebuie să-ți legăm coada și să o punem în atelă ca să nu se frângă, dar ce a fost mai rău a trecut. Îți vom da să mănânci din nou înainte să plecăm. Odihnește-te, Două Înghițituri Și Te-Ai Dus.*

– *Vise frumoase, Dănțuitoarea Dragonilor.*

Și dragonul de luptă se așeză în cuibul de piatră, iar solzii uriași de pe umerii săi scoaseră un clinchet când începu să toarcă mulțumit.

Gândindu-se că de-acum avea să fie în siguranță, Tangnost își scoase coiful, ștergându-și cu mănușa sudoarea de pe frunte, apoi privi în ochii fetei, în care se citea o cunoaștere mult prea adâncă pentru cei unsprezece ani ai ei.

Quenelda zâmbi văzându-i chipul neliniștit, brăzdat de riduri, pe care un petic îi acoperea găvanul gol al unui ochi pe care i-l smulsese săgeata unui goblin. Falca puternică și nasul spart erau încadrate de plete până la umăr, împletite la tâmpla

dreaptă într-o cosiță de războinic, după felul clanului său. Dintre toți servitorii tatălui ei, Quenelda îl iubea cel mai mult pe legendarul îmblânzitor de dragoni. Contele era mai mereu plecat la război, în fruntea Gărzii Dragonilor, corpul său de oaste cel mai puternic, așa că Tangnost îi fusese ca un părinte. Oricât ar fi fost de copleșit de treburi, bătrânul își găsea mereu răgaz pentru ea, răspunzând nenumăratelor ei întrebări cu răbdare și umor, ascultând-o cu toată seriozitatea, ca și cum părerile unui copil ar fi avut cu adevărat însemnătate pentru el.

Acum, că fata crescuse, îi îngăduia adesea să-l însoțească în timp ce își făcea tura, mai ales când era vorba de cazuri dificile, cum fusese acesta. Profesor sever și exigent, Tangnost era și drept, căci mai-marele dragonilor avea o inimă caldă sub armura grea. Ucenicii și scutierii se temeau de piticul cu un singur ochi, dar Tangnost era un erou în ochii lor; faptele lui de vitejie, săvârșite de-a lungul anilor petrecuți în trupa Sfărâmătorilor de Oase, unul dintre regimentele Gărzii Dragonilor, erau printre poveștile cele mai cerute în nopțile de iarnă. Asemenea Queneldei și tatălui ei, contele Rufus, Tangnost iubea cu pasiune dragonii și celelalte creaturi pe care le avea în grijă.

– Cred că am trecut peste ce a fost mai rău, dar rana...

Scuturând din umeri, Quenelda își lepădă tunica grea, scăldată în sudoare.

– Două Înghițituri spune că îl arde, Tangnost. Ce vrea să zică asta? îl întrerupse ea, în timp ce-și sufleca mânecile cămășii cu broderie fină, mânjind-o cu funingine.

– E otrava care-ncepe să se răspândească.

Tangnost intră iute în pielea profesorului fetei contelui.

– Trebuie să avem grijă ca rana să nu se infecteze. Vezi umbra asta de un albastru-întunecat, care șerpuiește pe sub solzi, apoi se-ntinde de la ruptură asemenea unei rădăcini?

Quenelda dădu din cap, sorbindu-i fiecare cuvânt.

– Miroase-o, îi ceru gnomul.

Încruntată, Quenelda se aplecă și, cu băgare de seamă, adulmecă aerul fierbinte, încrețindu-și îndată nasul, de scârbă.

– A ce miroase?

– A ceva dulceag, lipicios... ca un fruct stricat.

Tangnost încuviință.

– E începutul unei infecții. De asta îl arde rana, de asta e așa de greu de stăpânit. Armele spiridușilor sunt murdare, iar unele sunt otrăvite. De asta ne temem de ele, căci ni se-ntâmplă să ne dăm duhul la câteva săptămâni după vreo bătălie. Dacă nu-l oblojim la vreme și infecția se-ntinde, Două Înghițituri își va pierde coada, îi va putrezi. După asta nu-și va mai putea ține echilibrul, nu va mai putea alerga, darămite să mai și lupte. Uite!

Piticul luă un vas greu de spițerie de pe un raft mai de jos, îi scoase capacul, apoi i-l întinse Queneldei.

– Ce-i aici, fătucă?

Quenelda băgă un deget înăuntru și mirosi. Își încreți fața, de parcă și-ar fi muncit mintea, și frecă amestecul grunjos între degete.

– Mătrăgună... pisătură de scoarță de copac... lumină-de-lună... puțină buruiana-mărului?

Tangnost încuviință ursuz.

– Da.

Ce-ar fi s-o punem mai departe la-ncercare? se gândi.

– De ce tocmai amestecul ăsta?

Fata nu șovăi.

– Pisătură de scoarță de copac pentru ca rana să se închidă și să se vindece. Mătrăgună ca să scoată infecția. Lumină-de-lună pentru vioiciune și buruiana-mărului, să scadă durerea.

– Bine. Mai-marele dragonilor dădu din cap, mulțumit. Bine.

De când o știa gnomul, Quenelda nu scăpase niciun prilej în care să-l privească pe el și pe scutierii lui la treabă. O ștergea de lângă dădaca și profesorii ei și apărea din senin în adăpost, liniștită, cu ochii strălucind de concentrare, numai ochi și urechi, în timp ce scutierii învățau legendele țesute în jurul dragonilor și felul în care trebuiau îngrijiți. Toți cei cinci fii ai lui Tangnost muriseră în bătălii, iar el o iubise ca pe o fiică din prima clipă când o ținuse în brațe.

Odată, pe când era încă foarte mică, dispăruse din camera ei. După ce răscoliseră disperați tot Domul Dragonilor, căutând-o prin grajdurile uriașe, prin adăposturi și padocuri, o găsiseră dormind în cuibul dragonilor de luptă, încovrigată sub aripa ocrotitoare a dragonului tatălui ei, Tunet Nor de Furtună al III-lea. Fetița părea să nu aibă nici urmă de teamă de aceste creaturi ucigașe, nici de zbor, iar ele nu se atingeau nici măcar de un fir de pe capul ei.

Foarte curând, Quenelda începu să explice tuturor cum se simt dragonii, ba chiar și ce gândesc. Mai-marii grajdurilor zâmbiseră îngăduitor: mulți copii spuneau că pot vorbi cu animalele. Micuții sporovăiau mereu cu prieteni închipuiți, așa că nu dăduseră prea multă atenție aiurelilor fetiței. Dar contele și mai-marele dragonilor luaseră seama la vorbele ei.

La cinci ani, Quenelda îi anunțase că Răzbunătorul Vis Rău avea o indigestie cumplită în cel de-al treilea stomac din

pricină că mâncase prea mulți goblini pe jumătate putreziți; stăpâna adăposturilor nu o ascultase, iar vânturile trase de dragon culcaseră la pământ jumătate dintre cuiburile cu ouă. Apoi, la șapte ani, spusese că Apus Scuipă Foc avea o fractură, chiar dacă felcerul o declarase sănătoasă. Dragonița de luptă rănită își confirmase reputația belicoasă când se năpustise asupra fierarului care lucra la un solz nou și asupra celor doi ucenici, lăsând în urmă, pe dușumele, trei grămăjoare de cenușă și trei pete unsuroase, care nu se curățaseră decât după luni de frecat și spălat.

Ca urmare, în curând, îmblânzitorii și fierarii de la Domul Dragonului începură să plece urechea atunci când Quenelda le împărtășea ceea ce afla. Fără îndoială, fetița se pricepea la dragoni. Doar Tangnost, îmblânzitorul-șef al contelui, bănuia cam cât de mare era harul fetei, dar nu suflase nicio vorbă nimănui.

– Tangnost?

Nerăbdătoare, Quenelda îl trase de cosița de războinic, un obicei din copilărie. Îl privea întrebătoare.

– Hmmmhmmm, își drese gnomul vocea, rușinat că fusese surprins visând cu ochii deschiși.

Puse atent vasul la picioarele fetiței, ascunzându-și cu grijă emoția. Dacă bănuielile lui se adevereau...

– Unge cu un strat gros, îi spuse, aparent ursuz, în timp ce mintea îi lucra cu repeziciune. Știi ce ai de făcut.

Quenelda se apucă să trebăluiască, iar gnomul se întoarse către tânărul ucenic, blestemând în gând faptul că aveau atât de puțini oameni, încât era silit să lucreze cu tinerei fără experiență și neîncercați.

– Scoate-ți coiful! zbieră Tangnost, iar puștiul, și așa agitat, sări de doi coți în sus. Fă-te folositor! Rădăcină, băiete, adă o găleată de smoală și un linguroi din cazan. Vezi să fie fierbinte.

– Da, domnule, sări ucenicul, gata să-și îndeplinească sarcina.

– Nu mai tândăli! mugi Tangnost, în vreme ce piticul vânjos se spetea clătinându-se sub greutatea căldării de smoală. N-avem toată ziua la dispoziție! Hai odată, băiete, hai odată! Hai să vedem dacă ai învățat ceva în primul an pe care l-ai petrecut la Domul Dragonilor. Ai grijă cu smoala aia! îl avertiză, căci găleata se înclinase primejdios de mult, iar smoala amenința să-i stropească cizmele. Băiete, dacă vrei să ajungi iscoadă, ca tatăl tău, mai ai multe de învățat despre dragoni. Și acum, rosti mai-marele dragonilor, privindu-și ucenicul în ochi, ușor, așa cum ți-am arătat.

– Da, domnule, d... croncăni Rădăcină.

Teama îi încleiase atât de tare gura, încât nu putea înghiți și începuse să asude din belșug sub armura grea, stânjenitoare.

Tatăl lui Rădăcină era unul dintre cei mai buni slujbași ai contelui. Era o meserie primejdioasă – sarcina lui era să dea de urma grupurilor războinice ale spiridușilor –, dar care îi aducea iscoadei onoruri și privilegii. Datorită părintelui, unicul său fiu fusese primit ca ucenic la Domul Dragonilor. Puțini gnomi de rând puteau spera să ajungă ucenicii unuia dintre cei mai mari îmblânzitori de dragoni ai timpurilor. Rădăcină scrâșni din dinți. Nu trebuie să-și dezamăgească tatăl, n-o să lase să se întâmple una ca asta. Nu-și va da în vileag frica de dragoni; îl speriau de moarte. Și totuși, uneori își dorea să fi ales o slujbă mai tradițională; de exemplu, să fi devenit ucenicul unui vânător de șobolani.

Nu îl liniștea prea tare faptul că nu se aflau în fața dragonului, în fața unor colți de un metru și a unui cuptor încins. Nu, pe Rădăcină nu-l liniștea deloc faptul că se ocupa de coada dragonului. Pe când avea patru ani, văzuse cum un soldat fusese decapitat cu o simplă șfichiuire a unei cozi înspinate. Capul oșteanului săltase de cinci ori, oprindu-se în cele din urmă la picioarele băiatului.

Inima lui Rădăcină bătea nebunește. Aerul era înfiorător de încins, iar gâtul îi era iască. Sudoarea îi curgea în pârâiașe pe sub armură, adunându-i-se în cizme. Se simțea vlăguit. Își scoase o mănușă ca să-și șteargă broboanele de transpirație de la tâmple. Cu o mână tremurătoare, încercând să alunge amintirea capului desprins de trup, înmuie pensula în smoală. Mărgelele brățării de scoici îi zăngăniră la încheietură pe când ridica pensula.

Quenelda se uita nerăbdătoare cum întindea ucenicul smoala fierbinte. Cât de încet era! Și ce prost lucra! Vârfurile șuvițelor împletite și împodobite cu mărgele aproape că intrau în găleată. De ce nu intervenea mai-marele dragonilor? Și ea i-ar fi putut arăta băiatului cum se face.

– Quenelda, făcu Tangnost, întorcându-se să plece, cu armura zăngănind, mă duc să verific un caz de indigestie acută. Stai cu ochii pe flăcău! Când termină cu smoala, cheamă-mă să punem atela.

Rădăcină era neîndemânatic din cauza emoției. Lucra prost și își dădea prea bine seama de asta. Furișă o privire către fata contelui, al cărei păr era adunat în spatele urechilor mici și ascuțite. Era mereu tare batjocoritoare, iar acum se încrunta la el, cu buzele strânse dezaprobator, abia așteptând să facă o greșeală ca să-i poată arăta cum se face. De ce nu purta

armura? Oare nu se temea că dragonul ăsta arțăgos avea să o pârjolească?

Clopotele uriașe din clopotnița Domului bătură Ora Cocoșului care Cântă. Afară, un cocoș își drese glasul, pregătindu-se să vestească o nouă zi. Munciseră întreaga noapte! Nu era de mirare că ajunsese la capătul puterilor.

Quenelda oftă zgomotos și începu să bată din picior, nerăbdătoare, făcând să sune cataramele cizmelor de zbor. Ritmul lor îi zgâria nervii lui Rădăcină. Molipsindu-se de agitația fetei, coada lui Două Înghițituri Și Te-Ai Dus se mișca nervoasă.

Rădăcină încremeni. Smoala picura pe podele.

Se uită cum, cu spatele la el, Quenelda se îndrepta spre dragon să îl liniștească. Cât de încrezătoare era! Până și glasul ei nobil îl făcea pe ucenic să tresară.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Quenelda oftă cu zgomot și se întoarse.

– Dar mișcă-te odată, îl îndemnă ea, dându-și exasperată ochii peste cap.

Băiatul tresări și scăpă pensula în găleată, iar smoala fierbinte îi stropi mâna goală, arzându-l. Rădăcină își înăbuși un strigăt.

– Iute!

Fata contelui îl duse repede pe băiat la troaca de apă, dând ocol dragonului. Trăgându-l cu putere de armură, îi băgă brațul până la cot în apa înghețată.

– C-ce faci?

Gnomul aproape că plângea de durere.

– Dacă vrei să lucrezi cu dragonii de luptă, îl repezi Quenelda, ai face bine să-nveți cum să-ți oblojești arsurile. Apa rece îți va potoli înțepăturile. Ține mâna aici!

Scotoci prin unul dintre buzunărașele centurii de zbor, scoțând de acolo un mic flacon de sticlă.

– Dă-mi mâna, îi porunci înțepat.

Silindu-se să-și ascundă durerea, el întinse mâna.

– Ț, ț, făcu dezaprobator Quenelda. N-ar fi trebuit să-ți scoți mănușa. Cred că asta ți-a fost învățătură de minte.

Dosul și degetele mâinii stângi îi erau carne vie. Pielea bășicată deja se desprindea. Într-adevăr, așa cum îi spusese fata, apa rece îi domolise durerea. Iar amestecul verde și vâscos era alinător, cu toate că nu-i potolea focul care îi ardea obrajii. Rădăcină scrâșni din dinți. De ce se purta mereu cu el de parcă ar fi fost un copil?

– Asta ar trebui să-ți stingă arsura.

Quenelda întinse alifia într-un strat gros, apoi desprinse o fâșie din bandajul dragonului cu pumnalul ei în formă de seceră, bandajând strâns mâna ucenicului.

– Ai grijă să mergi mâine la infirmerie, să se uite la rană.

Pe urmă își puse flaconul la loc înapoi în centură.

– O să se vindece repede. Alifia asta e foarte bună pentru regenerarea solzilor. D...

– Regenerarea solzilor? chițăi Rădăcină, fără să se poată stăpâni, și își privi îngrozit mâna.

În niciun caz nu-i trebuia să-i mai crească și solzi!

– Dar – continuă Quenelda, fără să ia în seamă întreruperea –, ai grijă să cureți rana, altfel se infectează.

– M-mulțumesc, domniță Quenelda...

Băiatul se pierdu în bâlbâieli, dar ea îi întoarse spatele. Se auzeau pași zăngănind pe podul de afară.

– De ce n-ai întins încă smoala? mugi Tangnost, făcându-i pe cei doi să tresară.

Quenelda și Rădăcină schimbară stânjeniți un zâmbet, înainte de a se întoarce la dragonul rănit.

Peste o jumătate de ceas, mai-marele dragonilor examină aprobator atela de fier care ținea strâns coada dragonului și se declară mulțumit. În sinea sa, abia își putea stăpâni încântarea. Riscase mult: nu doar reputația sa, ci și viața. Jucase la noroc, ar fi spus mulți dacă ar fi știut adevărul, dar fata contelui nu îl dezamăgise niciodată, iar el nu hotărâse pripit.

– Ocrotește-o pe Quenelda cu prețul vieții! Învață-o tot ce știi, îi poruncise contele când îl numise pe Tangnost mai-mare peste dragoni. Ca și cum ar fi fiul și moștenitorul meu, sortit Ostrovului Dragonilor. Dar fă totul în secret, să nu bage nimeni de seamă. Dragonii o îndrăgesc și o ocrotesc. Au fost de față la nașterea ei. Cine știe ce vrea să-nsemne asta?

Așa că gnomul îi dăduse fetei pe ascuns învățătură, așa cum făcuse și cu contele. Iar ea își depășise tatăl în măiestrie. Era cât se poate de mândru de ea, ca de propria-i fiică. Dacă ar fi fost cel dintâi născut al contelui, și băiat pe deasupra, acum ar fi fost în drum spre Ostrovul Dragonilor. În schimb, toți își închipuiau că izbânzile ei erau de fapt ale lui și era mult mai sigur să se creadă astfel.

Se gândi iar la dragonul de luptă. Ce reușită! Bineînțeles, dacă reușeau să scape de infecție...

Ca și cum ar fi simțit agitația gnomului, Două Înghițituri Și Te-ai Dus își undui gâtul lung și întoarse capul ca să le cerceteze munca; lumina lămpii lucea molcom pe solzii lui roșii și galbeni.

Pe ciocanul lui Thor! Tangnost înghiți în sec, în timp ce adrenalina îi năvălea în sânge. Cum putea să fie Quenelda atât de sigură că dragonul nu avea să-i transforme în cenușă, altfel decât dacă nu vorbea cu făptura? Până atunci nu crezuse cu adevărat că ar fi cu putință așa ceva, nu îndrăznise să creadă că acest copil le putea vorbi acestor creaturi mărețe, că putea să le șoptească.

La urma urmei, alții puteau comunica într-un fel cu dragonii; până și el putea vedea imagini nedeslușite, putea simți cu mintea emoții puternice, ca toți fierarii dragonilor, ca toți îmblânzitorii. Stăpânii Dragonilor din Gardă se legau de dragonii lor și zburau ca o singură făptură, dar așa ceva se întâmpla abia după ani de zile petrecuți împreună. Dar acum... acum credea că era posibil. Oare de ce altceva se va putea dovedi în stare, cu timpul, această fetiță?

În ceea ce privește războiul, urmările ar fi de lungă durată. Dragonii de luptă mureau mai repede decât puteau fi înlocuiți. Negrii Imperiali se înmulțeau o dată la șapte ani; cei din neamul Dinte Ascuțit depuneau un singur ou. De la moartea bătrânului conte, goblinii năvăleau necontenit, din ce în ce mai numeroși. Dacă puteau vindeca dragonii răniți, trimițându-i înapoi la luptă, atunci posibilitățile erau nesfârșite! Și scripetele pe care Quenelda îl sugerase pentru dragonul rănit – va trebui să stea de vorbă cu vărul Odin din Ostrovul Dragonilor, ca să vadă dacă fierarii puteau făuri ceva asemănător...

– Gata, Tangnost?

Quenelda se întinse grațioasă ca o pisică și luă o dușcă zdravănă din plosca de piele, apoi i-o întinse gnomului.

Tangnost dădu din cap.

– Am terminat.

Bău recunoscător, turnându-și apoi apă pe grumaz, să se răcorească. Strămoșii lui coborâseră din munții aspri ai deșertului Vechilor Împărății, așa că nu suferea din cauza arșiței din adăpostul dragonilor, precum ceilalți. Cu toate astea, fusese o noapte lungă și înăbușitoare.

Ștergându-și mustața și înapoindu-i fetei plosca, se întoarse către ucenicul său:

– Băiete, treci în hamac! Pari ostenit.

Se încruntă văzând cum puștiul, cu un aer nefericit, se împleticea pe trepte și își dori ca, în lipsa tatălui său, să aibă el ceva mai mult timp pentru învățătura flăcăului.

Un dragon din apropiere suflă foc, trimițând o rafală de aer fierbinte prin cuiburi. În timp ce focul se stingea în semiîntuneric, Quenelda își frecă tâmplele îndurerate. Duhoarea de sulf și de ulei pentru solzi, amestecată cu oboseala, îi dăduse o durere de cap. Cele trei stomacuri ale lui Două Înghițituri mugiră din nou înfundat, amintindu-i de promisiunea făcută.

– Îi e foame.

Tangnost rânji.

– Am observat! Ăsta-i semn foarte bun. Îndată ce coada îi va fi vindecată, va putea vâna din nou. Pân-atunci, nu ne rămâne decât să-i creștem puterile cât putem de mult. Marwood? răcni Tangnost.

– Domnule?

Lăsând jos două căldări pline pe jumătate cu cărbune, un servitor dădu fuga la chemarea lui.

– Dă-i mai mult de mâncare! Încă un elan și un cazan de pucioasă în plus. Vom vedea cum se simte peste câteva zile.

– Da, domnule!

Tangnost se uită la fetița din fața lui. În lumina tremurătoare și slabă a torțelor, văzu cum chipul Queneldei, plin de funingine, era mânjit de unsoare și de praf de pucioasă, iar părul năclăit de sudoare și încâlcit i se lipise de cap, de parcă înotase în șanțul de apă. Așa cum îi zâmbea acum, aducea mai degrabă a grăjdar decât a fiică de conte! Și mai și puțea! Nu era de mirare că domnițele de la curte, bogat înveșmântate, vorbeau scandalizate despre năravurile ei!

Scăldat în sudoare în armura murdară, Tangnost își trecu o mână prin părul negru, presărat pe la tâmple cu fire argintii, gândindu-se că nici el nu arăta mai bine. Îi întoarse fetei zâmbetul din toată inima. Quenelda îi semăna tare mult tatălui său – iubea aventura și avea o voință de fier, iar zborul cu dragonii i se potrivea ca o mănușă. Nu era de mirare că se arăta hotărâtă să-i calce tatălui său pe urme și să devină războinic în Garda Dragonilor. Un țel cutezător, dar pe care avea prea puține șanse să și-l împlinească. Încă de la începuturile Academiei, din veacul Hermelinei Viclene, nicio femeie, în afara celor de sânge regesc, nu pusese piciorul în Ostrovul Dragonilor, darămite să se avânte spre cer pe un dragon de luptă.

Cei doi coborâră osteniți pe podul din mijloc. Tangnost privi în jur și oftă. Al Treilea Război cu Goblinii, care nu se mai sfârșea, secerase dragonii de luptă din grija lui. De la începutul campaniei de primăvară din acel an, încă trei padocuri din grajdul seminției Dinte Ascuțit zăceau nefolosite. Acei dragoni, împreună cu echipajul de zbor, nu aveau să se mai întoarcă acasă. Iar numărul celor ce dispăreau creștea aproape lună de lună.

Observând privirea resemnată a mai-marelui peste dragoni, Quenelda se cutremură de scârbă. Toată lumea știa că pentru goblini carnea de dragon era o delicatesă, iar din oasele

de dragon își făceau armuri tare prețuite; goblinii credeau că ele îi făceau invulnerabili la armele vrăjitorilor și la atacurile dragonilor.

Clătinând din cap, Tangnost intră în odaia cu harnașamente, unde își schimbă platoșa grea de ceramică, punându-și o cămașă de zale, tunica de piele, cizmele cu ținte. Apoi își luă armele.

Amețită de oboseală, Quenelda ieși din grajdurile dragonilor de luptă, în lumina răsăritului. Aerul tăios și rece o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost udată cu o găleată cu apă, trimițându-i fiori de plăcere pe șira spinării. Privi în sus, către lunile rotunde care străluceau aurii în cerul ce se lumina cu repeziciune. Peste două săptămâni, când secerile gemene ale lunilor vânătorului se vor înălța pe cer, tatăl ei avea să se întoarcă acasă.

Ardea de nerăbdare.

Quenelda crezuse că Tangnost glumea când îi propusese să oblojească împreună cu el un dragon de luptă rănit care își strivise stăpânul când se prăvălise sub atacul goblinilor. Fiara, cuprinsă de dureri cumplite, sufla foc către oricine se apropia la mai puțin de cincisprezece metri; însă totul se schimbase când sosise mai-marele dragonilor contelui, urmat de Quenelda. Dragonul se liniștise pe dată, îngăduindu-le să se apropie destul de mult ca să-i poată cerceta rănile.

Quenelda se gândea că avusese tare mult noroc. Gnomul putea face orice cu dragonii. Nu era de mirare că însuși Hugo Mătrăgună, Marele Maestru, îi oferise un adăpost atunci când fusese schilodit și trebuise să părăsească regimentul Sfărâmătorilor de Oase. Dar Tangnost alesese să rămână alături de contele său, la Domul Dragonilor, unde faima

sa de mai-mare peste dragoni îi depăşise în curând legendarele fapte de arme.

Iar acum, poftim! Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus avea să trăiască, avea să mai lupte. Unul dintre dragonii de luptă preferaţi ai tatălui ei avea să se întoarcă la război. Nici măcar cei din Ostrovul Dragonilor, cu Înalta Magie şi cu Magia lor de Luptă, nu izbutiseră să săvârşească o asemenea faptă! Cu Tangnost profesor şi cu tatăl ei conducător al Gărzii Dragonilor, cu siguranţă va izbândi ceea ce nicio altă fată nu reuşise: o să prindă unul dintre mult-râvnitele locuri de la Academia de Luptă a Gărzii Dragonilor din Ostrovul Dragonilor!

Capitolul 2

„Fiecare, fiecare,
Să azvârle în căldare."[1]

Jos, în temnițele castelului, sub apele întunecate ale unui lac, strălucirea crescândă a zilei trecuse neobservată. Singura lumină venea de la o mică torță fumegoasă, duhnind a seu de oaie. În flacăra ei slabă se întrezărea o siluetă înveșmântată într-o mantie neagră, care mânuia un toiag întins deasupra unui cazan.

Era înconjurat de flăcări galbene-purpurii care, în loc să lumineze, păreau să înghită lumina. Simboluri ciudate și creaturi înspăimântătoare erau țesute pe mantia-i și pe glugă, contopindu-se și despărțindu-se în scânteierile materialului.

Nu arunca nicio privire către apa care picura din tavanul boltit al încăperii, nici spre leșurile gnomilor proaspăt uciși, încătușați de pereții închisorii. Ochii lui scrutau nerăbdători doar cazanul. Licoarea era groasă ca smoala, iar fumul galben se ridica în șuvițe întortocheate ca algele mării.

---

[1] *Macbeth*, William Shakespeare, actul al IV-lea, scena I, p. 133, ediție bilingvă, editura Pandora, Târgoviște, 2002 (n.tr.)

Era aproape gata! Îi mai trebuia un singur ingredient.

Se îndepărtă de amestecul otrăvitor, luând torța aprinsă din locașul ei de pe perete. Își croi drum pe dușumeaua alunecoasă a temniței, intrând într-unul dintre tunelurile ce păreau fără sfârșit. Aerul înghețat mirosea puternic a sare; lanțuri grele zornăiau prin întuneric, umbre mari, cenușii se mișcau în beznă. Ridică torța. Lumina dansă, pâlpâi și prinse reflexia a zeci de ochi. Ochi strălucitori de dragon.

Scrută gânditor dragonii îngroziți, fără să bage în seamă urletele sfâșietoare care izbucneau din toate părțile. Încercările făcute erau promițătoare, deși se pierdeau foarte mulți dragoni în timpul lor. Începuse demult, cu dragonii de stepă, un soi mic, vânjos, folosit în iernile aspre din nordul îndepărtat. Dar aceștia se hrăneau cu ierburi și aveau o fire blândă, așa că experiențele îi erau limitate. Foarte iute, avusese nevoie de alții. Avea trebuință de dragoni carnivori.

Puțini dintre aceștia mai trăiau în sălbăticie, iar cei aflați în viață erau ocrotiți. Doar câțiva mai supraviețuiau, departe de braconieri, în cele mai ascunse și mai întunecoase sălașuri și în cuiburile pitite în munții cei mai înalți.

Prin urmare, dragonii de rasă din ținuturile montane și din insule începuseră să dispară din cuiburi și din grajduri, dar, fiindcă îi lua din locuri izolate și cum numărul celor răpiți era destul de mic, nimeni nu se neliniștise până acum. Iar cum cel de-Al Treilea Război cu Goblinii era pe cale să intre în al treilea veac, Breasla Vrăjitorilor avea alte treburi pe cap decât dispariția câtorva dragoni.

Alegea cu grijă, căuta doar dragonii cu anumite caracteristici, cu o anumită fire. Știa exact ce fel de dragoni voia

și unde îi putea găsi. Făcuse experiențe cu cei mai mici, din neamul Viperelor, Șerpilor și Viespilor, folosind Magia Neagră de Maelstrom[1] ca să-i preschimbe și să-i deformeze după nevoile sale, creând ceva nou; ceva brutal și întunecat; un dragon care să poarte goblini. Numise neamul ăsta nou Spinare Ascuțită. În curând, aveau să fie puși la încercare în bătălie, împotriva Gărzii Dragonilor. Dar încă mai rămânea un soi de dragoni de care nu se putea atinge, de care nu îndrăznea să se atingă, cel puțin pentru moment: Negrii Imperiali, ultimii dintre dragonii nobili din Vremurile Apuse.

Uriași și negrăit de puternici, Negrii Imperiali aveau o trăsătură pe care niciun alt dragon nu o mai avea: stăpâneau o magie puternică, numai a lor. Doar ei puteau crea un văl care îi ascundea vederii, iar deocamdată nu izbutise să pătrundă tainele acestei magii.

Până în acea clipă mult visată însă, avea acolo un alt dragon, o corcitură între Vâlcea și Viperă, singurul care supraviețuise experiențelor. Statura îi era cea a unui erbivor, dar avea mintea și sufletul unui carnivor. Menise creatura unui anumit țel: să-l ucidă pe Rufus DeWinter, comandantul Gărzii Dragonilor.

Urletele răgușite ale dragonilor îl treziră din visare. Creaturile astea nu aveau să mai trăiască multă vreme. Pielea le era deja ciuruită de bube ce supurau, iar dinții le putrezeau; licoarea corozivă cu care îi hrănea le mușca din carne, solzii se topiseră, iar pielea uscată de dedesubt se desprindea până la os. Alegând un dragon la întâmplare, își ridică toiagul scurt, simbolul și arma de Mare Mag.

[1] Vârtej, curent puternic de apă (engl.)

Un fulger albastru străluci orbitor în întuneric, iar dragonul căzu fără simțire la pământ, smulgându-le țipete neomenești tovarășilor de suferință, care încercau disperați să-și rupă lanțurile.

Fără să-i pese de ei, scoase de sub faldurile straiului o armă care străluci cu o lucire rece. Era un pumnal de goblin făcut din os de balenă. Împunse, găurind o arteră. Purpuriu în întuneric, sângele se scurse încet într-un castron din os de dragon. Întors la cazan, turnă acolo sângele vâscos.

Cu o mână tremurătoare, înfometat de licoarea care îi hrănea nebunia, înălță toiagul, care începu să-i furnice cald mâna. Rune întunecate și glife șerpuiau de-a lungul lui. Scântei argintii și albastre țâșniră din norul negru care atârna deasupra capătului sculptat, apoi se stinseră.

Magul începu să vorbească: rostea cuvinte aspre și stranii, care se scurgeau prin aerul înghețat aidoma sticlei topite. Licoarea bolborosi și își preschimbă culoarea, făcându-se de un galben scârbos. El scufundă o ploscă în cazan și bău cu nesaț. O clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi puterea năvăli în trupul lui, hrănindu-l, iar magul bău licoarea neagră ca pe un drog, până când puterea ei îi zvâcni în trup.

Însă plătise un preț mare pentru această putere. Corpul lui, asemenea unui stejar altădată măreț, era acum putred până în măduvă, mâncat de magia mușcătoare și de ambiția lui nesfârșită. Știa că în cele din urmă avea să plătească totul cu viața, dar, până atunci, premiul – coroana – avea să fie curând al lui, fără greș.

Venise vremea să zboare. Mesagerii regali vestiseră că Garda Dragonilor, împreună cu faimosul ei comandant, aveau

să ajungă acasă înainte ca lunile să descrească. Iar el, trădătorul, trebuia să fie acolo, laolaltă cu cei din Breasla Vrăjitorilor, ca să-i întâmpine oficial.

Capitolul 3

Garda Dragonilor

Contele Rufus DeWinter, comandantul Gărzii Dragonilor, se încruntă în timp ce studia cu ochi roșii un teanc de rapoarte. Fruntea îi zvâcnea umflată și plină de vânătăi, căci un goblin îl izbise cu buzduganul, mai să-i despice coiful în două. Nu dormise de zile bune, iar rana de la picior îl împungea cu o durere ascuțită. Scutierii se ațineau aproape, gata să-i scoată restul armurii ruginite și îndoite, iar contele tânjea după o baie și după odihnă, dar mai întâi... mai întâi voia să citească misivele sosite de la răsărit, unde trei regimente ale Gărzii erau gata să înfrângă șase hoarde ale goblinilor, pe care le prinseseră în capcană.

Primind o cană de vin cu mirodenii din mâna unui scutier, contele se îndreptă neliniștit către harta imensă pironită de perete și, pentru a suta oară, își repetă în minte strategia de luptă, căutând vreo slăbiciune, punctul slab care era încredințat că exista.

Asemenea colțurilor unei stele, șase mari fortărețe înconjurau și protejau cele Șapte Împărății ale Mării și fiecare dintre ele era apărată de un regiment complet al Gărzii Dragonilor. În inima regatului, în Vâlceaua Vrăjitorilor, se afla

Ostrovul Dragonilor, ostrovul-fortăreață unde, cu multe mii de ani în urmă, luase ființă garda. Tot acolo se afla și regimentul Primul Născut. La nord-vest de regat, plutind deasupra hăurilor înghețate ale oceanului, se aflau sutele de insule care alcătuiau Arhipelagul din Soare-Apune, sălașul spiridușilor.

Contele Rufus își trecu ostenit mâna prin părul castaniu, murdar de sângele închegat și de mizeria a două săptămâni de campanie. Simțea că se pregătea o furtună, și încă în mai multe privințe. Trăia vremuri tulburi. Ceva se schimbase; o simțea prea bine, așa cum simțea prima zăpadă în vântul ce vestea sosirea timpurie a iernii.

În lunile trecute, treisprezece hoarde de goblini loviseră în același timp zeci de așezări de pe coastă, înaintând spre interior mai mult ca oricând, pentru a ataca orașele întărite. Zeci de sate aflate pe insule fuseseră nimicite, iar locuitorii – măcelăriți. Zvonuri care nu se adeveriseră cu totul și unii martori șopteau despre creaturi înfometate și diforme care ieșeau noaptea din grote, la vânătoare. Dar cel mai mult îl îngrijora faptul că printre morții din încleștările recente iscoadele găsiseră războinici din diferite triburi. De când ieșiseră la iveală din cețurile mărilor, cu mii de ani în urmă, triburile goblinilor se luptaseră între ele la fel de aprig precum luptau împotriva Stăpânilor Dragonilor. Era slăbiciunea lor cea mai mare. Prin urmare, cum de ajunseseră acum să se unească?

Mulți credeau că goblinii erau doar disperați, după chinurile îndurate în unul dintre cei mai friguroși și mai cumpliți ani din istorie. Dar contele se îndoia. Instinctul îi spunea că tot acest haos avea de fapt un rost anume. Însă ce însemna asta?

Până și un orb putea să-și dea seama de distrugerile lăsate în urmă de goblini acolo unde se strecurau altădată din

mare nevăzuți, la adăpostul întunericului. Așezările de pescari fuseseră incendiate, recoltele – arse, iar fumul negru, înecăcios le trăda prezența de la cincizeci de leghe, aproape invitând Garda Dragonilor să-i prindă. Regimentele Gărzii luptau de-a lungul și de-a latul munților și insulelor, iar caravanele cu provizii ajungeau tare greu, împotmolite în noroi. Dacă vremea se înăsprea, în curând dragonii nu aveau să se mai poată înălța și atunci goblinii aveau să fie în avantaj.

Contele Rufus se încruntă, masându-și capul cuprins de durere. Luat în parte, fiecare raport era destul de îngrijorător. Împreună, sugerau existența unui plan comun, scheletul unei strategii. Dar cine mâna triburile de goblini și cu ce scop? Contele cântărea plin de bănuială tot ce știa. Încă de la început, nu prea voise să-și cheme de la răsărit cele două regimente rămase, oricât de mare ar fi fost nevoia. Atacurile coordonate erau, oarecum, prea... evidente. Se temea de trădare, așa că își trimisese dragonii spre nord-est, dincolo de munți, departe de cele mai aprige încleștări.

Era totuna. Iscoadele plecate în recunoaștere cu Negri Imperiali, apărate de puterea acestor dragoni de a se face nevăzuți, raportaseră că foarte mulți goblini se deplasau noaptea, la adăpostul vremii rele, din lac în lac, spre câmpiile răsăritene, nepăzite. Alții, iviți din mare, înaintau în susul râului.

Atacurile de la apus erau o diversiune, o încercare de a atrage Garda departe de fortărețele din nord, lăsând fără apărare câmpiile răsăritene, foarte populate. Acolo se aflau destui dragoni și mâncare încât să potolească foamea hoardelor nesățioase de goblini, înainte să-și înceapă hibernarea.

Din cartierul general de pe Ostrovul Dragonilor, contele Rufus trimisese întregul regiment Vânători de Noapte IV

în căutare, cu poruncă să scoată goblinii din vizuini și adăposturi, folosind toate Viperele și Dinții Ascuțiți. Regimentul XIII Nori de Furtună își dusese jumătate din efectiv spre răsărit, plecând de la fortăreața din Vâlceaua Urlătoare, ca să le taie goblinilor retragerea către mare, lăsându-le liberă doar o trecătoare în munți. Dincolo de munți, în câmpii, regimentele XX Duhul Umbrei și IV Furtună de Foc erau în așteptare. Capcana avea să se închidă în curând. Cel puțin șaizeci de mii de goblini aveau să fie nevoiți să înfrunte Garda Dragonilor în luptă dreaptă și aveau să-și piardă viața, astfel că mult mai puține creaturi se vor înmulți în primăvara viitoare. Atunci, de ce nu se simțea în apele lui?

Poate pentru că o mină din Munții de Pucioasă fusese atacată cu două săptămâni în urmă, urmată imediat de o a doua și o a treia din apropiere. Distrugerea lor afecta grav aprovizionarea cu pucioasă a trei fortărețe, printre care se afla și Ostrovul Dragonilor, mai ales acum, că se apropia și iarna. Era esențial să se facă provizii înainte ca iarna să-și intre de-a binelea în drepturi, făcând imposibilă călătoria. Fără pucioasă, dragonii de luptă nu puteau sufla foc și, în cele din urmă, aveau să moară.

Cei mai buni oameni ai lui erau deja pe câmpul de luptă, pregătindu-se de înfruntare, așa că însuși contele dirijase căutarea cu cinci divizii ale Negrilor Imperiali de pe Ostrovul Dragonilor, susținute de Vampirii regimentului din Vâlceaua Urlătoare, și lăsase în urmă trupele de atac terestru – Dinții Ascuțiți, Viperele și Șerpii. Avea nevoie de repeziciune și de furișare, mai degrabă decât de forță pură. Plănuise să-i surprindă în câmp deschis, convins că știa care mină urma să fie atacată.

Dar ceea ce ar fi trebuit să fie o operațiune de rutină fusese cât pe-aci să se transforme într-un dezastru.

O încleștare cu o ceată prădătoare de mercenari îi încetinise pe neașteptate. Erau la zece leghe distanță, când un fulger orbitor, urmat de o explozie asurzitoare, sfâșiase întunericul nopții, aruncând în aer jerbe de piatră și de țărână. Explozia omorâse toți războinicii care se aflau în față, culcând la pământ pădurea din jur pe o depărtare de cincizeci de leghe. Dacă nu ar fi întârziat, toți luptătorii ar fi fost uciși. Soldații spuneau că scăpaseră de explozie printr-un noroc. Și tot un noroc fusese că goblinii nu știau cât de nesigură era pucioasa și cât de ușor se putea aprinde, așa că se aruncaseră singuri în aer.

Și totuși... comandatul Gărzii Dragonilor nu credea în coincidențe. Fără neprețuita pucioasă, dragonii de luptă aveau să se îmbolnăvească și să moară. Cu toate că nu avea nicio dovadă, bănuiala lui era că fusese o capcană atent urzită și întinsă fără milă. De-ar fi izbândit goblinii, Garda ar fi fost demoralizată, ar fi rămas fără conducător și fără destulă pucioasă ca să-i ajungă până la primăvară. Faptul că muriseră zece mii de goblini nu însemna nimic. Triburile își permiteau să mai piardă încă de zece ori pe atâta, iar pierderile nici nu s-ar fi observat. Iar dacă se pregătea într-adevăr o ambuscadă menită să-l răpună, oare viitoarea bătălie de la răsărit nu era, la rândul ei, tot o capacană?

Continuându-și zborul mai departe spre miazănoapte, pe o vreme cumplită, contele văzuse cu ochii lui urma distrugerilor, cale de sute de leghe, înaintând spre miazăzi și spre răsărit, spre câmpiile semănate, foarte populate. Plutise pe deasupra vâlcelelor și văilor, pe unde goblinii trecuseră cu nicio săptămână în urmă. Locurile erau pustii, lipsite de viață, presărate

cu scheletele albite de soare ale elanilor, urșilor și lupilor, ale tuturor ființelor care nu fugiseră îndeajuns de repede încât să scape de roiul cotropitorilor. Și atunci de ce îl întorsese pe Tunet, de ce își întorsese din drum garda personală, luând-o spre sud-vest, înapoi, către fortăreața care încăleca trecătoarea Vâlcelei Urlătoare, spre poarta spre sud și Ostrovul Dragonilor, acolo unde dușmanul nu se mai aventurase niciodată?

Contele Rufus trimisese patrule în toate direcțiile, dar iarna venise mai devreme decât se așteptase. Trăsnetele și ploile torențiale transformaseră drumurile și trecătorile în mlaștini primejdioase, în care se împotmoleau oșteni și dragoni deopotrivă. Apoi se lăsase brusc gerul, iar apa înghețase peste noapte. Viscole înspăimântătoare împiedicau zborul. Când răsăreau lunile, erau acoperite de nori, iar mâzga lăsată de goblini nu putea fi văzută decât la lumina lor palidă. Una câte una, patrulele se întorseseră. Nu observaseră nici urmă de dușman prin vâlcelele de sus, prin stepe, nici în insulele de apus, de parcă s-ar fi întors în mare. Dar dragonii și oamenii nu puteau vedea prea multe. Nu puteau privi în adâncurile imenselor peșteri subterane, nici în adăposturile din munți și din mlaștini care îi apărau pe goblini. De asta avea contele nevoie de iscoade. Sarcina lor era printre cele mai primejdioase: trebuiau să-i găsească pe goblinii ascunși adânc sub pământ. Iscoadele plecaseră cu trei săptămâni în urmă și se întorseseră toate, mai puțin una: Scoarță de Stejar.

Soarele apusese într-o cascadă de foc. Ceții mișcătoare înghițeau ultima geană de lumină în Vâlceaua Urlătoare, în timp ce umbrele și frigul deveneau una. Deasupra, pe piscurile muntelui, bătea un vânt amarnic. În vreme ce apăreau primele

stele, un dragon mic și alb își luă zborul, plutind încet în jos pe panta muntelui, ca o umbră pe zăpadă. O siluetă micuță se afla în șa. Bidiviul și călărețul aterizară într-un șanț plin de bolovani, în apropierea unui râu subteran vijelios, care țâșnea din munte. În aceeași clipă, dragonul căpătă culoarea bolovanilor și se făcu nevăzut.

Scoarță de Stejar, mai-marele iscoadelor contelui Rufus, descălecă ușor și își scoase gluga greoaie. Era înveșmântat într-o amestecătură de blănuri, piei și țesături aspre, care îl făceau greu de văzut chiar și la lumina zilei. Purta nenumărate punguțe și instrumente ciudate atârnate de bandulieră și de cingătoarea de zbor. Chipul oacheș, asprit de vreme, al piticului era ascuns în spatele unei măști, iar ochii lui se îngustară gânditor în vreme ce scruta vâlceaua lungă care i se întindea dinainte.

Departe, spre răsărit, luminile fortăreței clipeau în întuneric. Spre miazănoapte, șiruri unduitoare de soldați însoțeau o caravană cu minereu prețios de pucioasă. Se întindeau cale de zece leghe de-a lungul drumului militar care ducea de la stepe, prin vâlcea, până la fortăreața măreață care încăleca trecătoarea înaltă. Scoarță trecuse pe deasupra lor cu două zile mai înainte, zburând destul de aproape ca să poată vedea carele uriașe împotmolite până deasupra roților în mlaștini și escortele militare de Vipere și de Șerpi chinuindu-se să înainteze prin pământul mocirlos. Avea să mai treacă cel puțin o săptămână până să ajungă la fortăreață, la loc sigur.

O patrulă de Vampiri trecu pe deasupra, la o aruncătură de băț, fără să-l vadă nici pe el, nici pe dragonul său. Asemenea tuturor dragonilor folosiți de iscoade, îndrăgitul său Umbra Lunii era din seminția Micilor Cameleoni, un dragon mic

și iute, care putea să ia culoarea oricărui loc. Scoarță își întoarse privirea către panta muntelui de deasupra sa, cercetând cu luare-aminte defileul abrupt, în căutarea celei mai mici urme de goblin. De o săptămână cerceta răbdător vâlceaua întinsă, fără să găsească vreo urmă a dușmanului viclean, dar cuvintele contelui îi răsunau mereu în minte.

Găsește-i, îi poruncise acesta. *S-au ascuns în pământ. Ceva se schimbă. Încrede-te în instinctele tale, căci mă tem că încearcă să ne înșele în privința adevăratelor lor intenții.*

Nimeni nu găsise sălașuri de goblini în Vâlceaua Urlătoare, dar asta nu însemna că nu existau. Pentru a mia oară, goblinii dispăruseră în pământ, zăpăcindu-și urmăritorii. Instinctul îi spunea însă iscoadei că erau pe undeva pe-aproape. Căuta de zile întregi, dar nu găsise nimic. Atinse talismanul de lemn de la gât, o figurină cioplită grosolan, pe care i-o dăruise fiul său, Rădăcină, de Yule[1] trecut. Umbra unui zâmbet îi trecu în priviri. Tare mai tânjea să se întoarcă la Domul Dragonilor, să vadă cum se descurca fiul lui.

Undeva, jos, un elan uriaș și turma lui tresăriră brusc; aburul se ridica din nările fremătânde ale masculului, în vreme ce scurma neliniștit pământul rece. Un pui care abia dacă avea trei luni tremura înspăimântat, iar behăitul său de alarmă plutea în aerul nemișcat. Încremenit în loc, Scoarță privi stâncile și pietrișul de jos. El nu era în bătaia vântului, prin urmare, ce anume speriase turma?

Apoi, prima lună apăru din spatele coamei muntoase și lumina ei argintie scăldă vâlceaua. Iscoada își duse la ochi luneta, plimbând-o încet peste stânci și grohotișuri. Acolo! Abia

[1] Yule, veche sărbătoare scandinavă a solstițiului de iarnă (n.red.)

dacă se zărea o sclipire de-a curmezișul stâncilor ce-și scoteau colții din despicătura de sub el, cu toate că apa le ștergea deja. În curând, nu avea să mai rămână nicio urmă.

Ocolind bolovanii uriași, atent la grohotișul alunecos, Scoarță se mișca iute și liniștit, coborând tot mai adânc în șanț. Se aplecă, atinse mâzga strălucitoare, iar când își ridică mâna degetele îi erau lipicioase. Goblinii trecuseră pe acolo cu foarte puțin timp în urmă!

Cu inima bubuind, iscoada cercetă locul, căutând vreo crăpătură sau vreo peșteră care să ducă în măruntaiele muntelui. Pipăind, coborî încet pe lângă cascada asurzitoare, examinând cu atenție albia.

– Ah!

Se aplecă după un os albit ce se ițise din zăpada topită. Era gol pe dinăuntru, sculptat cu semne și cu puncte tribale; o suflătoare spartă, cum au goblinii. Își continuă căutarea, găsind câteva săgeți împrăștiate; le cercetă cu grijă, să nu le atingă vârfurile otrăvite. Goblinii se aflau într-adevăr în Vâlceaua Urlătoare... pe undeva prin preajmă.

Precaut, se strecură mai sus, în adâncul întunecat al șanțului, cu râul la stânga lui. Ceața rece plutea în aer, acoperindu-l cu perle de gheață. Creștetul celei de-a doua luni se înălță încet deasupra lanțului muntos, constelațiile se iviră pe cer, dar iscoada tot nu putea găsi intrarea în munte. Simțea gustul amar al dezamăgirii. Nu voia să înșele așteptările contelui Rufus.

Apoi, dintr-odată, înțelese. Rămăsese un singur loc unde nu căutase. Cum de nu se gândise până atunci? Făcându-și curaj, se căță pe bolovani și se aruncă în cascadă.

– Ahhh!

Șocul îl făcu să tremure și îi tăie respirația. Forța imensă a apei îl îngenunche și îl udă până la piele în numai câteva clipe. Se târî înainte, precum un crab, încercând să găsească un loc ferit, să se agațe cumva de lespezile netede de piatră. Mâzga lăsată de goblini îi mânjea mâinile și genunchii, în vreme ce se zvârcolea ca un somon, încercând să se salte împotriva apei. Apa îl copleșea, greutatea ei aproape că îl acoperea. Până la urmă, trăgându-și răsuflarea și pufnind, răzbătu prin perdeaua de apă.

Sunetul râului care țâșnea din munte îl asurzea. Scoțându-și masca, își șterse apa din ochi și așteptă să se obișnuiască cu întunericul. Lumina subțire și argintie a lunii se strecura de afară, îndeajuns ca să poată vedea mâzga groasă ce acoperea lespezile de piatră de jos.

– Vasăzică așa! exclamă el încetișor, mulțumit că instinctul nu-l înșelase.

La dreapta lui, în stâncă, se deschidea o crăpătură mai întunecată, destul de înaltă și de lată pentru goblini. Fără șovăială, se strecură prin ea în adâncul muntelui.

Un tunel săpat grosolan cobora iute, pierzându-se în beznă. Mâzga i se lipea de călcâiele cizmelor. Tunelul se ramifica. Scoțând din teacă pumnalul legat de cizmă, Scoarță zgârie o rună în piatră. Trase adânc în piept aerul stătut și coborî mai departe, încet, pe nesimțite, asemenea unui râs aflat la vânătoare, cu urechile ciulite să audă orice zgomot neașteptat, cu ochii căutând capcane în întuneric.

Goblinii urau iscoadele care îi duceau pe luptătorii Gărzii Dragonilor în bârlogul lor. Scoarță de Stejar nu putea să se lase prins. Dacă le cădea în labe, nu avea să aibă parte de o moarte ușoară. Goblinilor le plăcea la nebunie să ucidă,

iar Peșterile Ucigașe ale Arhipelagului de Apus își meritau cu prisosință numele.

Tunetul apei se transformă treptat într-un huruit îndepărtat, vibrând prin stâncă. Oase de animale care fuseseră ronțăite de colți ascuțiți zăceau aruncate pe jos. Solzul de dragon lumina cu o strălucire rece. Tunelul se ramifica din nou și din nou, iar la fiecare dintre bifurcări, Scoarță scrijelea o rună ca să-și însemneze trecerea, binecuvântându-și vederea atât de bună pe timp de noapte, care profita de fiecare geană de lumină și care făcea din pitici niște iscoade atât de bune pe sub pământ.

În vreme ce se adâncea în inima muntelui, se făcea din ce în ce mai frig. Locul tunetului apei fu luat treptat de tăcere. Apoi, în sfârșit, o strălucire slabă, fosforescentă se năluci prin tuneluri. Scoarță descoperi că era blocat de bolovani prăvăliți. Nicio creatură nu trecuse pe acolo de zile bune, dar putea simți mirosul de goblin în aerul care răzbătea din față. Se întoarse și alese un alt tunel, în aceeași direcție.

Dintr-odată, un puț se căscă în fața lui. Se opri și ascultă. Zgomotul apei bolborosind se auzea din ce în ce mai clar. Acolo unde era apă, erau și goblini. Scoțând de la cingătoare un țăruș de metal și un ciocan, descolăci o sfoară subțire, o pironi și se lăsă iute în jos. Mugetul apei crescu, apoi văzu torentul în fața ochilor, prăvălindu-se în curgerea lui tainică.

Sssssssssss... Fâșâitul sinistru răsuna încet prin tuneluri. Nu era diferit de șoapta vântului prin crâng, dar perii de pe ceafa iscoadei se ridicară, trimițându-i fiori reci pe șira spinării. În față se întrezărea o sclipire slabă, aproape ca aceea a lunii, străpungând bezna; duhoarea de pește stricat îi izbi nările.

Apa se prăvălea furioasă, blocându-i trecerea și lăsându-i doar o crăpătură zimțată la stânga. Se strecură pe acolo. Acoperișul de piatră se apleca spre podea, așa că în curând fu silit să se ghemuiască, apoi să se târască în patru labe. Se strecură mai departe cu grijă, prin crevasa neagră, pipâind în jur cu degete care îl dureau de frig. Strălucirea verde și șoapta fantomatică erau tot mai aproape.

În cele din urmă, Scoarță nu mai putu înainta printre lespezile de piatră, așa că se lăsă să alunece într-o parte. Respirând încet prin mască, își potoli bătăile inimii, înainte de a merge mai departe. Pocnetele și foșnetele îl asurzeau. Aproape că dăduse de ei!

Sssssssssssss...

Mai înaintă câțiva centimetri și o peșteră uriașă i se dezvălui dinaintea ochilor. Aproape că i se opri respirația din cauza mirosului de pește și de gunoaie. Așteptă răbdător în umbră, în timp ce veșmintele ude se întăreau pe el, iar mușchii îl dureau. Totuși, goblinii nu conteneau să vină.

Erau cu toții împlătoșați până-n dinți. Apărători de piept și coifuri sclipeau în lumina rece și înfiorătoare. Unii purtau măști înfricoșătoare și armuri sculptate din oase albe. Cu toții aveau arme de temut: buzdugane și bice cu țepi, săbii spiralate, sulițe și arcuri. Pe Scoarță îl străbătu un fior de frig și se mișcă ușor. Mușchii înghețați îi tremurau și îl dureau de încordare. Până și cizmele lui, unse cu grăsime de urs, erau leoarcă. Și totuși, goblinii tropăiau necontenit pe lângă el.

Pe pitic îl cuprinse groaza. Nu era doar o ceată de iscoade, nici măcar o bandă de mercenari; probabil că erau o hoardă întreagă, dacă nu chiar două sau trei. Mai era însă un lucru pe care contele ar fi vrut să îl știe, dar, ca să îl afle, trebuia

să ajungă mai aproape. Inima îi bubuia în urechi în vreme ce se strecura către buza unui afloriment de piatră. Încet, foarte încet, ieși din umbrele ocrotitoare în lumina verde, scârboasă.

Cu ochii mijiți, scrută tatuajele gnomilor, diferențele subtile între bijuterii și arme care deosebeau cele treisprezece triburi. Cei care purtau suflători cu săgeți ucigașe; cei care luptau doar cu plase și sulițe. Numără opt triburi diferite. Contele avusese dreptate: triburile se uniseră. Oare cel din mijlocul lor era cârmuitorul? Goblinul uriaș, vânjos, care stătea în mijlocul peșterii?

– *Galtekerion... Galtekerion... Galtekerion....*

Goblinii îi sâsâiau numele în cor, iar creatura din mijlocul lor ridică o mână cu degete palmate, ca să-i potolească.

– Pregătiți-vă de atac! Vom lua prin surprindere Garda Dragonilor în trecătoarea Vâlcelei Urlătoare. Mai întâi, frații noștri le vor momi trupele atacând convoiul cu pucioasssă, apoi atacăm fortăreața. Victoria e de partea noasssstră!

Peștera răsună de sâsâieli cumplite, în timp ce goblinii strânși laolaltă tropăiau de încântare la gândul unei ambuscade.

Inima piticului i se zbătea în piept. Garda avea să fie atacată, și încă în scurt timp.

– Trebuie să-i spun contelui! își șopti Scoarță în barbă.

Bum... bum...

Centimetru cu centimetru, începu să se tragă înapoi, făcându-se una cu întunericul ocrotitor, și își sili mușchii amorțiți să îi dea ascultare. Dar hainele înghețate i se lipiseră de piatră! Încercă să nu intre în panică, însă răsuflarea i se auzea tot mai tare în aerul rece. Până la urmă, țesătura cedă. În sfârșit, se eliberase! Dar când dădu să se întoarcă, auzi un șuierat. Un goblin tânăr era ghemuit aproape de el, ca o siluetă abia

conturată pe strălucirea ce venea din peșteră. Capul i se mișca dintr-o parte în alta, în timp ce gusta aerul, plimbându-l pe deasupra papilelor sensibile din cerul gurii. Doi ochi lucitori se întoarseră să cerceteze întunericul în locul unde Scoarță stătuse ascuns.

Iscoada își ținu răsuflarea.

Sssssssssssss...

Auzi sâsâitul mânios și nesigur al creaturii, apoi un croncănit ascuțit de încântare îi răsună din gâtlej. Alți tineri goblini săriră pe aflorimentul de piatră unde stătuse ascuns, amușinând și adulmecând. Bicele și sulițele zdrăngăneau pe scuturi; ritmul tobelor se schimbă. Vânătoarea începuse! Timpul furișării trecuse.

Disperat, Scoarță se îndepărtă în grabă. Se zbătea încercând să înainteze, pipăind cu degetele marginea tunelului, până când deschizătura începu să se lățească.

Dum! Dum!

Se ridică împleticit, zgâriindu-se cu creștetul de tavan. Pipăi cu degetele lichidul cald și lipicios care i se scurgea încet pe față. Inima i se zbătea nebunește. Sânge! Dacă goblinii nu știau încă unde se afla, aveau să afle curând. Erau niște prădători și puteau simți mirosul de sânge în aer sau în apă de la mare distanță. Dacă îi apuca nebunia, nimic nu avea să-i împiedice să-l găsească și să-l rupă bucățică după bucățică. O luă la fugă nebunește. Abia dacă se oprea la răscrucea tunelelor, căutându-și runa cu degete înghețate și năpustindu-se în alt tunel. Din spate îl urmăreau tropăitul picioarelor cu degete unite de membrane și croncănitul ațâțat al goblinilor.

În cele din urmă, ajunse la frânghie. Încleștându-și degetele, încercând să-și recapete simțirea, începu să se salte

în sus. Doar ce ajunsese pe buza puțului și se târâse pe pământul solid, când auzi croncăneli demente răsunând de jos. Tăie iute frânghia; știa că asta îi va încetini prea puțin, dar avea arme de vrăjitor să-i oprească. Scoase dintr-un buzunar un fel de minge de mărimea unei nuci și îi dădu drumul în puț, după care o luă la sănătoasa, numărând în gând.

– Unu, doi, trei...

Își duse mâinile la urechi, închizând ochii. Urmă o strălucire ca de fulger.

BUM!

Al doilea fulger fu urmat de o altă explozie.

BUM!

Urechile lui Scoarță îi țiuiau. Așteptă până când strălucirea orbitoare se stinse. Arma asta oprea orice creatură aflată la mai puțin de cincizeci de pași de detunătură, spărgându-i timpanul și împiedicându-l să mai vadă ceva noaptea. Clătinând din cap, se grăbi mai departe, dar întunericul îl dezorienta, iar când ajunse la un grup de cinci tunele ce se ramificau din potecă, nu mai știu pe care s-o apuce. *Gândește!* Închise ochii, îngăduind simțurilor să preia controlul. Era vremea să-și asculte instinctul. Se duse, pe rând, către fiecare dintre cele cinci intrări, până când simți un curent de aer proaspăt care venea dinspre una dintre ele. Rugându-se disperat ca tunelul să nu se ducă înapoi și să dea nas în nas cu goblinii porniți în urmărire, se aruncă prin deschizătura îngustă.

Crrraaaaaccc!

Goblinii erau chiar în spatele lui. Inima îi tresări văzând triunghiul zdrențuit de cer, presărat cu stele. Libertate!

Însă aproape că îl ajunseseră din urmă. Luând încă o minge de metal din bandulieră, piticul o lăsă să cadă spre goblinii care îl urmăreau și așteptă bubuitura.

BUM! Explozia înălță un zid de aer fierbinte prin tunel, care îl aruncă afară din munte. În sfârșit, era liber. Înghiți lacom aerul curat al nopții. Unde se afla? Cascada se prăvălea la dreapta lui. Probabil că Umbra Lunii trebuie să fie chiar deasupra lui.

– *Umbra Lunii! Umbra Lunii!*

Glasul îi răsuna subțiratic în liniștea nopții. Oare îl auzea prin mugetul apei? Peste câteva clipe, dragonul coborî în picaj către el. Era în siguranță!

Și apoi, brusc, săgeata i se înfipse în grumaz, făcând parcă să-i ia foc capul de durere. Șocul îl aruncă în genunchi. Pe urmă, siluete fantomatice se înălțară dintre stâncile de deasupra și săriră către el, croncănind încântate. Cu fiecare salt pe care îl făceau, distanța care îi despărțea de el se micșora tot mai tare.

– Trebuie să fug... Trebuie să-l previn pe conte... Trebuie să previn...

Se simțea deja dezorientat, iar vederea i se înnegura. Se împiedică și căzu greoi la pământ. Sudoarea îi șiroia pe trup, iar mișcările îi deveniseră sacadate. Nu mai avea mult timp. Sufocându-se, întinse mâna către dragon.

– Umbra Lunii, taci...

Luând frâiele, își ridică piciorul în scară, încovoindu-se de durere când fu cuprins de primul spasm. În câteva clipe aveau să-l ajungă din urmă.

Zzzzzzzing! Săgeți și țepușe zburau pe lângă el, sfărâmându-se în aschii mortale când se izbeau de pietre.

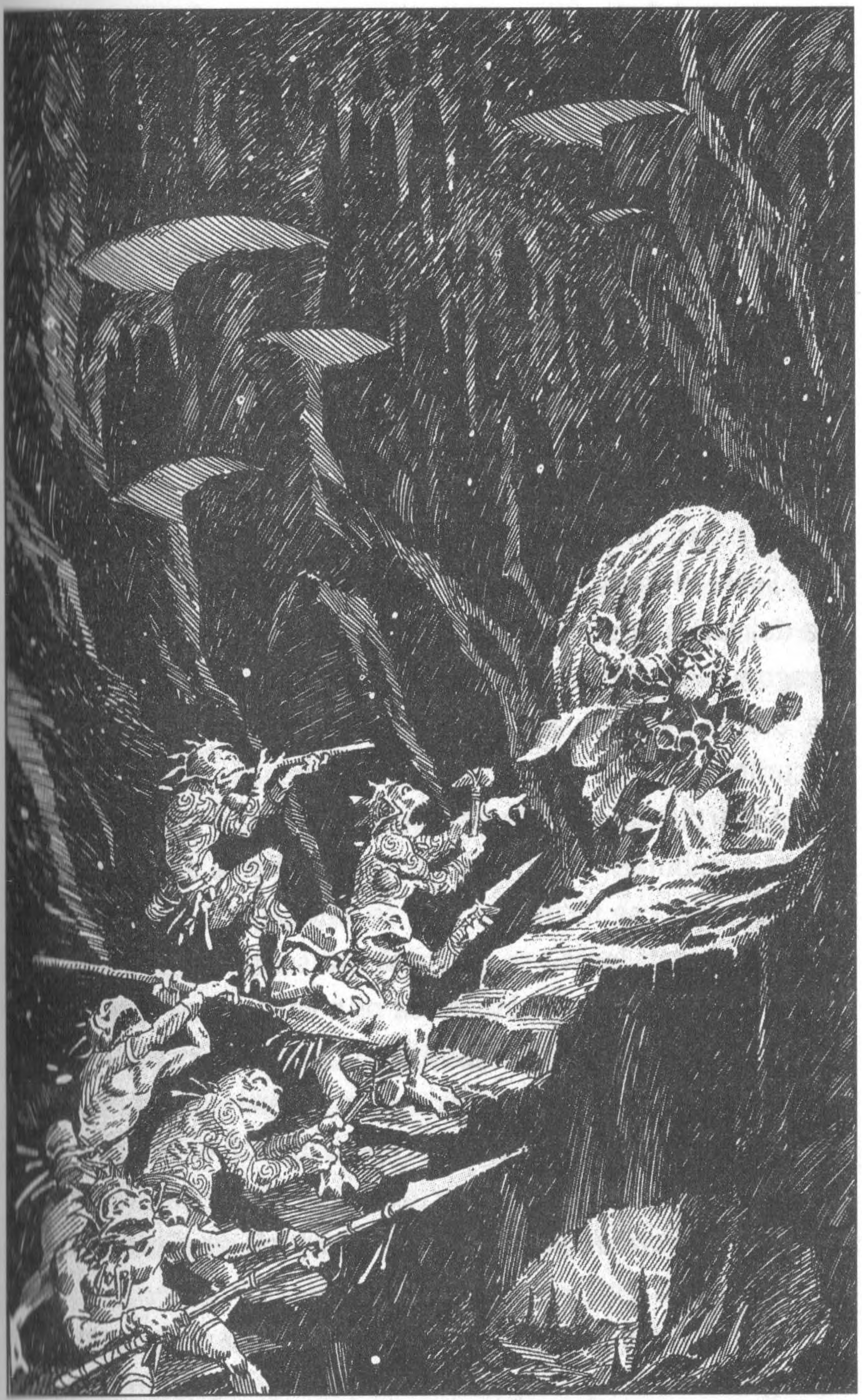

– Uşurel, fetiţo...

Piticul se agăţă de oblânc şi se săltă în şa, exact când o ţepuşă i se înfigea în piele. Se prăbuşi cu faţa pe gâtul dragonului, încolăcindu-şi în jurul lui braţele care îi zvâcneau. Era cuprins de un tremur amarnic, iar dinţii îi clănţăneau.

– H-h-hai, fetiţo... t-t-trebuie... trebuie să-l previn... pe conte.

Sforăind, femela dragon se înălţă în văzduh, cu puterile sporite de teamă. Pe măsură ce se înălţa, pielea îşi schimba culoarea, luând-o pe cea a cerului întunecat, până când se făcu nevăzută. Gonind din ce în ce mai iute, se repeziră în jos pe coasta muntelui, spre fort – dar nu îndeajuns de repede. Suliţe şi ţepe şuierau prin aer. Una străpunse membrana delicată a aripii drepte, iar a doua se înţepeni în spinarea dragonului, care scoase un ţipăt şi, pentru o clipă îngrozitoare, atârnă moale în aer; după aceea trecu dincolo de bătaia arcurilor goblinilor.

Scoarţă zărea fortăreaţa în faţă; strălucirea roşie-fierbinte a cuiburilor dragonilor de luptă îl chema acasă pentru ultima oară. I se făcuse iar frig, se simţea atât de îndurerat şi de îngheţat, încât i se părea că era sculptat în piatră. Pe măsură ce otrava i se răspândea prin vene, până şi respiraţia îi devenea anevoioasă. Umblând cu mişcări încete la harnaşament, scoase o rachetă de semnalizare şi o aruncă din toate puterile în sus. În câteva clipe o lumină explodă roşie, alungând întunericul cu avertizarea ei: *Primejdie! Primejdie! Cer salvare de îndată!* Spera că oştenii din Gardă îl vor găsi repede...

Trei Vampiri împlătoşaţi se iţiră din întuneric în jurul lui, dar gnomul rănit şi dragonul lui se prăbuşeau, învârtindu-se

necontrolat. În cele din urmă, femela dragon se izbi de pământ, aruncându-l din șa. Își auzi oasele gâtului trosnind și urlă când piciorul i se sfărâmă sub propria greutate. Apoi întunericul îl învălui.

Înainte să se scufunde în nesimțire, Scoarță de Stejar deschise ochii încleiați. Auzea glasuri agitate, îngrijorate, vedea umbre ițindu-se din întuneric, purtând torțe pâlpâitoare. Îl izbi curentul de aer iscat de aripile unui dragon. Gemu, simțindu-și piciorul sfărâmat prins sub dragonul care se răcea.

O voce strigă în limba aspră a gnomilor:

– Aici! E aici!

Iscoada deschise gura, dar nu putea scoate niciun cuvânt. Dinții îi clănțăneau atât de cumplit, încât i se sparse un dinte, totuși fălcile îi rămâneau încleștate. Încercă să-i apuce de braț, să le spună ce se întâmplase.

– E iscoada contelui!

– Dă-i la o parte dragonul! E prins sub el... dragonul e mort.

– Scoate-i săgeata...

– Nu, e zimțată.

– Și otrăvită!

– Prea târziu... Dacă o scoatem, moare. A pierdut mult sânge. Anunțați-l pe conte... La o parte! Așezați-l pe mantia mea!

– Ușor...

O voce groasă înjură.

– Ușor! Să-i fie cald. E rece ca gheața.

Pe urmă simți că e ridicat și așezat pe spatele unui Negru Imperial.

– Ești la loc sigur.

Un Sfărâmător de Oase îl acoperi stângaci cu mantia lui.

– Rezistă, Scoarță de Stejar...

Aripi uriașe îl înălțară cu blândețe către cerul nopții. Stelele țeseau fire de argint în vreme ce zburau pe deasupra zidurilor, îndreptându-se către fortăreață. Leșină iarăși, iar când se trezi, era culcat pe o saltea de paie. Opaițele luminau stins; restul odăii era învăluit în umbre.

Ardea de febră, iar din trupul lui zdrobit se ridicau aburi. O cârpă umedă îi șterse fruntea.

– Scoarță? Mă auzi?

Glasul vraciului venea parcă din mari depărtări, iar degetul rece îi verifica pulsul neregulat pe gât.

– Sosește contele. Rezistă, Scoarță!

Pași repezi se apropiau și cineva își lăsă armura să cadă cu zgomot pe podeaua cu dale de piatră. O santinelă salută, lovindu-și pumnul de pieptarul de piele. Doi pași, zăngănitul unor pinteni, apoi contele apăru lângă el.

– Scoarță...

Vocea atât de cunoscută, acum împovărată de grijă, era mai aproape.

Gnomul încercă să-și salte capul, dar nu fu în stare. Capul i se clătina dintr-o parte într-alta, căutându-l orbește pe conte. Luând mâna iscoadei într-ale sale, comandantul Gărzii Dragonilor se întoarse întrebător către felcer.

Bătrânul clătină din cap.

– Stăpâne...

În glas i se citea amărăciunea.

– Stăp...

Scoarță de Stejar își adună ultimele puteri.

– S-s-stă-p-p-â-n...

Fu cuprins de un spasm atât de cumplit, încât își arcui spatele și zvârli din picioare, apoi spinarea i se încordă.

– A-ai avut dreptate. Două hoarde...

Vocea i se stingea.

– Opt triburi, unite sub același conducător... Două hoarde...

– Un singur conducător?

Devenind foarte atent, contele se aplecă înspre iscoadă.

– Da, stăpâne. Îl cheamă Galtekerion. A-a-au găsit o cale prin măruntaiele munților; chiar în clipa asta... goblinii coboară din... trecători și defilee... se adună la adăpostul umbrelor. Cred că se vor... năpusti asupra caravanei cu provizii de pucioasă.

Gnomul luă o gură de aer chinuită.

– Opt t-t-triburi, stăpâne... D-d-dar fortăreața... noi suntem... a-a-devărata lor țintă.

Gemu, căci mușchii îi fuseseră cuprinși din nou de spasme. Respira sacadat.

– V-v-vor să ne epuizeze trupele înainte de a ataca fortăreața. O s-o atace c-chiar înainte de răsăritul soarelui, când ne vom... vom...

– ... aștepta mai puțin, îi sfârși contele vorba, privind către unul dintre stăpânii dragonilor, care aștepta la ușă porunca lui.

Dacă dușmanul izbândea, aveau să dea foc pucioasei și să cotropească fortăreața. Ar fi fost o lovitură îndoită pentru Garda Dragonilor.

– Zbor de luptă, porunci contele. La arme, îndată! Vreau ca într-un ceas toți Imperialii să fie complet pregătiți,

înarmați și împlătoșați. Acum! Ridicați dragonii! Treziți-i pe toți! Suntem atacați.

Vestitorul contelui o zbughi din cort. Sunetele de alarmă ale cornului răsunară limpezi, despicând tăcerea. *Adunarea! Adunarea! Adunarea!*

Piticul auzea cum se împărțeau ordine; uluirea și neîncrederea din vocile care răspundeau răzbăteau până la el.

– Închideți de îndată poarta dinspre miazănoapte! Trimiteți soldații să-i anunțe pe paznicii caravanei, adunați-i și pe Vampiri! Pe toți!

În barăci, soldații săreau din hamace, înșfăcându-și cămășile de zale, armura și armele. Sfărâmătorii de Oase tropăiau prin curte către suporturile de aterizare pentru dragoni.

Scoarță auzi glasul contelui poruncind încă ceva, dar, în mintea lui, vorbele își pierduseră orice noimă. Sunetele cornului sfâșiară iarăși noaptea. Falca îi căzu scrâșnind într-o parte. Bezna se rotea și se zvârcolea în jurul lui, trăgându-l în genune. Picioarele îi zvâcneau, lovind necontrolat.

– Țineți-l, ușor! ordonă contele.

Dintr-odată, puterile îl lăsară. Acum se putea odihni... Îl prevenise pe conte... Dar un chip plutea în fața ochilor săi. O lacrimă i se rostogoli pe obraz când își dădu seama că nu avea să-și mai vadă fiul vreodată.

– F-f-f...m-m-m...R-r...

Contele se aplecă să-i asculte șoapta.

Îi era din ce în ce mai greu să respire, ca și cum o greutate strivitoare i-ar fi zdrobit pieptul.

– Rădăcină... fiul... meu... se chinui din nou.

– Nu-ți face griji pentru el, spuse blând contele, ținându-i capul în poală. Îl vom aduce în casa mea și vom avea grijă de el. Îți jur.

– Stăpâne...

Scoarță zâmbi, apoi, cu un pocnet, spinarea i se frânse și aerul îi părăsi plămânii cu un ultim suspin.

Comandantului Gărzii îi scăpă un blestem, dar nu era vreme de jelit. Lăsându-i ușor capul să se odihnească pe salteaua de paie, contele Rufus sări în picioare.

– Aduceți-mi coiful și toiagul!

Scutierii alergară către armură și arme. Purtătorul de steag desfășură flamura și își urmă stăpânul, să se pregătească de bătălie.

– Zbor de luptă! Zbor de luptă!

– Hai, hai, mișcați-vă!

– Zboară, Tunet! își îndemnă contele dragonul, stând ridicat în scări, cu toiagul de bătălie pregătit.

– Zboară, bătrâne!

Aripile formidabile se mișcară în sus și în jos. Contele simți puterea uriașă mișcându-se sub el când Tunet își ridică picioarele din spate și își înălță aripile. Aburul țâșnea din nările imense și flăcări purpurii i se prelingeau pe limbă, căci dragonul abia aștepta să se arunce în bătălie. Împrejurul lor, dragonii mai ușori și mai iuți se înălțau deja deasupra crenelurilor și a zidurilor. Tunet se ridică în văzduh, cu aripile-i uriașe pregătite deja pentru lovituri.

Vum...

Vum...

Dragonul de luptă se întoarse către apus. Peste tot, pe întreg cuprinsul fortăreței, Imperialii se ridicau în văzduh, dispărând în noapte, cu tunetele izbucnind de sub aripile lor.

În acea clipă, primul val de goblini se ivi din întuneric, iar săgețile începură să se abată aidoma unei ploi negre.

Capitolul 4

Întoarcerea acasă

Ding! Dong!

Quenelda se trezi brusc din somn. Dangătul unui clopot își răspândea ecourile prin tot Domul Dragonilor. Clipi, îndepărtându-și de pe pleoape ultimele rămășițe ale somnului. Oare cât era ceasul? Focul murise în vatră și doar jarul mai licărea stins, dar nicio geană de lumină nu se ițea de după draperia împodobită cu tapiserii.

Ding! Dong!

Ciuli urechile, ascultând. Nu era clopotul care vestea ora. Era clopotul din turnul de veghe! Cu un zâmbet fericit, aruncă blănurile cât colo și sări la fereastră, deschizând obloanele. Iatacul fu pe dată năpădit de aerul înghețat și de sunetul vocilor groase.

Ding! Dong!

Probabil că farul din Ostrovul Dragonilor fusese aprins! Garda Dragonilor și tatăl ei se întorceau acasă. Spărgând pojghița de gheață care se prinsese în ligheanul cu apă de spălat, Quenelda își cufundă mâinile în apă și își stropi fața. Se îmbrăcă în fugă, tremurând, și se înfășură apoi grăbită într-o mantie grea.

Își luă centura de zbor și ocheanul, coborî în fugă scara de piatră a Domului Dragonilor, se strecură în holul de la intrare și trecu de Sfărâmătorii de Oase care păzeau ușile masive de stejar. Repezindu-se pe treptele acoperite de chiciură, se îndreptă spre locul unde donjonul străvechi dormea ascuns în beznă.

În inima Domului, vreo zece suporturi rotunde de zbor pluteau în întuneric, ca niște meduze legănate de curentul mărilor. Proptelele firave ale podurilor de aterizare, macaralele și cuiburile se întrezăreau fantomatice în lumina pâlpâitoare a torțelor. Nevăzute în beznă, în spatele lor atârnau pendulurile uriașe de contragreutate și ancorele. Undeva sus, suportul de aterizare al tatălui ei era priponit și pregătit pentru întoarcerea contelui. Într-acolo se ducea acum Quenelda.

Soarele ajunsese la zenit când începură să se zărească: șase escadroane de Negri Imperiali, escortate de Vampiri și Vipere; flamurile de luptă fluturau zdrențuite în urma lor. În mijlocul formației zbura contele Rufus DeWinter, călare pe Tunet Nor de Furtună al III-lea, urmat de garda lui personală, grupată în formă de V.

Quenelda aruncă o privire către zarva obișnuită de la sol: oamenii din întregul Dom alergau spre donjon în timp ce peste ei treceau umbrele dragonilor sosiți în valuri, care acopereau lumina soarelui.

După ce plonjaseră de la nouă sute de metri înălțime, deasupra lacului, dragonii și încetiniseră viteza de zbor întins, care era de patruzeci de noduri, și acum se apropiau dinspre vest, cu o viteză de nouă noduri. Mulțimea izbucni în urale, iar sunetul lor se ridică firav de dedesubt.

Opt... șapte... șase... cinci noduri.

Quenelda cunoștea pe de rost fiecare mișcare, fiecare comandă, ca și cum ar fi aterizat odată cu ei. Unul câte unul, dragonii se opriră, cu aripile umflate în vânt ca niște pânze. Tendoanele și nervii pocneau de încordare.

Patru noduri...

Cozile se mișcară cu zece grade înspre tribord, ca să compenseze vântul pieziș.

Trei noduri...

Penajul de pe spinarea Viperelor se înfoie, încetinindu-i și mai mult.

Două noduri...

Labele din spate se iviră de sub pântecele dragonilor.

Un nod...

Mușchii se încordau, pe măsură ce preluau de la aripi greutatea imensă. Aterizare...

Bum...

Aripile se întinseră cu o mișcare fluidă, ghearele cu pinteni se răsfirară, iar Negrii Imperiali ai contelui executară o aterizare perfectă; ghearele lor cuprinseră cu ușurință plasa punții de aterizare. Peste o clipă, labele din față atinseră și ele pământul. Oamenii comandantului aterizară în urma lui. Suporturile abia dacă se clătinară ușor, absorbind șocul dragonilor împlătoșați care aterizau unul după altul.

Bum...

Peste tot în donjon, dragonii de luptă coborau, iar curentul iscat de aripile lor stârnea rafale învolburate, al căror vâjâit se amestecase cu huruitul greu al aterizării. Quenelda privea cu jind cum călăreții căliți în bătălii își călăuzeau cu măiestrie dragonii spre suporturile de aterizare; își închipuia că se afla cu ei în aer, întorcându-se dintr-o misiune primejdioasă.

Bum...

Tendoanele uriașe se încordară când aripile se lăsară desfăcute la pământ. Soldații se desfăceau din legături și descălecau.

Quenelda țâșni, strigând:

– Tati! Tati!

Ocolind căpeteniile care încercau să o oprească, se năpusti pe podul de aterizare, tropăind pe plasa de metal.

–*Tunet! Tunet!* îl strigă Quenelda în gând.

Auzindu-i glasul, dragonul împlătoșat în armura cea grea își întoarse capul. Fetița se năpusti spre el, cățărându-se pe aripa întinsă, mai să-i dărâme în graba ei pe oștenii de la sol.

– *Dănțuitoarea Dragonilor!*

Vocea melodioasă a lui Tunet Nor de Furtună al III-lea îi umplu mintea; ochii galbeni ai creaturii sclipeau.

– *Mă bucur să te văd din nou! Fie ca vântul să zboare de-a pururi sub aripile tale...* o salută el cu glasul mut.

– *Tunet! Fie să zbori de-a pururi printre stele!*

În timp ce urca ultimele trepte ce duceau către tatăl ei, vârful limbii negre și aspre o linse cu duioșie. Împrejurul lor, Sfărâmători de Oase, felceri și armurieri descălecau osteniți; mulți erau răniți. Dragonii care îi purtau pe cei grav răniți aterizau cu un nivel mai jos, unde chirurgii și spițerii alergau cu tărgi.

– Tati! Tati!

Armura de piatră neagră îl acoperea pe conte din cap până-n picioare, mulându-se pe trupul lui ca o a doua piele. Împodobit cu coarne și colți, aidoma lui Tunet, părea jumătate

dragon, jumătate om. Auzind strigătul Queneldei, capul ascuns sub coif se întoarse spre ea, vorbindu-i cu glas bărbătesc.

– Rățușco!

Contele se ridică în șa să-și întâmpine fiica.

Țipând încântată, fata se azvârli în brațele lui deschise, agățându-se strâns de el.

– Ce dor mi-a fost de tine, tati!

Contele o luă de umeri și o depărtă puțin, zâmbindu-i.

– Slăvit fie Pământul Dintâi, ce bine-mi pare că te văd! Jur că te-ai mai înălțat cu cinci centimetri!

Quenelda făcu un pas înapoi, dându-și seama abia atunci în ce hal era părintele ei. Armura îi era murdară, presărată cu urme de arsură și găurită de arme. Mirosul metalic de magie încă plutea în jurul lui. Văzu îngrozită că jilțul călărețului era lovit: metalul legat prin vrajă era îndoit și ars. Toiagul de bătălie, rămas în șa, era plin de funingine.

– Vai, tati!

Fata își îmbrățișă încă o dată părintele, bucurându-se că nu era rănit prea grav.

– Rățușco! protestă contele. Lasă-mă să-mi scot coiful.

Quenelda îi surâse fericită, dar când fața contelui se ivi de sub coif, strigătele de bucurie i se stinseră în gâtlej și fetița icni îngrozită.

Chipul frumos al contelui era supt și galben ca ceara; cicatricea tremurătoare se ițea ca balele de melc sub funingine și murdărie. Ochii înroșiți o priveau dintr-o claie de păr neîngrijit și zburlit. O față înfășurată în jurul capului mustea însângerată; tot plină de sângele scurs dintr-o ureche sfâșiată era și legătura din jurul gâtului.

– Tati...?

Quenelda întinse o mână, gata să-i atingă obrazul mânjit. Nu se poate ca tâmplele lui să fie cărunte! Sigur e murdar de noroi. *Tatăl meu e invincibil*, gândi înverşunată. *Tatăl meu e campionul reginei şi Lordul Comandant al celor mai temute regimente din ţară!*

Contele îi citi îngrijorarea pe chip.

– Goblinii au atacat fortăreaţa din Vâlceaua Urlătoare. A fost o luptă sângeroasă, dar am învins. Hai, răţuşco – o îndemnă el, încredinţându-şi toiagul unui scutier şi întinzându-se înţepenit –, să mergem înăuntru. Mă dor oasele de la atâtea ceasuri câte am petrecut în şa. O baie fierbinte şi haine curate e tot ce-mi...

Dar se prăbuşi ca secerat înainte să-şi isprăvească vorba.

Abia în clipa aceea Quenelda pricepu că pata întunecată de pe piciorul lui nu era rugină.

– Să vină un doctor! strigă înnebunită. Tatăl meu e grav rănit!

Capitolul 5

Două Înghițituri Și Te-Ai Dus

Rădăcină aștepta tremurând în mantia subțire, iar ochii lui înroșiți și obosiți cercetau nerăbdători cerul, acolo unde se legănau suporturile de aterizare. Teama mușca din el, înnodându-i măruntaiele. Niciun dragon nu mai aterizase, încă de la jumătatea Ceasului Râsului Furișat. Paznicii duceau răniții de la suporturi la barăcile spitalului; gnomul se dusese acolo de câteva ori, până când un felcer îl certase că le stătea în cale.

Vântul se întețea, azvârlind praful peste curtea de paradă. Câțiva soldați osteniți se îndreptau către familiile lor, nerăbdători să se așeze la prima masă caldă după atâtea zile. Rădăcină le aținu neliniștit calea, iar când le adresă întrebarea pe care o pusese de zeci de ori, disperarea îi făcu glasul să tremure:

–T-tatăl meu... Mai sunt dragoni care trebuie să sosească? L-a văzut cineva pe tata? L-a văzut cineva pe S-s-s-scoarță de Stejar? Una dintre iscoadele contelui Rufus DeWinter?

Ostașii frânți de oboseală clătinau din cap, mulți aproape că nu-l auzeau. În cele din urmă, un căpitan cu brațul prins într-o atelă grosolană se opri lângă băiat, care nu-și putea lua ochii nici de la cămașa de zale ruginită, nici de la securea

îndoită. Starea jalnică a soldatului îl înspăimânta mai mult decât orice cuvinte.

– Băiete, nimeni altcineva nu se mai întoarce acasă, îi spuse căpitanul, cu voce blândă. Noi suntem cei din urmă. Am pierdut mulți oameni.

Rădăcină încremenise, de parcă ar fi fost dăltuit în piatră.

Curtea se golea.

Tăcere.

Nu știa cât rămăsese acolo, cu mintea golită de orice gând, cu pumnii încleștați. Pe deasupra lui se fugăreau umbre. Cu mâna streașină la ochi și inima bubuindu-i de speranță, Rădăcină privi plonjonul unui dragon, dar până și el își dădea seama că nu era un dragon de luptă. Escortat de patru gărzi luxos înveșmântate, dragonul alb purta cunoscuta flamură cu viperă roșie pe fundal negru, însemnul Marelui Maestru, care sosea să-i ureze bun-venit contelui.

Tătuca murise. Era singur pe lume. Ce-o să facă de-acum? se întreba piticul. Unde să se ducă? Gândurile îi muriseră toate. Nici măcar nu se putea urni din loc. Goblinii îi răpiseră și ultimul părinte rămas în viață. Avea doar șase ani când o hoardă îi măcelărise satul. Culegea alune și zmeură în pădure când atacaseră, și el fusese singurul supraviețuitor dintre cei o sută cincizeci de gnomi pașnici. Auzind urletele, se ascunsese în desișuri până la lăsarea nopții, prea speriat ca să facă vreo mișcare. Într-un târziu, când zorile aruncau umbre cenușii, alungând bezna nopții, se strecurase spre sat, unde își găsise mama și frații zăcând ca niște păpuși stricate în rămășițele năruite ale casei lor. Trei zile mai târziu oștenii din Garda Dragonilor îl găsiseră murdar, flămând și înghețat și îl duseseră la tatăl său îndurerat, care se afla în Domul Dragonilor. Iar acum, creaturile

astea scârboase îi uciseseră tatăl; oare ce avea să se aleagă de el?

– Un însoțitor care să zboare *cu* mine? Pe dragonul meu?

Quenelda se îndepărtă de fereastra din donjonul Domului; abia dacă îi aruncase o privire de sus lui Rădăcină, măsurându-l cu o curiozitate plictisită. Acum își privea tatăl uluită, cu gura căscată. Tangnost făcu o plecăciune și părăsi odaia, cu un zâmbet jucăuș sub mustață.

– Dar de ce, tati?

Ușile grele se închiseră. Se întreba ce îi spusese Tangnost tatălui ei în ceasul când ținuseră sfat doar ei doi.

– Pot să zbor foarte bine și singură. N-am nevoie de un însoțitor, iar acum ai venit și tu acasă. Am să zbor cu tine, nu-i așa?

Un cazan cu ierburi îl învăluia pe conte într-un nor de abur aromitor, așa că fetița nu-i putea vedea chipul. Fețe și șomoioage însângerate zăceau pe podea la picioarele lui, mânjite – ca și piciorul lui – cu iod galben. Cam pe când se înnoiau lunile, un goblin îl mușcase de pulpă și de coapsă. Cicatrici proaspete îi presărau brațele și pieptul. Pe Quenelda o trecu un fior. Probabil că el și Tunet fuseseră la capătul puterilor, dacă goblinii izbutiseră să se apropie îndeajuns încât să-l rănească.

– Rățușco, începu contele strâmbându-se de durere, în vreme ce bătrânul chirurg îi cosea mușchii piciorului, țâțâind ca o mamă grijulie la vederea oblojelilor de mântuială făcute de felcerii militari. Trebuie să mă îngrijesc de o grămadă de treburi militare și de-ale Breslei – și da, mă poți însoți uneori –, dar nici măcar tu, fata mea, nu poți pune piciorul

în Ostrovul Dragonilor decât dacă ești primită acolo în calitate de cadet.

Contele primi încântat din mâna unui servitor o cupă aburindă de vin amestecat cu mirodenii.

– Iar asta nu se poate întâmpla decât peste doi ani, când împlinești vârsta. Și încă nu știu sigur dacă vei deveni cadet. Îmi pare rău, rățușco, dar între timp – o privi el în ochi –, trebuie să mă întorc în Ostrovul Dragonilor îndată ce se reunește Breasla.

– Dar de ce, tati? întrebă Quenelda, cumplit de dezamăgită. Garda rămâne în fortărețe pe timpul iernii, nu?

Contele își urmă vorba, de parcă n-ar fi auzit-o.

– Ai nevoie de un însoțitor când zbori. Pământul mi-e martor că am încercat să găsesc o doică sau o femeie care să poată veni cu tine.

Își clătină capul întristat.

– Dar cele mai multe femei nu vor nici măcar să se-apropie de un dragon. Mai știu și că poți întrece în zbor orice însoțitor și aproape orice altceva... zâmbi el, ca să-și îndulcească vorbele. O, da, mi-a ajuns la ureche că tare îți mai place să batjocorești și să scapi de orice însoțitor pe care ți-l găsește Tangnost. De aceea, de acum înainte vei avea grijă de una singură de dragonul tău; în felul ăsta n-o să mai poți scăpa de el. Și de-acum îți voi da pe cineva care, spre deosebire de alți tineri, nu va fi prea mândru să zboare în spatele tău și nici nu-ți va îngădui să-ți faci de cap.

– Dar, tati, nu am n...

– Quenelda, oftă exasperat contele, am hotărât. Nu mai ești un copil. Cine-a mai auzit ca o domniță să iasă fără însoțitor, darămite fără o escortă, așa cum îi șade bine rangului său?

Mai ales o domniță care călărește singură un dragon... îmbrăcată în pantaloni de călărie... și cu cizme de piele cu catarame, se încruntă el. Din pricina războiului, n-am fost un tată bun. Nu mai dau pe acasă, te-am lăsat în voia ta. Asta nu avea prea mare însemnătate când erai mică, dar acum ești o tânără domniță. Mă rog, adăugă contele, cu un zâmbet strâmb, *ar trebui să fii* o domniță și se cuvine să ai un însoțitor, potrivit rangului tău. Multe fete de vârsta ta deja sunt la curte.

–Dar, tati!

Quenelda știa cât de copilărești îi sunau cuvintele, iar asta o înfuria și mai rău. Aproape că bătu din picior de mânie.

– O să mor la curte! Sugrumată în corsete și în rochii, trăncănind despre modă, ceremonii nesfârșite... Darcy, fratele meu, adoră prostiile astea; el e mereu la curte! Mie nu mi-ar plăcea. Sunt sigură. Nu vreau în veci să fiu o domniță!

Cu pumnii încleștați, Quenelda se încrunta, țintuind cu privirea, fără să le vadă, hărțile cu vectori de vânt și schemele cu nori de deasupra mesei din biroul părintelui ei. Își mușcă limba; nu voia să aducă vorba despre bârfele și vorbele urâte care umblau pe seama ei, despre vorbele pe seama neștiutei sale mame, care îi amărau neîncetat vizitele la curte.

– Nu vrei să fii domniță? o necăji tatăl ei. Dar ești o domniță. Te-ai născut domnița Quenelda Katriona DeWinter. Dar atunci ce vrei?

– Vreau să ajung stăpân al dragonilor, tată, la fel ca tine! Vreau să fac parte din Garda Dragonilor și să zbor pe Negrii Imperiali!

Înverșunarea răspunsului fetei îl uimi.

–Am crezut... Quenelda ezită. Mă gândeam că, de vreme ce Tangnost m-a lăsat să-l ajut cu Două Înghițituri, poate

că te răzgândești și mă lași să mă înscriu în Ostrovul Dragonilor acum, înainte de a împlini vârsta. Mă gândeam...

– Rățușco...

Contele se săltă într-un jilț înalt, aflat lângă foc, sprijinindu-și pe un scăunel piciorul rănit.

– Ceea ce a izbutit Tangnost cu ajutorul tău e incredibil și sigur că-i va impresiona pe cei din Academie. *Chiar mai mult decât ai crede,* adăugă în gând. Dar, îi repetă el sever, chiar dacă profesorii de la Academie sunt de acord și te primesc, chiar dacă vor vrea să accepte o fată, trebuie să aștepți să împlinești vârsta la care un cadet poate intra în Academie. Motivul e întemeiat. Ca să ajungi călăreț sau navigator în Garda Dragonilor, trebuie să înveți mai întâi noțiunile de bază de magie, runele și vrăjile. Toate îți sunt de trebuință ca să înveți istoria militară, să lupți cu multe arme, să înțelegi strategiile și tacticile gnomilor, manevrele, știința armelor, zborul de noapte, Înalta Magie și Magia de Luptă. Teoria e nesfârșită, iar examenele sunt fără de număr.

Se opri și își cercetă fiica; aidoma unei pisici sălbatice încolțite, ochii îi scăpărau și își încleștase maxilarele. Ochii contelui se îngustară. Cât de mult crescuse! Colțuroasă, ca un puiandru de lup abia crescut. Iar chipul ei... cât de mult semăna cu cel al mamei sale...

Contele Rufus îi înfruntă privirea.

– Știu că nu-ți place disciplina și că nu te omori deloc nici cu învățatul. De câte ori te-ai dus să zbori în loc să înveți? I-ai făcut pe toți profesorii să-și ia lumea în cap. Toți îmi spun că ai destulă minte ca să înveți, dar tu ești disciplinată doar când apare ceva legat de dragoni. Tu...

– Dar...

– ... mai ai mult până să primești prima baghetă, o avertiză contele. Darămite toiagul de mag. Poți să zbori, dar asta nu înseamnă că știi cu adevărat să zbori. Vei fi singura fată din Academie și va trebui să arăți că ești mai bună ca oricine altcineva. Toți vor fi cu ochii pe tine, convinși că ai fost acceptată doar pentru că ești fiica mea. Obiceiurile vechi mor greu. Mulți vor dori să dai greș.

– Dar...

– Iar la Academie, adăugă părintele ei, mai blând, luni la rând n-o să vezi nici măcar vârful cozii vreunui dragon de luptă, nicidecum să mai și călărești unul! Crezi că ai să poți îndura asta?

– Sunt sigură că voi trece examenele, răspunse Quenelda amărâtă. Tot ce trebuie să știu e Magia de Luptă și cum să lupt. Stăpânirea dragonilor e jumătate din ce am de făcut și eu pot deja să o fac. Pe urmă voi putea să merg la război cu tine, tati. Am aproape doisprezece ani. De-aș fi eu fiul și moștenitorul tău, nu Darcy, acum aș putea să merg în Ostrovul Dragonilor. Ar fi dreptul meu, indiferent ce vârstă aș avea!

Văzându-și tatăl încruntându-se dezamăgit când auzi numele fiului său, Quenelda se opri. Cu toate că Darcy dădea rareori pe acasă și, în general, nu avea timp pentru ea, fata își iubea fratele chipeș, în frumoasa lui uniformă; dar nu reușea să priceapă cum putea cineva să aleagă Cavaleria Palatului în locul gloriei și tradiției Ostrovului Dragonilor. Unicornii erau făpturi minunate, fermecate, dar nu se măsurau nici pe departe cu un Negru Imperial, cum era Tunet. Și cu toate că erau palpitante, ceremoniile nu aveau nimic comun cu bătăliile. Halul în care Darcy își sfidase tatăl era de neînchipuit.

E vina mea, se gândea contele. *Fata îmi seamănă; locul ei e sus, în Cerul Liber, iar eu am încurajat-o. Ce păcat că odrasla cea mai dragă inimii mele nu mi-e moștenitor, ce păcat că nu e băiat, ca să-mi urmeze în Garda Dragonilor! Ar fi mult mai simplu. Am putea să-i dăm învățătură departe de ochii iscoditori, până când am afla de ce natură e legătura ei cu dragonii. Până când și-ar ocupa locul care i se cuvine de drept. Nimeni nu ar îndrăzni să crâcnească. Dar așa, fiind singura fată în Academie, o să atragă priviri nedorite, o atenție nedorită... totuși, nu, nu mi-aș schimba copila aprigă nici pe zece băieți, iar fata trebuie să-și împlinească soarta atunci când va veni vremea...*

Contele privi pierdut pe fereastră, spre Domul Dragonilor. O patrulă tocmai se întorcea, coborând către suporturile de aterizare.

Oare să o țin aici, la Domul Dragonilor – unde nimeni nu-i va bănui adevărata obârșie –, sub îndrumarea lui Tangnost, călărind dragonii ca un flăcău? se întrebă bărbatul. *Sau să o trimit deocamdată la curtea reginei? Acolo îi e sortit să ajungă în cele din urmă. Dar dacă eu văd de pe-acum pe chipul ei trăsăturile mamei sale, poate că și alții o să le vadă...*

Se încruntă. Câtă nesiguranță! Războiul împotriva goblinilor se schimbase. Lumea devenise un loc mult mai primejdios...

– Rățușco, își începu el vorba, nu-i poți lua tu locul fiului meu...

Se opri, intuindu-i dezamăgirea după felul cum își ținea umerii țepeni, din curba sfidătoare a gurii. Apoi, deodată, se hotărî. *De ce nu? La urma urmei, nici măcar nu eram cu mult mai mare decât ea când am zburat pe primul meu dragon de luptă, cu toate că am fost crescut anume pentru război. Poate*

că astfel vom afla de ce e în stare fata, poate că nu va mai trebui să hotărâm noi. Iar Două Înghiţituri o va ocroti de orice primejdie...

– Quenelda, ştiu că poţi zbura. Dar, aşa cum am spus, dacă e să ajungi luptător în Garda Dragonilor, trebuie să ştii mult mai multe. Hai să facem un târg, răţuşcă.

– Ce târg, tati? întrebă Quenelda, precaută.

– Nu-ţi voi mai cere să mergi la curte vreme de încă un an.

Quenelda chiui de bucurie.

– Cu câteva condiţii. Mai întâi...

– Fac orice, tată.

Quenelda era toată numai un zâmbet. Cine ştie ce-i putea aduce un an?

– Orice.

– Mai întâi, îţi vei relua învăţătura cu profesorii tăi. Mă aştept să primeşti prima baghetă magică înainte de mijlocul verii viitoare. Şi vreau să fii strălucită. Nimic mai puţin, dacă vrei să ajungi în Ostrovul Dragonilor.

Quenelda încuviinţă din cap posomorâtă. Nu îi plăcea ideea să stea închisă în casă, ascultând bolboroselile unor profesori la fel de bătrâni şi de plini de mucegai precum cărţile şi pergamentele pe care le citeau.

– În al doilea rând, pentru propria ta protecţie...

Quenelda scrâşni din dinţi. Părintele ei îi spusese deja că avea să stea în şa alături de un scutier bun de nimic.

Vrând să savureze clipa, contele se opri o clipă, înainte să continue.

– Ţi-l dau pe Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus.

La auzul acestor cuvinte, fata căscă gura de uimire. I se tăiase respirația.

– Și în al treilea rând..., continuă bărbatul, prefăcându-se că nu observă agitația fetei.

– Tati!

Quenelda sări în picioare, nebună de bucurie, și se năpusti să-l îmbrățișeze, cât pe ce să-i lovească piciorul rănit.

– Va fi al meu, tati? întrebă fetița, în vreme ce spițerul se încrunta la ea. Cu adevărat? Un dragon de luptă?

– Da, e al tău. Eu și Tangnost ne-am pus de acord. I-ai îngrijit rănile și meriți șansa asta. Două Înghițituri te poate apăra mai bine decât zece cete de scutieri și de soldați. Dar mai întâi va trebui să-ți câștigi dreptul de a-l încăleca. Tangnost și cu mine am hotărât care vor fi sarcinile pe care trebuie să le duci la îndeplinire. Doar atunci când le vei împlini și dacă Tangnost va fi mulțumit, vei putea să zbori cu Două înghițituri.

– Tati, ce sarcini?

Quenelda ardea de nerăbdare să înceapă. Ce-ar fi dacă peste două luni va putea călări dragonul de luptă în duelurile regale? Închipuirea îi prinsese aripi. Cât de maiestuoși vor arăta împreună! Cât de...

– Răbdare, rățușco!

Contele ridică o mână.

– Ca să le duci la bun sfârșit, vei avea nevoie de multă disciplină. Să zbori pe un dragon de luptă nu e la fel ca zborul pe orice alt fel de dragon. Știu că zbori de doi ani și că ai urcat cu mine pe Tunet încă din pruncie, dar nu ai mai zburat niciodată singură pe un dragon de luptă. Ți-o fi părând ție lucru lesne, dar puțini zboară cu ei înainte de a-și primi sceptrul de mag. Și asta pe bună dreptate. Dragonii de luptă sunt puternici,

trebuie să fii priceput și măiestru ca să îi stăpânești. Poate crezi că, dacă au fost dresați, oricine poate zbura pe ei, dar dac-ar fi să cadă pe mâini rele, sunt mortali. Vei începe instruirea sub îndrumarea lui Tangnost, împreună cu scutierii-șefi, dar vei putea zbura cu Două Înghițituri abia când gnomul îți va da încuviințarea. Și mai am o condiție, continuă contele, iar fiica lui dădu din cap, în așteptare. Ție ți-e ușor să zbori, după cum îți e lesne să umbli cu dragonii. Nu ești prea îngăduitoare cu cei care se chinuie să facă tot ceea ce faci tu cu atâta ușurință. Ațâți scutierii, îi îndemni să săvârșească fapte nesăbuite și prostești. O, da – contele privi chipul plin de vinovăție al Queneldei –, a venit vremea să înțelegi că pentru mulți e greu să zboare. Până și în Ostrovul Dragonilor, puțini sunt cei care pot să zboare cu Negrii Imperiali. Mulți dau greș.

Quenelda se încruntă. Ce mai avea și asta de-a face cu ea și cu Două Înghițituri? Nu avea să dea greș!

– Un băiat de vârsta ta va zbura cu tine ca însoțitor. Tatăl lui, una dintre cele mai bune iscoade ale mele, a fost ucis de goblini acum două săptămâni.

Fata dădu șovăielnic din cap, neștiind unde voia contele să ajungă.

– Ți-l voi prezenta în curând. Tu...

În clipa aceea, un ciocănit zgomotos răsună și un oștean deschise ușa.

– Stăpâne, Marele Maestru așteaptă.

– O clipă!

Ridicându-se cu greu în picioare, contele se întoarse către fiica sa și o sărută blând pe creștet.

– Quenelda, vom mai vorbi despre asta. E timpul să mă ocup de treburile Breslei. Te voi chema mai târziu.

Apoi i se adresă oșteanului:

– Poftește-l înăuntru, rogu-te!

– Da, stăpâne.

Un bărbat chipeș și înalt, cu păr negru și ochi pătrunzători, păși îndată în odaie, luându-l de braț pe conte și îmbrățișându-l.

– Rufus – vocea lui Sir Hugo era la fel de caldă și de binevoitoare ca zâmbetul său –, ce bine-mi pare să te văd acasă! Abia vă așteptam, ca să aflu ce se întâmplă.

Se depărtă, cercetând piciorul bandajat al contelui.

– Ești rănit, observă Hugo îngrijorat. Deci zvonurile se adeveresc? Ați fost atacați în Vâlceaua Urlătoare?

– Nu-i mare lucru, rânji contele. Dar doare cumplit. Și avem multe de vorbit înainte ca Breasla să se întrunească.

Marele Maestru văzu că era și Quenelda în odaie, dar îi făcu pe dată semn să plece. Pe când fata părăsea camera, el și părintele ei se îndreptau deja către schemele cerurilor și spre hărțile de campanie împrăștiate pe masa de stejar.

Chiar și în lipsa contelui, Marele Maestru era un oaspete obișnuit la Domul Dragonilor, iar roba lui colorată, cusută cu fir de aur, și pălăria deosebită, în cinci colțuri, îi erau bine cunoscute Queneldei. Mereu făcea turul padocurilor dragonilor de luptă, stând de vorbă cu Tangnost la o pipă și o halbă de bere din iarbă-neagră; el și mai-marele dragonilor discutau despre pedigriuri și obârșii, ciorovăindu-se despre meritele unui neam de dragoni sau ale altuia. Se arăta foarte interesat de Darcy, fiul prietenului său, și îl susținuse în dorința de a face parte din Cavaleria Palatului, înțelegându-i curiozitatea față de ceremonii și de tradiții. Promisese că, la următoarea sărbătoare a iernii, avea să dăruiască Domului

Dragonilor unul dintre unicornii săi aurii atât de prețuiți, pentru a sărbători ceremonia de învestire a băiatului, clipa când Darcy devenea bărbat și cavaler. În schimb, pentru Quenelda, Sir Hugo nu prea avea ochi deloc. La urma urmei, nimeni nu știa cine era mama ei și era limpede că fata nu avea vreo însemnătate. Dar Marele Maestru nu aflase despre nemaivăzuta ei legătură cu dragonii...

Capitolul 6

Scutierul domniței Quenelda

Când Tangnost îl dibui în sfârșit pe Rădăcină ghemuit într-un ungher al curții, un mare ospăț era în toi în sala de banchet.

– Aici erai, băiete, i se adresă gnomul cu blândețe. Te-am căutat pretutindeni.

Mai-marele dragonilor privi chipul ud de lacrimi al băiatului și ochii lui umflați.

– Să-nțeleg că ți-au dat de veste?

Rădăcină dădu din cap fără un cuvânt, temându-se să scoată vreo vorbă, ca nu cumva să îl apuce iarăși plânsul.

– Tare rău îmi pare, băiete.

În ochiul căprui al lui Tangnost se citea o milă nesfârșită. Cuprinzându-l cu brațele, îl îmbrățișă, strângându-l la pieptul înveșmântat în cămașa de zale, deasupra căreia purta pieptarul de piele. Rădăcină se agăță de el și izbucni în hohote, simțind în nări mirosul cunoscut de armură ceruită și de ulei pentru piele.

Totul se întâmplase atât de iute. Nerăbdarea și bătăile inimii; oamenii care se îmbrânceau ca să poată vedea mai bine aterizarea dragonilor; țipetele de bucurie ce răsunau în vreme

ce soții, tații, frații și fiii descălecau și se îndreptau către brațele primitoare ale familiilor. Spaima ce-i uscase deodată gura, ca și cum cineva l-ar fi lovit în stomac, când înțelesese că tatăl lui nu avea să se mai întoarcă acasă.

– Tătâne-tău a murit vitejește, lovit de o țeapă otrăvită în vreme ce umbla în recunoaștere... taci, băiete, nu mai plânge...

Gnomul îl ținu la pieptul lui până îi secară lacrimile, apoi îi întinse o bucată de lână ca să-și șteargă ochii.

– Dar el și dragonul lui au izbutit să se întoarcă și să-i dea contelui de știre, iar ambuscada a dat greș. A fost un viteaz, iar contele Rufus îl va răsplăti îngrijindu-se de tine. Nu trebuie să-ți faci griji pentru ceea ce te-așteaptă. Și-acum, continuă Tangnost, aruncându-și blana de urs peste tânărul care nu se putea opri din tremurat și îndrumându-l spre bucătării, contele vrea să-ți vorbească. Dar mai întâi hai să bagi în tine ceva fierbinte, cred că ești pe jumătate înghețat.

– M-mie? se bâlbâi uluit Rădăcină, uitându-și pentru o clipă nefericirea. D-de ce? De ce a-ar vrea contele să-mi vorbească mie?

– O să-ți spună chiar el, băiete, îi răspunse ursuz Tangnost, silindu-l să se așeze și punându-i în față un castron de terci aburind și un colț de pâine fierbinte. Haide, mănâncă!

Piticul își dădu seama brusc că era lihnit. Înghiți terciul de ovăz așa de iute, că-și opări limba. Tangnost îi mai puse o porție din cazanul uriaș care clocotea pe foc, ba chiar găsi și o lingură de miere să-i îndulcească mâncarea.

Când băiatul termină de mâncat și obrajii îi prinseră puțină culoare, mai-marele peste dragoni îi scutură câteva fire de paie din păr și îi spuse:

– Şi-acum haide, flăcăule! Contele-i un om tare ocupat. Nu-i place să aştepte, iar ospăţul a început deja.

Traversară curtea întunecată, sălile pline cu provizii, apoi trecură prin tunelul care se arcuia sub marea curte interioară, ducând către castel. Rădăcină mai trecuse şi altă dată pe sub bolţile arcuite de lângă turnurile înalte de veghe, trimis cu diferite sarcini de Tangnost. Mai văzuse luminile aurii de la ferestrele înalte, întărite cu fier şi porţile masive de stejar din spatele grilajului, dar nu călcase niciodată înăuntru.

Muntele Domului era pe atât de maiestuos pe cât şi-l zugrăvise el în minte. În centrul lui se afla castelul, cu sălaşul lui alb ca laptele. De-a lungul veacurilor, multe generaţii îi sporiseră frumuseţea. Băiatul vedea pretutindeni armuri şi flamuri cu însemne, îmblânzite de lucirea cristalului, a argintului, a lemnului sculptat şi a tapiseriilor. Holul de la intrare era imens; stâlpi de piatră dăltuiţi în forme complicate se înălţau spre un tavan pierdut în umbre. Locul era înţesat de slujitori, de oşteni şi de ogari de vânătoare.

Cu gura căscată de uimire, Rădăcină se lăsă condus de Tangnost pe scări. Prin dreptul sălii de ospeţe auziră muzică şi râsete, apoi înaintară pe scara în spirală spre iatacurile contelui, sus, în turn.

La uşă, două santinele îi lăsară să treacă, izbind halebardele în pământ, în semn de salut. Tangnost bătu în uşa incrustată cu fier.

– Intraţi, răsună o voce profundă.

– Hai, băiete, că nu te mănâncă nimeni!

Gnomul îi făcu vânt prin uşile deschise, iar Rădăcină se pomeni într-o odaie luminată de lumânări.

– Domnia Ta, se plecă Tangnost, forțându-l pe pitic să se aplece la pământ, alături de el.

Cu inima bubuind de emoție, băiatul strecură o privire către contele Rufus.

Ședea într-un jilț înalt, lângă foc. În spatele lui se afla Quenelda, privind pe fereastră. Cu fața pe jumătate ascunsă de părul lung, pieptănat, fata se întoarse încruntată către pitic. Își pusese haine curate, dar lui Rădăcină i se părea că putea fi confundată cu ușurință cu un băiat, așa cum era înveșmântată în tunica albastră, purtând pantaloni și cizme moi.

Mâinile lui Tangnost se sprijineau încă pe umerii piticului palid. Îl împinse înainte. Rădăcină își trase nasul zgomotos. Ștergându-se cu mâneca, își aținti neliniștit privirea în podea.

Contele Rufus îi explică blând lui Rădăcină cum murise tatăl lui într-o încleștare cu goblinii, în Vâlceaua Urlătoare. Scoarță de Stejar descoperise două hoarde sub munte. Fusese lovit de o săgeată otrăvită, dar izbutise să ajungă la fortăreață ca să-i prevină că aveau să fie atacați. Datorită vitejiei sale, Garda Dragonilor învinsese, cu toate că bătălia fusese cumplită. Contele jurase să aibă grijă de fiul lui. Iar asta însemna că Rădăcină urma să devină scutierul fiicei sale, Quenelda. Așa că fata îl va învăța să zboare cu dragoni. Dacă se dovedea în stare să învețe, urma să fie numit scutier senior în suita Queneldei, o mare onoare.

El, un biet ucenic, să ajungă scutier? Așa ceva nu se mai auzise. Santinela de la ușă se foi în loc. Spițerul își scăpă linguroiul în cazan și tuși ca să-și ascundă stânjeneala în vreme ce îl pescuia, blestemând în barbă, căci licoarea îi ardea degetele.

Tangnost părea singurul care rămăsese netulburat de vestea cea grozavă, iar gura îi schiță un zâmbet, ascuns cu înțelepciune sub mustăți.

– D-domnița Quenelda? întrebă Rădăcină îngrozit, iar vorbele îi scăpară înainte să se poată stăpâni. Quenelda îi aruncă o uitătură plină de dispreț la auzul cuvintelor tatălui său și se întoarse spre el indignată.

– *El?*

– Domnia Ta...

Mirosind o gâlceavă, Tangnost se aplecă grăbit, apăsându-l spre pământ pe băiatul uluit, apoi ieșiră amândoi din odaie. Spițerul îi urmă în grabă, apoi veni și ucenicul său, cărând cazanul. Abia dacă se închisese ușa, când Quenelda se întoarse către părintele său.

– Un gnom? întrebă fata, nevenindu-i să creadă. Un ucenic?

Tatăl ei o privi sever.

– Te deranjează ceva?

– N-am mai auzit ca vreun ucenic să fi ajuns scutier.

– Nici eu n-am mai auzit ca vreo fată să poarte pantaloni și să călărească dragoni de luptă la unsprezece ani. Tu ai pomenit așa ceva?

– Dar, tati, de ce un ucenic? De ce el, tati? Nici măcar nu poate să zboare. Abia dacă e-n stare să deosebească un dragon de altul. E...

Se opri din pomelnicul multelor defecte ale lui Rădăcină, bănuind că – într-un fel – căzuse în capcană.

Tatăl ei o privi aprig.

– Întocmai, rățușco. Dar va învăța. Va avea cel mai bun profesor dintre toți. Pe tine! Tu îl vei învăța să călărească

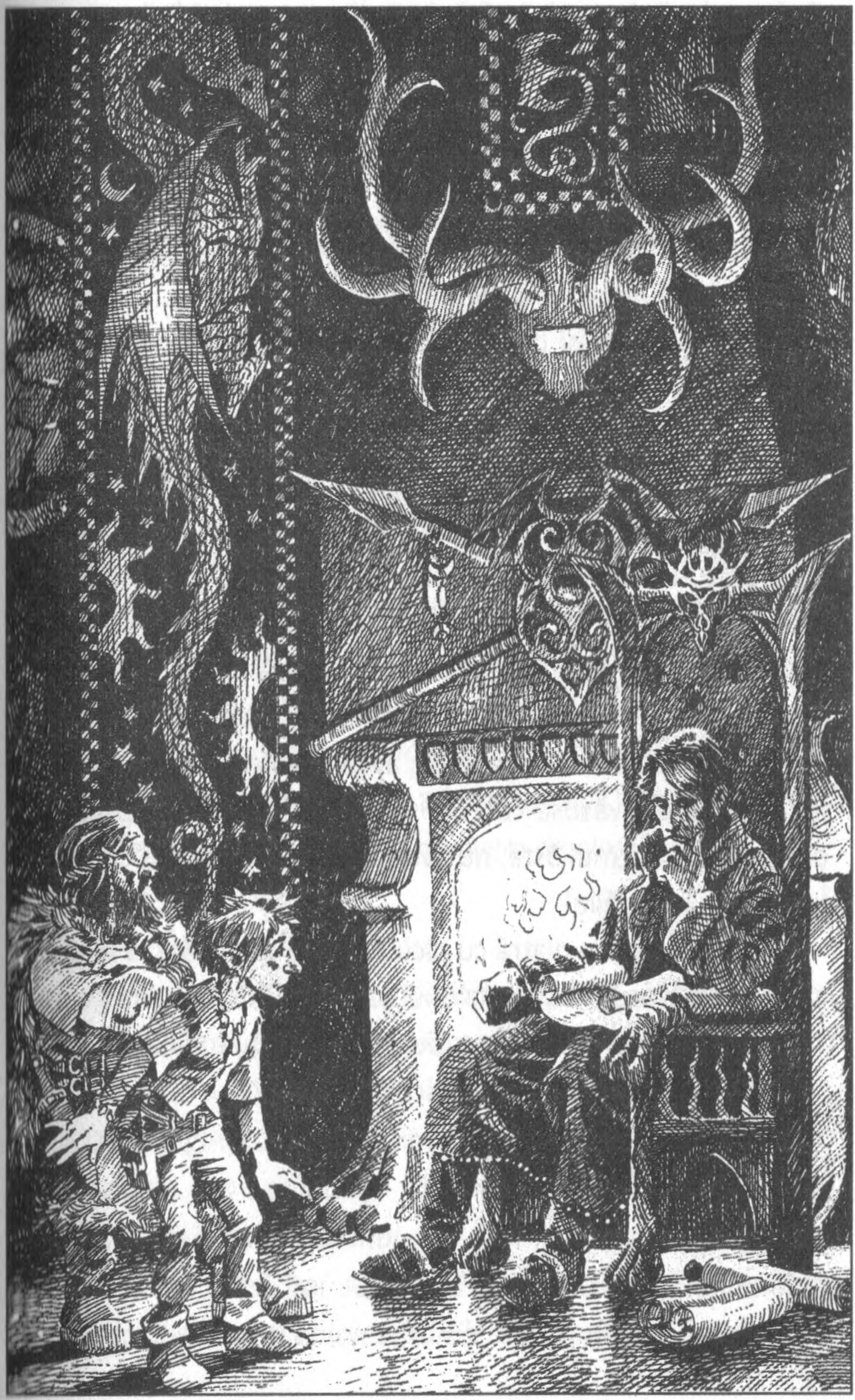

și să conducă dragoni. Astfel, dacă dă greș, tu vei fi singura pe care va cădea vina. Nu vei zbura mai departe de Domul Dragonilor înainte de a-l fi învățat și nu vei zbura cu Două Înghițituri până când Tangnost nu e încredințat că îl poți stăpâni. Ne-am înțeles, rățușcă?

Înfrântă, Quenelda îl săgetă din priviri.

– Da, tată, murmură. Ne-am înțeles.

– Bun. Băiatul își poate începe învățătura chiar acum. Iar eu – oftă contele ostenit – trebuie să merg la ospăț, apoi să mă ocup de niște treburi ale Breslei. Și tu trebuie să-ți începi ucenicia pe lângă scutieri, așa că o să ai ce face până mă întorc.

Pe când contele ieșea, Quenelda nu-și putu opri o strâmbătură. Nu-i ieșise deloc așa cum se așteptase. Un slujbaș de rând drept scutier? Scutierul *ei!* Ba, colac peste pupăză, trebuia să se ocupe și de pregătirea lui. Nu voia să rateze turnirul de iarnă, cea mai atrăgătoare sărbătoare a anului! Dar, dacă voia să părăsească Domul Dragonilor, avea nevoie de Rădăcină. Era o sarcină grea: văzuse cu câtă stângăcie se purta în preajma dragonilor. În ritmul ăsta, nu avea să zboare nicicând cu Două Înghițituri în bătălie!

Furioasă, lovi o piatră cu piciorul, fără să clipească în clipa când piatra ricoșă în armura unei santinele și sparse un geam.

– Să am un pitic drept scutier! mormăi Quenelda.

Numai de-ar putea împiedica asta!

Capitolul 7

Manevra Stoner

În dimineața următoare, Quenelda era hotărâtă să-și alunge din minte orice gând legat de Rădăcină. Se duse în grabă la grajduri ca să-l vadă pe mult-iubitul ei Două Înghițituri și să-i spună că tatăl ei îi îngăduise să zboare cu el într-o zi.

–Vom lupta ca o singură ființă? întrebă Dintele Ascuțit, suflând fum alburiu pe nări, cuprins de nerăbdare.

–Nu. Nu vom lupta. De fapt... șovăi Quenelda, în timp ce dragonul, dezamăgit, își lăsa aripile să cadă. *Doar dacă va fi neapărată nevoie. Doar dacă nu avem de ales...*

–Dar, poate, într-o zi?

Quenelda încuviință din cap.

–Vom lupta împreună. Îți făgăduiesc. Dar – încercă să-i explice fata – *trebuie să-mi lepăd pielea încă tânără înainte să pot merge la luptă.*

Două Înghițituri fu mulțumit cu explicația asta.

–Așa e. E o nesăbuință să lupți înainte să-ți lepezi pielea dintâi. Solzii îți sunt încă moi.

–Așa e, solzii îmi sunt încă moi, încuviință Quenelda. *Acum lasă-mă să-ți oblojesc rănile. Pe urmă o să facem câteva exerciții.*

În acel moment apăru Tangnost.

– Am terminat inspecția de dimineață. Astăzi am lecție cu scutierii mai vechi. Mi-am zis că poate vrei să vii să te uiți. Încercăm o nouă manevră de luptă...

– Care? Manevra Stoner? se înflăcără fata.

Tangonst încuviință din cap și rânji.

Quenelda se îndreptă cu pas vioi către una dintre curțile de pregătire cele mai mari, unde un grup de scutieri de rang înalt stăteau răsfirați pe bănci, așteptând nerăbdători sosirea mai-marelui peste dragoni. Cu toții erau mezinii unor familii de viță nobilă, care învățau arta războiului la Domul Dragonilor înainte să meargă la Academie; acolo aveau să învețe tacticile necesare luptătorilor din Garda Dragonilor, în sânul căreia sperau să dobândească renume și avere.

Quenelda se așeză în spatele lor. Sosirea ei fu întâmpinată cu nedisimulată curiozitate, cu șoapte și priviri strecurate pe furiș. Habar nu aveau că fetița avea încă din pruncie auzul și vederea nemaipomenit de ascuțite. Ea își înclină capul, ascultându-le cleveteala.

– ... chiar așa! L-a ajutat pe Tangnost.

– Am auzit că a primit în dar un dragon de luptă.

– Ce spui? Să zboare pe el?

– Ei, na! Nu fi caraghios! Are doar unsprezece ani!

– Și pe deasupra, mai e și fată!

– Nu mai spune! comentă sarcastic un scutier. E fată. Cine-ar fi zis?

– Fii mai respectuos; e în stare să te întreacă oricând în zbor. Niciun scutier nu se poate ține pe urmele ei. Numai anul ăsta a schimbat șase!

– Atunci, de-asta e aici! Să-și aleagă un nou scutier. Să ne privească! Să hotărască singură pe care dintre noi îl vrea!

Câteva capete aprobară.

Quenelda pufni și îi privi cu ochi critic. Oricare dintre ei era mai bun decât un amărât de ucenic, care nu era în stare să deosebească un dragon de altul.

Pradă neliniștii, Rădăcină aștepta să înceapă prima oră de pregătire. Simțind cum îl măsoară privirea acră a fetei, încercă să se facă mic și își țintiți ochii asupra arenei de antrenamente.

Clopoțeii scoaseră un clinchet și Quenelda își îndreptă atunci atenția spre dragonii priponiți de stâlpi în jurul arenei. Judecând după mărimea aripilor și după lungimea cozilor, fata își dădu seama că cei doi dragoni din spița Vâlcele erau femele bătrâne. Tangnost le folosea când îi învăța pe scutieri pentru că aveau o fire blândă. Cel de-al treilea era un dragon de luptă mustăcios și bătrân, din neamul Viperelor. Avea ochii acoperiți cu o glugă grea de piele, împodobită cu clopoței, ca să stea liniștit. Scutierii fără experiență făceau greșeli din neatenție, iar câteodată acestea se dovedeau mortale. Nici măcar dragonii de luptă bătrâni nu le acordau decât rareori o a doua șansă celor lipsiți de minte și de noroc.

– Bun, flăcăi, rosti Tangnost. Ați studiat cu toții anatomia dragonilor și felurile în care pot fi stăpâniți, ați făcut exerciții pe dragonul de lemn. Astăzi veți încerca decolarea de luptă pe un dragon în zbor; cu alte cuvinte, manevra Stoner.

O undă de încântare străbătu grupul: cuvintele gnomului erau întâmpinate cu bucurie și pe fețele tuturor înfloriră zâmbete.

–Aveți grijă...

Gnomul se uită urât la ei cu unicul său ochi. Zâmbetele dispărură pe dată. Câțiva băieți tușiră stânjeniți.

– Nu vă gândiți la glorie! Nu vă gândiți că trebuie s-o impresionați pe fata contelui!

Quenelda rânji. Câțiva scutieri roșiră și începură să se foiască, încurcați, ca și cum mai-marele peste dragoni le citise gândurile. Unii îi aruncară priviri piezișe.

– Viața voastră ar putea să atârne de cât de bine stăpâniți manevra asta și de cât de corect identificați sunetul cornului care o anunță, continuă Tangnost. Așa că nu vă rămâne decât să reușiți! Știu că puteți s-o faceți.

Băieții dădură din cap entuziaști.

Când patrulele se ridicau în aer, Quenelda asistase la nenumărate decolări de luptă; fusese de față când piloții și Sfărâmătorii de Oase se năpusteau pe aripile întinse ale unui dragon de luptă aflat la sol, pregătindu-se pentru decolarea imediată de pe suporturi. Dar nu văzuse niciodată o decolare de luptă de pe un dragon în zbor, poate doar în închipuire sau în visele ei. Poate că Tangnost le va îngădui să se antreneze cu bătrânul dragon de luptă.

Vocea gnomului îi curmă șirul gândurilor.

– După cum știți cu toții, vestita manevră Stoner și-a căpătat numele de la unul dintre strămoșii contelui – contele Stoner DeWinter, care a luptat în Al Doilea Război cu Goblinii. Regimentul lui de dragoni Dinte Ascuțit a fost împresurat noaptea în văgăunile Vâlcelei Fără Ieșire. Dragonii erau priponiți de stâncile de afară când goblinii au năvălit prin crăpăturile din fundul văgăunilor. Au chemat dragonii, însă doar contele a scăpat, călărind fără șa sau frâie, pe femela lui de luptă, Răzbunarea Negurii, fugind pe deal în jos. Astfel de antrenament

avansat, cu dragoni de luptă, se predă doar în Ostrovul Dragonilor, celor care ajung cadeți. Aici vă antrenați cu Vâlcelele.

Pe chipurile scutierilor se oglindea dezamăgirea, dar cea mai supărată era Quenelda. Nu li se îngăduia să se antreneze cu dragoni de luptă. Privi resemnată iepele liniștite.

Simțindu-le dezamăgirea, Tangnost zâmbi mohorât. Scutierii mai aveau o grămadă de lucruri de învățat. Chiar dacă aveau impresia că le știau pe toate, lecția asta îi va învăța minte.

– Dați-mi crezare, îi avertiză, exercițiul ăsta vi se va părea greu până și cu o bătrână dragoniță Vâlcea, darămite cu un dragon de luptă. Și-acum...

Mai-marele peste dragoni se încruntă, cercetând tribunele din ochi.

– Rădăcină, băiete, unde ești?

– Aici, domnule!

Quenelda ridică uimită ochii spre colțișorul în care se furișase noul ei scutier, strângând în mâini un corn. Nici măcar nu-l observase. Ochii băiatului erau încă umflați și roșii, dar nici măcar asta nu îi domolea ei supărarea.

Tangnost dădu din cap, apoi strigă spre grăjdarul care ședea lângă bârna cea mai apropiată.

– Hai, băiete! Deznoadă-i sforile și trezește-o!

Cățărându-se sprinten pe treptele înfipte în stâlpul de piatră, grăjdarul desfăcu binișor priponul dragonului ațipit. Ochii apoși și purpurii se deschiseră și îl țintuiră cu o privire îmbufnată, apoi bătrâna dragoniță își mută atenția către omuleții de pe pământ.

EEEeeeawk! EEeeeweeekk!

Dragonul scotea țipătul bine cunoscut al seminției sale, care se auzea adesea deasupra stepelor înalte, făcându-l pe Rădăcină să sară de pe băncuța lui, cuprins de spaimă. Quenelda clătină din cap nemulțumită, iar scutierii cei mai apropiați izbucniră de-a dreptul în râs. Piticul era cu adevărat jalnic. Cum să-l învețe să călărească dragoni dacă se purta în halul ăsta? Câțiva tineri îi auziră oftatul de enervare și îi urmăriră curioși privirea arțăgoasă, în vreme ce gnomul îl chema pe băiat mai aproape.

– Băgați la cap – îi avertiză Tangnost, privindu-i pe fiecare pe rând, sprijinindu-se cu mâna de umărul lui Rădăcină –, în focul bătăliei comandanții se bizuie adesea pe gornistul lor. În Ostrovul Dragonilor va trebui să învățați pe de rost fiecare apel, șaizeci în cap.

În arenă răsunară murmure. Piticul se posomorî. Șaizeci de apeluri? Și el abia dacă reușise să învețe să cânte un singur semnal.

– Știu – adăugă Tangnost, ridicând o mână –, știu că vi se pare plicticos, dar n-ați vrea să vă treziți împresurați de goblini și izolați de restul trupei doar din pricină că nu ați interpretat corect comanda. Așa că, pentru început, vom pune la treabă dragonița, ca să vă dați cu părerea despre ritmul ei...

– Sau despre lipsa de ritm, murmură cineva sarcastic, în fața Queneldei. Amărâta aia mâncată de molii n-are cum să se înalțe! Năpârlește!

–... și să-și încălzească aripile. Amintiți-vă de teoria dinamicii zborului, de raportul aripilor și de vectorii eolieni. Hai să vedem cât de atent i-ați ascultat pe mai-marii grajdurilor și pe profesorii voștri. Hai, Rădăcină, ești gata cu goarna?

Băiatul încuviință. Repetase în neștire apelul acela în grajd, până când fusese gonit de acolo cu măturile și cu o găleată de apă murdară. Tangnost hotărâse să-l ia încetul cu încetul cu antrenamentele, dându-i o sarcină pe care să o poată duce la capăt, în ciuda spaimei sale de dragoni.

– Decolare de luptă! Decolare de luptă! răcni Tangnost deodată, iar scutierii tresăriră în bănci.

Chinuindu-se să-și țină în frâu emoțiile care îl scuturau în fața Queneldei și a scutierilor de rang, piticuțul trase adânc aer în piept. După un șir de sunete sugrumate, încheiate cu un cârâit, Quenelda se încruntă la el oțărâtă, în timp ce un scutier cu ochi albaștri și pistruiat îi zâmbea; apoi gnomul reuși să scoată niște note mai acătării, deși puțin cam firave.

Nici bătrâna dragoniță nu era impresionată. Era cam tare de ureche. Rămase neclintită, clipind somnoroasă, silindu-l pe Rădăcină, roșu la față, să mai încerce de două ori înainte să se urnească.

EEEeeeawkkk! Scuturând mânioasă din cap, femela dragon își întinse aripile. După câteva bătăi fără vlagă, își ridică o labă în aer...

Bum! Într-un cor de exclamații dezamăgite, dragonul aterizează la loc pe drug cu un un bufnet sonor. Câțiva solzi se așternură la pământ.

Apoi mai încercă o dată. De jur împrejurul arenei, scutierii își țineau respirația. Quenelda privea și ea, îndemnând-o în gând să se înalțe. Oasele bătrâne scârțâiră: dragonița se mișca plină de optimism în sus și în jos, cu aripile pe jumătate întinse.

Jos... sus... jos... sus.

– Desaga aia de oase rablagite nici măcar nu poate zbura! mormăi în barbă unul dintre scutieri.

– De ce nu putem să exersăm măcar cu un mâncător de iarbă, care poate zbura? se întrebă tovarășul lui. O să arătăm ca niște proști călare pe mârțoaga aia!

Quenelda se aplecă în față, aruncându-le o privire cruntă.

– Toți știu de ce! sâsâi fata, făcându-i să tresară. Toată lumea știe că nu putem folosi dragoni adulți! Avem nevoie de toți pentru război.

Roșii ca sfecla, scutierii își plecară capetele.

– *Zboară, Venerabilă Bunică*, o îmboldi Quenelda, vorbindu-i în graiul Neamului Străvechi. *Zboară...*

Poate că dragonul așteptase doar o încurajare. Cu un cârâit triumfător, se săltă în aer. Aproape că se prăbuși între bănci, prăbușindu-se vreo doi metri, dar în ultimul moment se salvă, bătând cu disperare din aripi. Înălțându-se încet, făcu turul arenei, apoi lunecă în jos, spre Tangnost.

– Când? urlă gnomul, făcând să răsune arena. Haideți! Când e clipa prielnică să urc în șa?

– Acum! strigară câțiva scutieri.

– Nu! Gândiți-vă la sincronizare!

Tangnost se ghemui când femela cea bătrână, care era și cam chioară, fu cât pe ce să se izbească de el, apoi creatura trecu ușor pe deasupra arenei.

– Gândiți-vă! le ceru gnomul, pe când dragonul se întorcea să dea al doilea tur. Dacă încălecați prea de timpuriu, dragonul nu-și va putea sălta aripile din cauza greutății suplimentare. În cel mai bun caz, va rămâne la sol și veți fi nevoiți să decolați fără ajutor, irosind astfel timpul prețios. În cel mai rău caz, își va sfâșia mușchii și își va rupe tendoanele și veți

rămâne cu un dragon schilodit, pradă ușoară pentru goblini. Dacă încălecați prea târziu – își urmă el vorba, privindu-i scrutător –, nu vă veți putea prinde de el, și dragonul va pleca fără voi. Iar atunci, voi veți cădea pradă goblinilor!

În clipa următoare, dragonița trecu pe lângă el și se căzni să ajungă pe drug, cu câteva bătăi de aripă și un salt într-o parte, grozăvindu-se mulțumită. Cu clonțul ei încovoiat, își mai scutură un solz.

– Bun, făcu Tangnost bătând din palme. Hai să vedem cum vă descurcați cu un dragon adevărat. Puneți-vă coifurile și apărătoarele de picioare și de brațe. N-am chef să vă rupeți vreun mădular!

Scutierii se aliniară iute; în ciuda spuselor gnomului, fiecare dintre ei își dorea cu înverșunare să izbândească și să o impresioneze pe Quenelda. Aveau să descopere însă curând că teoria și practica erau două lucruri cu totul diferite.

Primul era un tânăr deșirat, îmbrăcat într-o tunică din lână fină, cenușie, pe deasupra căreia purta o mantie tivită cu blană, pe care nu voise să o lepede din pricina vântului rece. Deși bătrâna femelă era lentă, băiatul șovăi prea mult, se încurcă în mantie și rată complet aripa, căzând cu o bufnitură amarnică, spre batjocura și huiduiala colegilor. Quenelda râse și ea, în timp ce tânărul se scutura cu ifose de praf. Ce jalnic!

Tangnost oftă.

– Următorul! Haideți, nu vă sfiiți!

Al doilea scutier se descurcă mult mai bine. În vreme ce dragonul plana încet, se săltă sprinten pe aripa ei, dar cizmele îi alunecară imediat. Vârful aripii de piele îl izbi sub bărbie și îl trânti la pământ, fără simțire.

– Pe ciocanul lui Thor! blestemă Tangnost, repezindu-se spre băiat.

Se aplecă să ridice una dintre cizmele nefericitului scutier și o lăsă să cadă, dezgustat.

– Cum îți trece prin cap că te poți agăța zdravăn fără niște cizme ca lumea? Crampoane!

Își ridică un picior, arătându-le ghimpii ascuțiți de pe talpa cizmei lui, necesari pentru a se agăța de aripa dragonului.

– Băiete, îți trebuie cizme de zbor, îl mustră, ridicându-l în picioare ca pe-un fulg, cu o mână uriașă. Cizme de zbor cu crampoane, altfel mori! Ține minte, goblinii nu iau prizonieri. Cei care v-ați lăsat cizmele acasă duceți-vă în bănci! Nu vă veți încerca puterile azi.

Patru scutieri cu mutre lungi își târșâiră picioarele și se întoarseră la locurile lor.

Rând pe rând, ceilalți își încercară norocul și se alese praful de împăunarea lor, până când scutierul cel pistruiat păși în față. Era liniștit, încrezător și avea un zâmbet sincer. Rămase pe loc, în echilibru perfect, și așteptă.

Cornul sună. Dragonița lunecă spre pământ, din ce în ce mai aproape, apoi o rafală de vânt o dezechilibră și se înclină pe o parte. Scutierul se potrivi iute cu traiectoria ei haotică. Quenelda se încordă. Băiatul părea că știe ce face.

Vârful aripii stângi abia dacă atinsese pământul, când băiatul sări sprinten pe marginea ei. Apucând oblâncul cu o mișcare dibace, se săltă în șa în clipa când aripa se ridica. Când dragonul își lăsă aripile în jos, băiatul ținea deja frâiele în mână. În uralele tovarășilor săi, întoarse dragonul într-un cerc larg, ca să se poată înălța. Apoi îl aduse ușor pe drug, înainte de a coborî cu dibăcie.

Tangnost era încântat.

– Bravo, Quester!

Îl bătu încântat pe spate, făcându-l să se clatine în timp ce se îndrepta spre prietenii săi. Quenelda zâmbi, dând din cap. Gnomul era nemaipomenit de puternic.

– Să vă fie învățătură de minte! tună mai-marele dragonilor încântat. Repede! Care-i următorul?

Și tot așa, antrenamentul continuă, iar Tangnost puse la treabă și al doilea dragon. Vectori eolieni, proporția corpului și ritmul bătăii de aripă. Gnomul le repeta lecția la nesfârșit. Rând pe rând, scutierii își încercau puterile. Unii se descurcau, asemenea lui Quester, dar alții, gândea Quenelda, nu se pricepeau deloc. Doi fură trimiși la barăcile felcerilor cu răni neînsemnate, urmați la scurtă vreme de un al treilea, care-și rupsese piciorul. Fata clătină din cap. Ce jalnici erau! Doar Quester îi atrăsese atenția. Se întreba dacă ar putea să-l convingă pe tatăl ei să i-l dea drept scutier în locul lui Rădăcină...

Fata își lăsase mintea să zburde, închipuindu-și din nou că e în bătaia vântului, pe un dragon de luptă, despicând văzduhul, într-o misiune îndrăzneață alături de tatăl său. Oftă. Nu prea avea ea șanse să trăiască așa ceva. Măcar dacă ar avea norocul să-i arate gnomului ce poate... Dacă...

Tangnost o privea pe Quenelda cu coada ochiului. Cunoștea prea bine privirea aceea pierdută. Buzele i se mișcau scurt. Fără îndoială că, în închipuirea ei, fata se repezea pe o aripă și se înălța în văzduh... Dădu din cap ca pentru sine. Venise timpul să-i pună la încercare nu doar puterile, ci și firea. Să vedem cum se poartă când e în centrul atenției.

– Quenelda?

Se închipuia în aer, zburând ca o săgeată spre tatăl ei...

– Quenelda?

Fata se trezi din visarea cu ochii deschiși și roși văzând că toți se zgâiau la ea.

– Ce e? protestă ea arțăgoasă.

Tangnost îi făcu semn să se apropie. Câțiva scutieri izbucniră în urale, dar murmurul de nemulțumire care se iscase atunci când gnomul o strigase prima oară devenea tot mai puternic în vreme ce Quenelda cobora scările.

– O cheamă doar pentru că e odrasla contelui! mormăi cineva. E mult prea mică!

Altul se strâmbă:

– Auzi, fete în Garda Dragonilor! Când au să zboare porcii...

– De parcă o fată ar fi mai pricepută decât noi...

Tangnost o privi cum se apropie fără tragere de inimă. Era prima oară când o punea să ia parte la o lecție. Oricum aveau să se petreacă lucrurile, avea să fie o lecție grea pentru ea.

Crede că zborul e un fleac – îi răsunau în urechi vorbele contelui –, *e o copilă și are impresia că le știe pe toate. Nu înțelege că trebuie să învețe să zboare, că trebuie să-și înfrângă teama și să se străduiască din greu ca să poată izbândi. Vreau să o înveți să se gândească și la cei de lângă ea, oricine ar fi aceștia. Învață-o să fie mai îngăduitoare când ceilalți dau greș. Arată-i ce înseamnă să dai greș, pentru că uneori i se va întâmpla și ei. Ni se întâmplă tuturor. Trebuie să fie mai disciplinată.*

– Zic că ești pregătită, ce crezi? o întrebă Tangnost.

Deodată, Quenelda se simți stingherită. Își întinse brațele în semn de protest.

– Dar... eu n-am încercat niciodată... n-am exersat decât pe dragonul de lemn, se bâlbâi ea neconvingător, roșind.

Niciunul dintre scutieri nu mai exersase înainte cu un dragon adevărat, iar ei tocmai îi trecuse prin cap că putea să se descurce mult mai bine decât ei. Asta își dorise încă de la bun început. Atunci de ce îi bubuia inima în piept? Scrută fețele încruntate ale scutierilor care o urmăreau de pe bănci.

Tangnost tăcea, lăsând-o să se adune.

Quenelda dădu din cap scrâșnind din dinți. Era gata!

– Ia Vipera!

– Vipera...?

– Da, fătucă, doar dacă socoți că te descurci.

Quenelda privi în sus spre bătrânul dragon de luptă. Putea s-o facă, era sigură de asta!

– Nu te grăbi...

În timp ce fata îi arăta pajului cum să-i scoată capișonul dragonului, murmurele crescură, transformându-se în strigăte de neîncredere. Fără să le dea atenție, Quenelda cântări dragonul din priviri, apoi se aventură, încercând să-i atingă ușor mintea, și îi află numele pe dată.

– Războinic Purtat de Vânt, fie ca boarea să fie pururea sub aripile tale!

Salută bătrâna ființă cu respect, după cum i se cuvenea unui dragon de luptă pensionat, unui Bătrân.

– Dănțuitoarea Dragonilor, fie să călătorești de-a pururi printre stele, îi răspunse dragonul, arțăgos. *E frig, iar aripa mă doare. Când mă voi putea întoarce în cuibul meu?*

– Aripa?...

– Din cauza unui Fără Aripi grăsan. A fost neatent.

– Când s-a întâmplat ?

– Înainte să se lase ultima noapte.

Vasăzică ieri, gândi Quenelda scrâșnind din dinți, simțind cum furia creștea în ea. Unul dintre scutieri l-a schilodit ieri! Ca să-i strice ei planurile! Tocmai când se ivise un prilej să le arate tuturor de ce era în stare; să le arate că e la fel de bună ca ei, ba chiar mai bună.

Simțea gustul amar al dezamăgirii. Dar era atât de ușoară! Ușoară ca fulgul! Putea să o facă, era sigură. O să le arate ea lor. Șmecheria era să sari cât de sus puteai, să sari doar pe marginea aripii, apoi în șa, apăsând cât mai puțin pe membrana aripii. Dragonii de luptă împlătoșați erau o altă mâncare de pește; puteai urca pe aripile lor din orice unghi.

– *Războinic purtat de Vânt, poți zbura pentru mine?*

Chiar în clipa când rostea aceste vorbe, Quenelda își dădu seama că n-ar fi trebuit să pună o asemenea întrebare. Mai știa și că dragonul, care fusese unul de luptă, nu avea să o refuze. Seminția Bătrânilor era tare mândră.

Drept răspuns, creatura își întinse aripile. Arena era cufundată într-o tăcere de mormânt. Tangnost o privea plin de interes.

Inspirând adânc, Quenelda își ținu echilibrul, așa cum îl văzuse făcând pe mai-marele dragonilor. Auzi murmure batjocoritoare și indignate, dar făcu urechea surdă la ele. O clipă, închise ochii, se pregăti, își descleștă pumnii, relaxându-și umerii, înghițind anevoie nodul din gât. Își ridică privirile spre dragon. Socotea că deschiderea aripilor era la fel de lungă pe cât era ea de înaltă, cam cinci pași, și mai știa că bătaia de aripi a prădătorilor era mai rapidă, ca să-și poată înhăța prada.

Înălță un braț, în semn că era gata. Rădăcină duse goarna la gură, hotărât să nu mai dea greș, măcar o dată.

– Nu! îl opri Tangnost discret, făcându-i semn să lase goarna la o parte.

Hai să vedem cât de bine poate să-i vorbească; să vedem ce anume ar putea afla.

Descumpănit, băiatul se supuse și lăsă jos goarna. Un murmur de nedumerire străbătu arena.

Quenelda nu vedea și nu auzea nimic.

– Războinic Purtat de Vânt, zboară pentru mine...

Nu vedea nimic altceva în afară de dragon. Îl privea stăruitor. Văzu cum labele din spate, încă puternice, se strânseră, apoi săriră cale de douăzeci de picioare în aer. Privi cum făptura zbura în cercuri ca să ia înălțime și băgă de seamă șovăiala aproape neobservată înainte de a coborî în zbor.

În ciuda vârstei, dragonul era încă iute, mult mai iute decât dragonițele din seminția Vâlcelelor, mai iute decât un Dinte Ascuțit greoi. Quenelda înțelegea că avea doar câteva secunde la dispoziție să urce, după care dragonul avea să zboare mai departe, iar ea urma să dea greș, așa cum se așteptau toți.

Începu să se liniștească singură, așa cum procedase de atâtea ori în minte sau pe dragonul de lemn.

Unu...

Dragonul se aplecă la 45 de grade mai spre stânga, astfel încât pintenul pielos al aripii răscoli jerbe de praf în arena ovală.

Doi...

Apoi ajunse chiar lângă ea, chiar acolo, cu vârful botului aproape la același nivel ca ea, iar ochii lui mari și verzi erau ațintiți asupra zidului din față, îngăduindu-i să urce nestingherită.

Trei...

Aripa se afla în punctul cel mai de jos, iar pintenul din spate aproape că atingea pământul.

Patru...

Se forță să sară, să urce pe cele patru ridicături de pe marginea aripii care o duceau spre șa, întocmai așa cum își închipuise.

– Saltă! îi strigă cineva. Saltă, altfel nu mai apuci!

Ridică un picior, iar în minte îi răsunau deja uralele; se gândea cum îi va povesti aventura tatălui ei, la cină. „Tati, eu..."

Deodată însă, fu copleșită de sentimentul de vinovăție. Unde-i stătuse capul? Aerul suspină când dragonul trecu pe lângă ea, iar aripa începu să se ridice din nou. Peste o clipă era prea târziu. Bătrânul se afla deja la zece pași deasupra pământului.

Quenelda era înmărmurită. Cum de putuse măcar să-i treacă așa ceva prin minte? Oare nu mai văzuse dragoni maltratați? Dacă sărea pe aripa Viperei, l-ar fi putut schilodi pe tot restul vieții, iar bătrânul dragon de luptă nu ar mai fi putut zbura niciodată.

Se opri în loc și îi aruncă lui Tangnost o privire neliniștită. În această clipă de neatenție, coada dragonului o atinse și o trânti la pământ. În clipa când căzu pe spate, simți că tot aerul îi ieșea din plămâni.

Iar arena se zguduia de râsete. Râdeau de ea! Îi vedea clătinând din cap. Le auzea vorbele pline de trufie.

– Ți-am spus eu...

– E prea mică.

În culmea furiei, cu pumnii încleștați, sări în picioare și se năpusti către ei. O mână o strânse însă de umăr, făcând-o să se oprească.

– Ușor, fătuco! îi șopti Tangnost la ureche. Ești teafără, așa-i? N-ai pățit nimic?

– Nu, veni răspunsul posac al fetei.

Dar apoi îi văzu chipul. Se uita la ea aprobator, dând din cap. Quenelda era derutată, fără să înțeleagă ce se petrecea.

– Bun. Atunci cheamă-l înapoi și hai să ne uităm la aripa aia!

Deci Tangnost știuse! O pusese la încercare!

Quenelda se simți cuprinsă de ușurare, înțelegând acum că nu-l dezamăgise pe gnom, apoi se simți rușinată că, pentru o clipă, fusese cât pe-aci să-i înșele așteptările, de dragul propriei glorii.

– Să meargă cineva să cheme felcerul, porunci Tangnost. Cine-a mai văzut că dragonul e rănit? Poate să-mi spună cineva ce nu e în ordine?

Cu grijă, să nu înfurie bătrânul dragon de luptă, scutierii se adunară în jurul lor, în vreme ce Quenelda îi punea la loc capișonul. Tangnost așteptă ca tinerii să-i cerceteze aripile, burta și pintenii, apoi coada și botul.

– Ei?

– Păi...

– Quenelda, spune-le tu!

O lăsă să explice. În scurtă vreme privirile pe care le aruncau scutierii către fata contelui se preschimbară. Erau surprinși și plini de respect.

– Niciodată nu mi-aș fi dat seama.

Un scutier clătina din cap, privind umflătura aproape invizibilă care cuprindea încheietura aripii.

– Chiar și după o inspecție amănunțită, cred că aș fi trecut-o cu vederea. Cum ți-ai dat seama?

În timp ce Quenelda le explica, Tangnost dădea din cap, ca pentru sine. Nu îi înșelase așteptările. Nu se îndoia deloc că fata putea să ducă manevra la bun sfârșit, doar o văzuse exersând pe dragonul de lemn. Dar oricine își punea orgoliul înaintea dragonului nu avea ce să caute în Garda Dragonilor. Fata simțise cum e să dai greș, să fii supărat și să te izbești de prejudecățile celorlalți. Era un bun început. Trecuse un test de căpătâi: ambiția ei nu punea în umbră grija față de dragoni. Uitându-se la Rădăcină, care ședea singur și nefericit pe bancă, ținându-și goarna în mână, Tangnost spera că fata avea să fie mai îngăduitoare față de temerile și de eșecurile celorlalți; mai tolerantă cu cei care, asemenea ei, se luptau când totul le stătea împotrivă. Treaba asta avea să dureze, dar era un bun început.

Oftă. S-ar putea să dureze mai mult să-l pună pe băiat pe picioare.

Capitolul 8

Închipuiți-vă...

În acea seară, după cină, la rugăminţile blânde, dar stăruitoare ale lui Tangnost, Rădăcină se învoi să stea alături de ceilalţi scutieri care se adunau adesea în iatacul mai-marelui dragonilor ca să asculte poveştile minunate despre marile bătălii duse de Sfărâmătorii de Oase, de Garda Dragonilor, de contele Rufus şi de tatăl contelui.

– Acum eşti scutier, îi spuse el gnomului amărât, iar noi suntem familia ta. Vino cu noi! Nu-i vreme să stai de unul singur.

Rădăcină nu fu deloc mirat s-o vadă pe Quenelda şezând pe banca cea mai apropiată de foc, cu ochii închişi, uitând de încruntare în vreme ce se lăsa absorbită de poveşti.

– Ce-aţi vrea să ascultaţi în seara asta? zâmbi Tangnost, care bănuia deja răspunsul; îşi tăie mulţumit o bucată zdravănă de budincă neagră şi îşi turnă o halbă de bere.

– *Îmblânzitorul dragonilor!* strigară cu toţii în cor, strângându-se unii în alţii, în vreme ce afară vântul sufla vijelios, iar lunile pluteau ca nişte corăbii pe norii zdrenţuiţi.

– *Îmblânzitorul dragonilor?* îi necăji Tangnost. Dar nu-s decât două luni de când v-am spus-o. Fără îndoială, vreți să auziți altă poveste...?

Focul era pe cale să se stingă. Gnomul ațâță zdravăn focul cu vătraiul, iscând scântei care își luară zborul pe horn.

– Băiete, dă-mi vreo doi bușteni!

Rădăcină se chinui să ridice un buștean. Tangnost îl luă ca pe o pană cu mâna lui uriașă, apoi mai puse unul pe foc. Mirosul tare de rășină umplu odaia. Închizând ușa pântecoasă a sobei, lăsă ușița deschisă, așa încât focul să ardă mai cu inimă, punând pe fugă umbrele și frigul. Lemnul ud șuiera și cânta. În curând, soba ardea roșie, iar lumina ei pâlpâitoare scânteia pe chipurile adunate în cerc și pe bârnele de deasupra. Gnomul își aprinse pipa cu o rămurică și trase din ea, inundând aerul cu mirosul greu și dulceag de tutun.

– Închipuiți-vă... începu el.

În timp ce glasul lui Tangnost lua tonul adormitor al unui povestitor, Quenelda închise ochii. Vântul urla afară și grindina se izbea în obloane, dar în odăița gnomului era cald și tovarășii erau plăcuți.

– Primul Război cu Goblinii se târa de nenumărate veacuri, începu Tangnost. Năvăleau din ce în ce mai numeroși; de mult rupseseră legăturile așezărilor de-a lungul coastei. Apoi începuseră să înainteze tot mai adânc spre uscat, de-a lungul râurilor și al lacurilor, ca să prade și să pârjolească. Erau vremuri cumplite.

Rădăcină se juca neliniștit cu amuletele sculptate care-i atârnau la gât, legate de șireturi de piele. Umbrele tremurătoare părură deodată mai întunecate, iar gemetele furtunii se auziră mai tare. Băiatul se trase mai aproape de Tangnost.

– Pe vremea aceea zilele erau scurte, iar nopțile lungi, își urmă gnomul vorba, iar ochii îi scânteiară în lumina focului. Câteodată părea că soarele nu strălucește deloc, că tot ținutul e apăsat de o noapte nesfârșită.

Ascultătorii fură cuprinși de un fior de încântare, privindu-l cum trăgea din pipă. Vocea i se transformase într-o șoaptă răgușită, făcându-i să se apropie și mai tare de el.

– În fiecare primăvară năvăleau pe tărâmurile de jos, ucigând tot ce mișca, în afară de ființele care puteau zbura, lăsând în urmă văile și câmpurile pustii, înțesate de oase albite. Recoltele erau distruse. Vitele erau mâncate. Corăbiile negustorilor erau prădate. În curând, toate semințiile și triburile de pe pământurile de jos s-au refugiat în fortărețele mărețe ale Stăpânilor Vrăjitori, singurii dintre toate popoarele Vechilor Împărății în stare să țină piept hoardelor de goblini.

Numai iarna erau la adăpost de atacuri, căci atunci goblinii se întorceau în mare, să hiberneze. Dar pentru supraviețuitori iarna nu aducea decât foamete și nevoi. La întoarcerea primăverii, triburile de goblini se năpusteau asupra fortărețelor care încă le mai rezistau.

În cele din urmă, târziu, în Anul Hermelinei Dănțuitoare, căzu și ultima cetate a vrăjitorilor, Citadela de Stâncă. În vreme ce fortăreața se năruia în jurul lor, curtea regală și cetățenii ei s-au refugiat în nord, părăsind pentru totdeauna ținuturile de jos. Nobili și doamne de viță, negustori și făurari, oșteni și slujitori, toți au fugit din calea goblinilor necruțători, luând cu ei doar ce putuseră duce. În față se înălțau piscurile ametitoare ale Munților Colț de Furtună, iar dincolo de ei se întindeau pustiurile muntoase, neștiute și înghețate.

Bătrânii și copiii s-au stins primii. Cei care au scăpat au fugit spre nord, departe din calea urgiei, apărându-i cu viața lor pe rege, pe tânăra regină și pe fiul lor, care era doar un prunc în fașă. Dar frigul nesfârșit le-a slăbit puterile și, odată cu ele, și magia.

Focul aruncă scântei și pocni; cu toții tresăriră, iar lui Rădăcină îi scăpă un țipăt. Quenelda oftă cu zgomot, dându-și ochii peste cap; chipul gnomului ardea de rușine. Se auziră râsete stânjenite, apoi băieții se foiră în loc, bucuroși că nu erau în locul piticului.

Tangnost își reluă povestea.

– Iarna era amarnică. Viscolele alergau peste stepe. Înaintând cu greu prin zăpada nesfârșită, oamenii mureau cu miile de foame și de frig, dar ce era mai rău abia avea să urmeze. Lipsiți de soare și de lună, după care să se poată călăuzi, s-au rătăcit și au luat-o înapoi către sud, pe același drum pe care veniseră. Așa au fost încercuiți de hoardele de goblini, în locul care poartă astăzi numele de Vâlceaua Plângerii.

Bătălia a durat zile și zile. Înainte să se fi sfârșit, regele, împreună cu mulți dintre nobilii săi, au fost răpuși de răni. Femeile și copiii s-au ascuns în Peșterile Celor Cinci Vrăjitori, dar goblinii i-au dibuit. Regina a fugit prin furtună. După bătălie, trupul înghețat i-a fost găsit pe coasta muntelui, dar pruncul...

Așteptând urmarea cu sufletul la gură, Quenelda era cuprinsă de furnicături.

– Pruncul n-a fost de găsit nicăieri. Nu au găsit decât...

Tangnost așteptă ca ascultătorii să-i pună bine cunoscuta întrebare.

– Ce-au găsit? îi făcu pe plac un scutier, cu ochii mari de uimire.

– Urme de dragon, băiete, răspunse gnomul, clătinând din cap și așezându-și pipa pe genunchi. N-au găsit decât urme de dragon; și, în curând, zăpada spulberată le-a acoperit și pe acestea. Au tot căutat prin pustiurile înghețate de la miazănoapte, dincolo de Vâlceaua Plângerii, până la Stepele Fără de Pitici. Nici urmă de prunc. Într-un sfârșit, îndureraţi, au încetat căutările.

Tangnost trase o duşcă de bere, pe urmă râgâi cu zgomot, satisfăcut. Își șterse mustața de spumă cu mâneca tunicii, pregătindu-se să-și depene mai departe povestea.

– Și nu mai aveau nici rege, nici regină să îi cârmuiască? întrebă cu glas subțire un scutier de lângă Rădăcină, făcând ochii mari. Ce au făcut?

Tangnost dădu din cap.

– Cei rămași au adunat laolaltă pe cei mai mari învățați și războinici. Astfel a luat ființă Breasla Vrăjitorilor, care avea să cârmuiască în locul regelui până când alegeau un alt conducător. Apoi, hăituiți de goblini, și-au urmat drumul spre nord, unde au fost întâmpinați de verii mei, goblinii munților. Pe când se apropia amurgul veacului Râsului La Pândă, cei care au supraviețuit au ajuns la gheţurile nemuritoare din Vâlceaua Vrăjitorilor.

Astfel s-a încheiat prima mare alianță între gnomi și oameni. Știind că aveau să vină vremuri tulburi, au construit o fortăreață mare: Citadela de Gheață. Meșterii gnomi au dăltuit-o din gheață și piatră lăptoasă, iar Stăpânii Vrăjitori au legat-o cu Înaltă Magie. Doar o parte din acea fortăreață mai este astăzi în picioare...

– Turnul Domului Dragonului, îi sfârși vorba Quenelda.

Rădăcină sări în sus, uimit. Turnul uriaș, de culoarea laptelui, care părea să ajungă la stele, atât de înalt, încât observatorul străpungea norii. Dintotdeauna i se păruse ca de pe altă lume.

– Le-a luat aproape un veac să sfârșească citadela. Pe măsură ce se înălța, toate triburile și neamurile din Cele Șapte Împărății ale Mării se adăposteau dincolo de meterezele ei, fugind din fața goblinilor prădători. Dar gheața se retrăgea fără încetare spre miazănoapte. Ghețarii se topeau, iar goblinii înaintau tot mai mult.

Apoi, când gheața s-a topit, în adâncurile acestei vâlcele a început să se formeze un lac. În curând, tot ce a rămas era o insulă stâncoasă și neagră, iar meterezele citadelei se iteau din apele reci. Gheața care le fusese ocrotitoare îi trăda acum. Goblinii au năvălit. Toate semințiile celor Șapte Împărății s-au adunat să-și înfrunte dușmanul pentru ultima oară. Tineri și bătrâni, soldați și meșteșugari, toți cei în stare să poarte o sabie s-au așezat la posturi pe meterezele Citadelei de Gheață. Sus, deasupra lor, pe crenelurile cele mai înalte ale marelui turn, ședeau Magii Luptători, mânuind Înalta Magie.

O ceață galbenă și necuprinsă împresura vâlceaua. La urechile apărătorilor ajunse un sâsâit asurzitor și bătaia tobelor făurite din cranii de dragon. De-a lungul întregii zile, sunetul nu conteni, auzindu-se din ce în ce mai aproape, apoi se izbi de metereze ca un val, iar ceața păru să prindă viață.

Cam pe când soarele apunea roșu din spatele norilor întunecați, apărură șapte dragoni negri și începură să dea ocol turnului. Înspăimântate, santinelele pregătiră arcurile și sulițele, strigând către Stăpânii Vrăjitori, care își ridicară toiegele, gata să înfunte mărețele creaturi.

În vreme ce apărătorii strângeau speriați rândurile, cel mai mare dintre dragoni se așeză pe un turn, iar cei șase tovarăși ai săi poposiră pe meterezele din jur. Din nări li se ițea fum, dar nu păreau deloc dușmănoși. Dragonul cel mare se apropie de oameni. Solzii îi sclipeau atât de orbitor în întuneric, încât cu greu i se mai putea deslușI conturul trupului. Lumina era atât de puternică, încât cei care priveau fură siliți să-și acopere ochii. Apoi, când strălucirea se stinse, un tânăr înveșmântat în aceeași armură neagră ca a dragonului se ivi dinaintea lor, pe jumătate dragon, pe jumătate om. Și iată ce le povesti...

Scutierii își zâmbiră unul altuia. Era partea lor preferată. Și Quenelda era prinsă în mrejele poveștii, pe măsură ce glasul lui Tangnost se preschimba, iar gnomul deveni primul Îmblânzitor al Dragonilor, lămurindu-i cum ajunsese să fie atât om, cât și dragon.

Povestea își urma cursul, iar Quenelda își închipuia un tânăr înalt, cu părul ca pana corbului, cu ochi aurii ca ai dragonilor, înveșmântat, asemenea Bătrânilor, în pielea vie a armurii de dragon. Își închipui dragoni din neamul Gheții, cu piele albă, zburând prin viscol, urmărind hoardele războinice ale goblinilor și auzind deodată plânsetul unui copil. S-au întors și l-au găsit la adăpost, sub trupul mamei sale înghețate. Înțelegând că băiatul avea nevoie de căldură și de lapte ca să trăiască, dragonii au căutat cel mai apropiat sălaș al semenilor lor făuritori de foc.

Pruncul a fost dus departe, în bârlogul făpturilor, unde un Negru Imperial își creștea puii la sânul cald al pietrei. El l-a îngrijit pe băiat laolaltă cu cele șase odrasle ale lui.

Băiatul creștea și în astă vreme magia dragonilor i s-a amestecat în sânge și i s-a sădit în oase. Inima lui a încetinit

și s-a împărțit în două inimi, zilele i s-au lungit, asemenea celor ale Bătrânilor. Ochii îi străluceau în întuneric, ca și ai fraților săi, iar simțurile i se ascuțiseră. Pe piele i-au crescut solzi, iar între degete i-a apărut o membrană. Vorbea graiul dragonilor și cunoștea faptele Bătrânilor, care umblaseră pe Pământul Dintâi cu mult înaintea oamenilor sau a goblinilor.

Când băiatul a ajuns la vârsta bărbăției, și-a lepădat pielea cea tânără, dobândind solzi mai tari ca diamantele. A lăsat în urmă forma umană și a devenit dragon, nutrind foc în stomac și ură în inimă pentru goblini, iar Bătrânii l-au numit Fiul Stelei din Zori.

Vreme de o sută de ani, Bătrânii și popoarele celor Șapte Împărății ale Mării s-au luptat să viețuiască, amenințați de goblinii pe care nimeni nu îi putea opri. Fiul Stelei din Zori a ajuns la mare cinste în poporul care îl adoptase, căci avea puterea și amintirile a două seminții; dar asta nu era de ajuns. După scurgerea celui de-al doilea veac, dragonii mărilor și frații lor de pe uscat aproape că dispăruseră. Doar cei care puteau zbura au scăpat de puzderia goblinilor, dar erau răniți și sfârșiți de oboseală.

De sus, din cuiburile lor din creierii munților și până jos, în bârloguri, înțelepții tuturor semințiilor de dragoni s-au adunat și au hotărât să-l dea înapoi oamenilor pe fratele lor, ca să unească mai trainic toate neamurile care luptau împotriva scârbavnicilor goblini și să-i înfrângă împreună.

Așa se face că, în ajunul Bătăliei din Urmă, tânărul prinț fu înapoiat popoarelor celor Șapte Împărății, ca să le dăruiască o alianță cu Bătrânii. Dându-și seama că el era adevăratul lor rege, oamenii i s-au închinat și i-au jurat credință. În schimb, regele a promis să adune dragonii ca să-i apere.

Preschimbându-se încă o dată într-un puternic Negru Imperial, s-a pierdut în noapte, însoțit de cei șase frați.

Pe urmă, goblinii în armură de oase s-au ridicat din apele lacului. Citadela a fost împresurată de gloatele mișcătoare. Cu țipete care-ți înghețau sângele în vine, în sunetul bătăilor de tobă, goblinii au fost cuprinși de beția luptei și au năvălit însetați de sânge.

De pe metereze, catapulte uriașe din stejar opinteau bolovani de gheață care se sfărâmau în așchii ucigașe, omorând nenumărați goblini pe stânca neagră a insulei. Magii rosteau vrăji, trăsnind trupele inamice cu sfere ce provocau explozii una după alta. Săgețile se abăteau ca o ploaie neagră, ciuruind trupurile moi și țintuindu-le pe lespezile de gheață care pluteau pe mare.

Tangnost se întinse după halbă și mai luă o înghițitură, apoi își urmă povestea.

– Bătălia din Urmă n-a contenit, dezlănțuită, vreme de două zile și două nopți. Ziua dintâi nu fu urmată de niciun răsărit de soare. Norii negri scuipau fulgere. Tunetul bubuia și duruia, grindina răpăia pe gheață. În zorii celei de-a doua zile, hoardele de goblini năpădiseră șanțurile și meterezele exterioare și, în beția lor sângeroasă, ucideau orice ființă vie. Magia se răspândise pretutindeni...

Quenelda tresări violent, lovindu-l pe Rădăcină. Mintea îi era plină de imagini îngrozitoare, strălucitor de limpezi. Vocea lui Tangnost nu se curmase, ci era înecată de zăngănitul cumplit al armelor și de vaietele muribunzilor.

Armele se ridicau și coborau, iar sunetul oțelului ce izbea oasele o făcea să tresară. Strigătele războinice ale goblinilor erau aproape omenești, dar felul în care îi străpungeau auzul,

explodând apoi alb-fierbinte în spatele ochilor, nu avea nimic uman. Duhoarea lor de descompunere o sufoca. Exploziile luminau întunericul înăbușitor dimprejurul ei, dând la iveală metereze uriașe, turnuri care urcau în spirală, clădite din gheață albăstruie... Vrăjile explodau deasupra și umpleau câmpul de bătălie, în mănunchiuri orbitoare de culori. Lacul de jos era ascuns vederii de ceața magiei, care se ridica încet în înaltul zidurilor citadelei.

Fulgere izbucneau în beznă și gloate viermuitoare de goblini se cățărau pe meterezele ude de sânge, asemenea unor viermi colcăind pe un hoit. Mâini livide se ridicau spre ea; degetele pline de ventuze îi făceau pielea să se încrânceneze...

Scârbită, nu-și putu opri un țipăt.

– Quenelda?

Tangnost se opri, încruntat.

– Ce-i cu tine, fetițo?

Întorcându-se către ea, Rădăcină întinse timid o mână, gata să o atingă pe a ei, iar palma lui se profila palidă peste umbrele lăsate de mantia fetei.

–Aaaah! urlă Quenelda, lovindu-l peste mână.

Apoi se petrecură mai multe lucruri în același timp.

Obloanele se deschiseră cu zgomot, iar vântul aprig năvăli în odaie. Rafale înghețate cutreierau încăperea. Lumânările pâlpâiră și se stinseră. Afară, dâra unui fulger se prelinse în jos, învăluindu-i pe toți într-o lumină argintiu-albăstruie. Câțiva scutieri mai mici începură să țipe. Odaia fu cuprinsă de haos.

Fata sări în picioare, dărâmându-și scaunul și azvârlindu-l pe Rădăcină pe podea, cu o lovitură la cap.

– Quenelda?

Păşind peste piticul buimăcit de lovitură, Tangnost ajunse din doi paşi lângă fată, prinzând-o cu mâinile-i vânjoase. Ea tremura din toate încheieturile.

– Quenelda, o chemă el din nou pe nume cu blândeţe, astfel încât doar ea să-l audă. Uită-te la mine, fetiţo!

Dar gnomului i se tăie respiraţia când întâlni ochii de un auriu viu şi strălucitor. Iar pupilele ei nu erau rotunde, ci ovale... ovale, ca ale dragonilor. Apoi strălucirea din ele se risipi şi dispăru, privirea fetei îngrozite devenind iarăşi clară.

– T... Tangnost, gâfâi ea.

Gnomul se uită în jur, dar nu întâlni decât ochii înmărmuriţi ai lui Rădăcină, care se holba la el, nemişcat. Nimeni altcineva nu se uitase la el.

– Gata, băiete, îl linişti Tangnost, strângându-i umărul şi găsind puterea să-i zâmbească. N-ai de ce te-ngrijora.

Se întoarse apoi din nou spre Quenelda. Inima fetei bubuia nebuneşte în gât, iar ochii îi erau două găuri pline de întuneric. Văzuse de nenumărate ori privirea asta în bătălie: ochii sticloşi, tremurăturile. Era epuizarea luptei. Mâinile pe care le ţinea în ale lui erau sloi. Le frecă vajnic.

– Gata, fetiţo, gata, eşti la loc sigur.

– Cred că am adormit.

Quenelda părea buimacă.

– A fost doar un coşmar, doar un c-coşmar.

Tangnost încuviinţă tăcut. Nu era nici locul, nici timpul potrivit să vorbească despre asta.

– Flăcăi, strigă el, mai cu viaţă! Zăvorâţi obloanele şi aprindeţi lumânările. Găsiţi sfoară lângă vatră. Gata, potoliţi-vă! N-a fost decât o rafală zdravănă de vânt.

Încetul cu încetul, încăperea se linişti.

– Ești rece, fătucă. Vino să te-ncălzești la foc.

Strângând mâna Queneldei într-a sa, Tangnost se așeză în jilțul său înalt, apucându-se, cu gesturi căutate, să-și îndestuleze pipa cu tutun proaspăt, și o aprinse, dându-și răgaz să se liniștească el însuși și să o supravegheze pe odrasla contelui. Era prima oară – prima oară de la nașterea ei – când îi văzuse ochii astfel. Ochi ca aurul topit, lucind în beznă, aidoma celor ai Îmblânzitorului Dragonilor din povestea lui. Iar fata le vorbea dragonilor... le șoptea în minte. Oare era cu putință să fie...? Fără îndoială, de când tatăl contelui își dăduse duhul, goblinii dăduseră năvală din ce în ce mai numeroși...

– Deci, vorbi aspru mai-marele dragonilor, mulțumit că măcar glasul nu îl trăda. Unde rămăsesem?

– La Bătălia de pe Urmă, răspunse cineva.

– Așa, la Bătălia de pe Urmă... tună piticul. În a treia zi, s-au luptat fără încetare să oprească hoardele goblinilor, dar până la urmă zidul de apărare dinăuntru a cedat. Sosi astfel și a patra zi. Gheața era udă de sânge și neagră de atâtea săgeți și sulițe înțepenite în ea. Hoiturile neînsuflețite ale goblinilor zăceau unele peste altele și erau atât de numeroase, că ajungeau până la zidul interior. Renunțând să mai apere baricadele slăbite, supraviețuitorii s-au refugiat în turn, acolo unde erau adăpostiți pruncii, răniții și bătrânii.

Noaptea furtunoasă se duse, iar cerul dimineții era de un albastru de cristal. Pentru prima oară de când începuse lupta cerul era senin și, în vreme ce soarele răsărea, goblinii s-au afundat în mare, dându-le apărătorilor răgaz. Răgaz să-și oblojească rănile. Timp să urzească alte vrăji ocrotitoare.

Apoi... – Tangnost se opri, rânjind aprig. Douăsprezece chipuri nerăbdătoare se aplecară să-i soarbă șoaptele. – Apoi,

în depărtare se stârni o furtună, un nor negru clocotitor, din care țâșneau limbile fulgerelor.

Hoardele dușmanului se înveseliră, izbindu-și armele de scuturi. Credeau că Citadela de Gheață era în sfârșit sortită pieirii, că victoria avea să fie de partea lor, iar Întunericul avea să se lase pentru totdeauna. Apărătorii au fost cuprinși de disperare și s-au pregătit, resemnați, să lupte până la ultima suflare, pentru că dragonii încă nu le veniseră în ajutor.

Dar – ochii lui Tangnost sclipiră veseli – întunericul acela nu era unul pe placul goblinilor... Norul se apropia cu repeziciune, părea să crească fără încetare, până când acoperi tot cerul. Nu era o furtună de rând. În ea erau țesute toate culorile curcubeului. Era o furtună...

– O furtună de dragoni, șopti Quenelda.

Rădăcină se îndreptă de spate, cuprins de frisoane de încântare.

– O furtună de dragoni, îngână el cu ochii mari.

Gândul era înfricoșător. Își trase genunchii la gură.

Tangnost dădu din cap și trase vajnic din pipă, suflând fuioare de fum dulceag.

– Întocmai, o furtună de dragoni, chemată de Fiul Stelei din Zori și de cei șase frați ai săi. Erau zeci de mii de dragoni, alcătuind o oaste dincolo de orice închipuire, cum nu s-a mai văzut de atunci și până astăzi. Erau de toate culorile și de toate mărimile. Veniseră atât de mulți, încât acopereau lumina soarelui, iar sunetul aripilor amuțea zgomotul tunetului.

S-au năpustit spre Vâlceaua Vrăjitorilor și au început să nimicească goblinii care urlau, căutându-și scăparea cât mai departe de săgețile și de sulițele lor. Din gâtlejurile lor suflau foc

mai fierbinte decât cel al unui cuptor, un foc care ardea încet. În curând, însăşi gheaţa ardea.

Duhoarea leşurilor arse umplea văzduhul. Gheaţa se topi, iar ceaţa devenea tot mai groasă. Dragonii care nu putea scuipa foc se năpusteau asupra duşmanilor, sfâşiindu-le capetele, ochii şi umerii cu pintenii lor şi rupându-i în bucăţi mădular cu mădular. Pe mulţi îi înşfăcau şi îi azvârleau din înaltul cerului, iar trupurile lor moi se zdrobeau de ziduri ca nişte coji de ouă.

Plini de o veselie nebună, apărătorii ieşiră din turnul lor şi atacară hoardele. Prinşi între ei şi dragoni, goblinii nu mai aveau scăpare. La apusul soarelui, bătălia se încheiase.

Tangnost se opri, iar glasul deveni iar cel cunoscut. Le zâmbi tuturor.

– Fiul Stelei din Zori a fost cel dintâi care a domnit pe tronul din os de dragon peste ceea ce aveau să fie Cele Şapte Împărăţii ale Mării, iar urmaşii lui ne cârmuiesc şi astăzi. În timpul îndelungatei sale domnii s-a clădit o fortăreaţă în Ostrovul Dragonilor, astfel încât cei mai buni şi mai mari din fiecare seminţie să lupte împreună împotriva duşmanului lor. Regimentul lui din Garda Dragonilor, numit Primul Născut, se află şi astăzi pe Ostrovul Dragonilor şi aici, la Domul Dragonilor, iar regimentele celor şase fraţi ai regelui păzesc şi astăzi hotarele împărăţiei noastre.

– Şi cum s-a sfârşit totul? întrebă Rădăcină.

– Într-o seară, când tânărul devenise bătrân, iar flacăra din priviri i se stinsese, lăsând în urmă doar o lucire de jăratic, cei şase dragoni au venit iar şi s-au aşezat pe metereze. Întunericul se lăsa; o stea străluci cu putere, apoi căzu în cerul nopţii, topindu-se în bezna ca de cerneală. A doua

zi dimineața, nu mai era nici urmă din regele pe care oamenii de rând l-au numit...

Tangnost se opri, știind prea bine că toți doreau să spună împreună cu el sfârșitul poveștii.

– Îmblânzitorul Dragonilor! strigară toți într-un glas.

Gnomul dădu din cap.

– Chiar așa. Regele numit Îmblânzitorul Dragonilor! Legenda ne spune cum în Cronicile Domului Dragonilor, care s-au pierdut de veacuri, se pomenește de o vreme plină de primejdii, când goblinii vor colcăi, marea va da în clocot, iar întunericul se va întoarce. Atunci se spune că se va naște un alt Îmblânzitor de Dragoni, un copil care pășește în două lumi: cea a dragonilor și cea a oamenilor.

– Și... cum vom ști cine este acela? întrebă Rădăcină cu glas subțire, căscând ochii.

–Ei..., făcu Tangnost, clătinându-și capul. Ei, băiete... legenda nu spune. Dar când va veni timpul – și gnomul dădu din cap ca pentru sine –, vom ști fără îndoială. Vom ști...

Capitolul 9

Noi nu glăsuim cu trădare

Adunarea Tainică a Breslei Vrăjitorilor era cuprinsă de zarvă. Și nici nu era de mirare, își spuse Marele Maestru. Niciodată, de când își amintea el, nu primiseră vești mai rele chiar acolo, în miezul puterii vrăjitorești. Unora le ajunsese la urechi vestea atacului asupra minelor de pucioasă, dar nimeni nu știuse nimic despre explozia care fusese cât pe-aci să-l ucidă pe conte, nici despre atacul asupra fortăreței din Vâlceaua Urlătoare. Erau uluiți la culme.

– Liniște! Liniște!

Ridicându-se din jilțul de stejar, pășind pe estrada înălțată din mijlocul sălii, Marele Maestru izbi în podea cu toiagul său de ceremonie dăltuit în os de dragon, în forma unui dragon de mare.

– Stăpâne conte – rosti el, înclinându-se ceremonios –, dorești să ne arăți dovezile...

În vocea lui se citea curiozitatea. Rufus păstrase tăinuite dovezile sale până în clipa când avea să vorbească în Adunare. Rareori se întâmpla să nu i se spună totul Marelui Maestru, iar asta îl neliniștea puțin.

Mai mult decât atât, un Negru Imperial, însoțit de vreo sută de Sfărâmători de Oase, apăruse pe suporturile de zbor ale Breslei cu mai puțin de un ceas înainte. Uluit, vrăjitorul era foarte curios să afle ce anume păzeau.

– Dovezi cum că goblinii se adună într-o singură oaste? întrebă Hugo, cu glasul plin de îndoială.

Încuviințând din cap, fără să dea la iveală vreun semn de osteneală, contele așteptă liniștit până când zgomotul glasurilor se stinse. Rana îi pulsa. Pielea i se încrâncena, amintindu-și cum îl rănise goblinul din cauză că era slăbit, sfâșiindu-i cu dinții armura ruptă.

Rufus DeWinter ceru apoi să intre un Sfărâmător de Oase îmbrăcat în armură de ceremonie. Acesta aducea nouă colane sculptate în os, pentru ca Breasla să le poată cerceta. Vrăjitorii le luară plini de scârbă; unele atârnau de baghete sau de toiege, ca să nu fie nevoie să le atingă. Știau deja că acele colane erau făcute din oasele apărătorilor căzuți în luptă și luați drept trofeu.

– Cel puțin opt dintre cele treisprezece triburi ale goblinilor s-au adunat sub un singur comandant. Credem că îl cheamă Galtekerion și e din tribul Ramark. Îngăduiți-mi să vă arăt dovezile.

Obișnuit să le vorbească oștenilor în câmp deschis, contele Rufus își înălța cu ușurință glasul până în cele mai îndepărtate colțuri ale sălii, în ciuda zgomotului.

– Aduceți-l aici!

Oamenii lui săriră să-i îndeplinească porunca. Ușile sculptate se deschiseră cu zgomot și doi Sfărâmători de Oase intrară, târând în încăpere o creatură însângerată, legată fedeleș, aducând a broască. Lăsa în urmă o dâră de bale, iar vederea

ei fu întâmpinată cu strigăte de groază. Cei care se aflau mai aproape încercau să se îndepărteze de duhoarea de gunoi în putrefacție, iar degetele mâinii stângi a Marelui Maestru, ascunsă sub mâneca lungă a robei de ceremonie, urziră în grabă simboluri și rune de *ascundere* și de *alungare*. În clipa când degetele își terminară treaba, creatura se întoarse să-l privească; ochii verzi de reptilă aveau pleoapele căzute, dar își îndepărtă privirea fără să dea vreun semn că l-ar fi recunoscut. Limba lungă și lividă țâșni afară neliniștită. Marele Maestru inspiră adânc, cutremurat.

Contele dădu din cap, interpretându-i greșit îngrijorarea.

– Sunt înspăimântători, Hugo, nu-i așa?

Marele Maestru încuviință fără un cuvânt, cu chipul golit de sânge.

Contele Rufus zâmbi întunecat. Probabil, cei mai mulți dintre acești cărturari învățați, negustori bogați și meșteșugari vedeau pentru prima oară chipul străvechiului dușman; doar oștenii călîți în luptă nu tresăreau îngrețoșați. Duhoarea era cumplită. După ce își reveniră din uluire, membrii Breslei cercetară cu o curiozitate lacomă prizonierul ce aducea cu o broască.

Goblinul era împestrițat cu maro și cu verde, iar pielea palidă i se uscase și se jupuia din pricina lipsei de apă din temniță. Tatuaje tribale albastre îi acopereau trupul cu vițe și desene îmbârligate în imagini complicate.

Comandantul Gărzii Dragonilor arătă cu degetul.

– Vedeți coapsele musculoase și picioarele uriașe, cu membrane? Cu ajutorul lor, goblinii sar pe distanțe foarte mari ca să-și încolțească prada. După cum știți deja, sunt înotători vajnici, în elementul lor atât în apă, cât și pe uscat,

ceea ce îi face niște dușmani greu de prins. Când îi vânăm, se ascund în lacuri... Pe timpul iernii se întorc în apele Arhipelagului de Apus ca să hiberneze. Sunt atât de numeroși, încât pustiesc oceanele. Așezările de pescari de pe coastă și dinăuntrul ținutului sunt atacate deseori; bărcile de pescuit se întorc goale, dacă se mai întorc.

– Și galioanele noastre de asemenea, stăpâne conte, glăsui un alt negustor. Încă de la începutul primăverii, tot mai multe corăbii au fost prădate. Scheletele lor goale plutesc de izbeliște pe mare.

Toți ochii se întoarseră către prizonier.

Armura de os alb a goblinului era spartă și ruptă în locul unde îl izbise securea unui gnom, iar cămașa de zale se înroșise de rugină. De pe vreo șase răni bandajate, fețe zdrențuite musteau de bale verzi.

– Am prins creatura și pe tovarășii săi în timp ce se furișau în Vâlceaua Fără Sfârșit, la cinci mile depărtare de vechiul castel care zace în ruine de la ultimul război.

Marele Maestru clipi la auzul veștii, dar contele nu se uita la el.

– Se ospătaseră cu carne de dragon și erau atât de ghiftuiți, încât n-au putut fugi în lac. Știți că de obicei nu luăm prizonieri, căci sunt creaturi înșelătoare, care ar ucide la primul prilej ce li s-ar ivi. Dar aveam nevoie de informații, așa că ne-am hrănit dragonii de luptă cu goblini, unul câte unul, până când acesta s-a hotărât să vorbească. Iscoadele noastre și-au dat seama că tatuajele lui aparțin tribului Chankit. Și acestea – întreaga adunare se aplecă fascinată, în vreme ce contele le arăta cele trei cercuri împletite –, goblinul se laudă că aceste tatuaje aparțin gărzii personale a comandantului Galtekerion. Au mai fost

găsiți trei goblini din alte trei triburi, care făceau parte din același grup. După cum spuneam, nu mai încape îndoială. Triburile s-au unit.

Strigăte de spaimă izbucniră, dar se curmară îndată ce contele își urmă vorba.

– Și asta nu e tot, cel puțin așa zice creatura. Mai sunt multe de adăugat. Spune-le, mugi contele.

– Printre voi... croncăni goblinul, cu scobitura din gât tresărind. Apă, croncăni iarăși, iar cerceii de os și oasele înfipte în nări zăngăniră. Vreau apă.

Bâiguielile lui guturale erau greu de înțeles, dar îi dădură totuși o ploscă de apă. Făptura bău lacomă și își turnă câțiva stropi pe cap ca să-și umezească pielea uscată.

– Printre voi se află un trădător, sâsâi goblinul, iar limba îi fulgeră afară.

– Un trădător?

– De necrezut!

– Nu!

Izbucniră proteste aprige din toate părțile. Chiar dacă Breasla era divizată de păreri politice diferite și de grupuri rivale, cu toții se uniseră mereu împotriva amenințării comune, a vechiului dușman.

– Nu, nu e cu putință, creatura asta minte ca să-și scape pielea, strigă Marele Maestru. Noi nu glăsuim cu trădare! Sunt încredințat că se grozăvește. Încearcă să-și scape viața nenorocită, semănând zâzania și discordia între noi.

– Nu mint, sâsâi amenințător spiridușul. Trădătorul ne învață... cum sssă luptăm... ne dă arme... dragoni pe care sssssă-i mâncăm... trădătorul ne va da dragoni ca sss...

Pe dată, Marele Maestru își coborî ochii ascunși până atunci în spatele pleoapelor, întâlnindu-i pe cei ai goblinului.

– Minți ca să-ți scapi pielea scârboasă!

Îl scuipă, știind prea bine că gestul lui era o provocare, o insultă la adresa unui războinic, care nu avea să fie iertată. Îi întoarse apoi dinadins spatele, adresându-se întregii încăperi.

– Domnilor...

Cu un gâlgâit plin de ură, goblinul sări atât de iute și de sus, încât membrii adunării nici nu apucară să strige, apoi Marele Maestru căzu la pământ, iar toiagul de ceremonie îi zbură din mână.

Se zbătea să respire în vreme ce degetele puternice, acoperite de membrane, i se strângeau în jurul gâtului. Goblinul îl țintuia la pământ cu toată greutatea lui; ventuzele de pe degete îl înțepau și îi sfâșiau pielea. În urechi auzea tunete; puncte roșii îi dansau în fața ochilor.

Contele Rufus își înălță toiagul pe a cărui măciulie era sculptat un cap de dragon. Urmă un fulger tăcut care sclipi portocaliu în ochii Marelui Maestru; brusc, degetele răsfirate se înmuiară. Omul trase disperat aer în piept. Goblinul oftă și ultima lui suflare îl învălui într-un nor otrăvit. Vrăjitorul se rostogoli, simțind gust de fiere în gât. Tușea, icnea, străduindu-se să-și desprindă din jurul gâtului degetele inerte.

Într-un sfârșit, o trupă de gnomi luă leșul de pe el. Cu un pocnet, ventuzele se desprinseră șovăielnic una câte una, iar trupul se rostogoli pe podea cu un plesnet umed. Marele Maestru strânse din dinți ca să-și uite durerea și-și dădu părul din ochi. Se ridică în genunchi, iar slujitorii îi ridicară pălăria și toiagul de unde se rostogoliseră.

Trupul neînsufleţit al goblinului zăcea lângă el, fumegând pe dalele podelei. Membrii adunării se strânseseră în jurul lui, asemenea unor petale. Orbiţi de fulgerul Magiei de Luptă, mulţi clipeau ca bufniţele, fără să poată auzi sau vedea ceva.

O mână vânjoasă cuprinse umărul Marelui Maestru şi-l strânse compătimitor. Contele se aplecă şi îşi ridică uşor prietenul de la pământ.

– Iertare... Zâmbetul lui aprig mătură odaia. Nu era vreme de şovăit. Magia de Luptă lasă mizerie în urmă... Îmi cer iertare pentru... dezordine...

Izbucniră râsete şovăielnice, în timp ce membrii adunării se aşezau înapoi în jilţuri, recăpătându-şi demnitatea. Cei mai vârstnici fură însoţiţi până la locurile lor, unde membrii Asociaţiei Spiţerilor Iscusiţi le oblojiră rănile neînsemnate.

–M...mulţumesc, tuşi slab Marele Maestru, cu gâtlejul în flăcări. Îşi frecă pielea lividă a gâtului, colorată de cercuri roşii. Îşi scutură balele de pe gulerul cămăşii.

Contele izbi cadavrul cu piciorul.

– Miros şi mai cumplit când sunt morţi.

Râsetele tremurate ale adunării mai alungară puţin din tensiunea care domnea printre ei.

Un servitor se apropie cu o cupă. Marele Maestru bău apa hulpav, ţinând cupa cu mâini tremurătoare.

– Nu mai contează, spuse contele, făcându-le un semn oamenilor săi. Luaţi-l de aici şi ardeţi-l!

Se întoarse către adunare, în vreme ce trupul inert şi încătuşat era târât afară.

– Domnilor, aţi auzit ce-a spus făptura. Cu toate că e de necrezut, vorbele lui sunt îngrijorătoare. Dacă goblinii ar ajunge să pună mâna pe armele noastre...

Marele Maestru se lăsă greoi în jilț.

– N...nu putem să ne încredem în ei, stăpâne conte, rosti cu glas răgușit. E o nesocotință să plecăm urechea la astfel de vorbe. Cu siguranță, și-au însușit armele prădate de pe corăbiile sau din caravanele pe care le-au împresurat.

– Fără îndoială, se învoi contele. Dar mai cred și că s-au adunat sub același îndrumător. De când se știe, triburile de goblini s-au tot luptat între ele. Înainte nu aveau nici urmă de organizare, doar se năpusteau orbește, nimicind totul în cale, lăsând în urmă ținuturi pustiite. Așa le-a fost mereu firea și asta era slăbiciunea lor. Dar acum se pare că-și adună forțele. S-au unit sub același conducător, cu o conștiință ce nu s-a mai pomenit niciodată la ei. Atacurile lor asupra așezărilor noastre sunt acum coordonate, silindu-ne să ne împărțim puterile... Contele făcu o pauză. Uniți, sunt și mai amenințători. Suntem puțini, iar ei, nenumărați.

– Stăpâne conte..., vorbi Marele Maestru, spărgând tăcerea adunării uluite, Rufus, cum are de gând Garda Dragonilor să întâmpine această nouă amenințare? Ce putem face?

– În scurtă vreme, zăpada va acoperi trecătorile din munți, iar furtunile vor bântui multe luni drumurile corăbiilor. Gheața va năpădi până și mările. Cum nu vor mai avea hrană, goblinii se vor întoarce la Arhipelagul de Apus ca să se cufunde în hibernare, altminteri vor muri de foame. Ca de obicei, ar trebui ca toate cele șapte regimente să rămână acasă pe timp de iarnă, pentru odihnă și reînarmare. Dar anul acesta nu se va întâmpla așa. Am de gând să ne aruncăm iarăși în luptă la mijlocul iernii. La începutul primăverii, vom lovi drept în inima ținuturilor goblinilor, atunci când triburile lor se înmulțesc. Le vom lovi adăpostul din Arhipelagul de Apus. O să năvălim

chiar când se vor trezi din hibernare, când sunt înceți și fără vlagă. Comandantul lor trebuie să piară, iar împreună cu el și alianțele între triburi, înainte să se poată înmulți și ataca în primăvara care vine.

– Arhipelagul de Apus? Dar cum, stăpâne conte?

– Lucrul cel mai greu va fi să dibuim insulele și să ajungem la ele în toiul iernii. După cum știți, ostroavele se deplasează pe curenții reci din nordul îndepărtat; se știe că pot ajunge și la cinci sute de leghe de uscat, mult mai departe decât pot zbura cei mai mari dragoni ai noștri. Riscul e mare, dar măcar avem baza unei strategii. Am de gând să iau trei regimente complete, lăsând toate fortărețele apărate de jumătate din trupe. Voi lua și regimentul Primul Născut de pe Ostrovul Dragonilor și din Domul Dragonilor, lăsând acolo doar garnizoanele. Avem nevoie să ne înarmăm din nou cât mai repede, să ne completăm proviziile și să recrutăm ostași din clanurile de la miazănoapte. Ostrovul Dragonilor are nevoie de cheresteaua voastră și de oameni care să repare corăbiile. Iar asta, domnilor, cade în slujba voastră.

– Stăpâne conte, încuviință Marele Maestru cu o plecăciune scurtă, Breasla îți stă la dispoziție.

Contele dădu din cap. Știa că următoarea cerere îi va ului.

– În plus, avem trebuință de dragoni. Am pierdut mulți în luptă; aproape o sută cincizeci și șase au pierit în ultima campanie de vară, iar mulți sunt răniți.

Adunarea încremenise. O sută cincizeci și șase de dragoni pierduți într-un singur an?

– Stăpâne conte, se bâlbâi, frângându-și mâinile, un bărbat care purta pălăria țuguiată, acoperită de solzi, a Breslei Crescătorilor de Dragoni, nu e cu putință să acoperim o asemenea

pierdere. Crescătoriile noastre... pur și simplu, nu e cu putință. Deja am dat cincizeci pentru Ostrovul Dragonilor anul acesta. Mai sunt dragoni tineri, poate zece...

– A, zâmbi contele mohorât, măcar aici am și vești bune.

Nerăbdătoare, adunarea se aplecă spre el, dorindu-și cu disperare să audă vești mai bune.

– Mai-marele meu peste dragoni a izbutit să oblojească un Dinte Ascuțit care avea răni grave.

Întreaga adunare își pierdu răsuflarea. Marele Maestru făcu ochii mari. De ce nu auzise mai devreme de treaba asta? Trebuia să fie mai atent la ce se petrecea în ținut.

Contele zâmbi observându-le uimirea și privirile pline de respect.

– S-a vindecat și e gata să se întoarcă la război. De acum înainte, dragonii de luptă răniți vor fi trimiși să fie oblojiți la Domul Dragonilor. Câțiva dintre cei care se îngrijesc de dragoni se vor întoarce acolo ca să îl ajute pe Tangnost Strânsoare de Urs. Sunt încredințat că las această însărcinare în cele mai bune mâini. Voi pleca pe dată spre Ostrovul Dragonilor. Trebuie să pun la cale o campanie. Voi da Breslei mai multe amănunte atunci când voi putea. Domnilor, în ultimul rând, avem nevoie de pucioasă. Proviziile sunt pe sfârșite, mai ales că o mină a fost distrusă și alte trei au fost atacate. Trecătorile din munți sunt deja năpădite de zăpadă, așa că minereul va trebui trimis pe mare. Știu că se apropie furtunile, dar avem mare trebuință de pucioasă.

Un membru bărbos al Breslei Negustorilor se ridică șovăielnic, cu ochii plecați.

– Îmi pare rău că trebuie să vă vestesc, dar am de spus ceva legat de ceea ce a fost rostit, anunță omul, privind de jur

împrejur la chipurile îngrijorate. După cum a spus stăpânul conte, în minele de pucioasă au avut loc explozii, dar asta nu e tot. În ultima săptămână, șase galioane ce duceau minereu au fost prădate sau au dispărut. Stocurile noastre de pucioasă scad. Abia dacă avem destul ca să trecem de iarnă, darămite să mai dăm și Gărzii Dragonilor pentru această campanie.

Capitolul 10

O zi lungă de muncă

– Hai, Rădăcină, tună Tangnost, doar n-ai ostenit deja! Ești tânăr și în putere!

Suflând din greu în urma gnomului, încercând să se țină de pasul lui neobosit, piticuțul se întreba cum de putuse crede înainte că a fi ucenic era treabă anevoioasă. Mai-marele peste dragoni nu-i lăsase timp să plângă moartea tatălui său, nici măcar timp să gândească. Începuse îndată cu el un program de antrenament cumplit, care să îl pregătească pentru slujba de scutier al domniței Quenelda. La capătul celei de-a doua săptămâni, Rădăcină era zdrobit de oboseală.

În fiecare dimineață, când toți cei cu cap – adică până și cocoșii din Domul Dragonilor – dormeau, Tangnost era în picioare. Ziua lui începea întotdeauna în cuiburile dragonilor și ale grifonilor de luptă, împreună cu îngrijitorii lor. Câteodată, armurierul sau felcerul veneau și ei, ca să discute despre rănile creaturilor sau despre problemele cu anumiți dragoni și să hotărască asupra a ceea ce aveau de făcut.

Trecând de la un cuib la altul, Tangnost îi explica deosebirile de bază dintre dragonii de luptă din Domul Dragonilor: Viperele, Vampirii, Viespile, Dinte Ascuțit și Negrii Imperiali.

Îi descria caracteristicile fiecărui dragon și rostul său în bătălie; explica pe îndelete că unii, ca Viperele Scuipătoare, aveau rămășițe de aripi, dar nu mai puteau zbura; că unii erau împlătoșați de la natură, în vreme ce alții erau nevoiți să poarte armură, asemenea oamenilor. Căznindu-se să-și amintească totul, Rădăcină ajunse să deseneze dragonii de luptă, ca să îi poată ține minte. Tangnost dădea aprobator din cap. Băiatul era priceput, fără îndoială – priceput la desen!

Apoi treceau pe la grajdurile hipogrifilor și ale grifonilor domestici, iar Rădăcină se relaxa, dar imediat devenea ținta unui șir de întrebări.

– Și acum... – Tangnost punea la încercare cunoștințele de bază ale băiatului – un grifon este...?

Rădăcină inspira adânc.

– Un grifon e o încrucișare între un leu și un vultur. Capul și aripile îi sunt de vultur, dar corpul e de leu.

– De ce?

– Păi...

– De aceea, grifonii – mai bine zis, grifonii de luptă – sunt folosiți mai ales pentru împresurarea armatelor de la sol. Și un hipogrif?

Piticul scoase desenele din tolba micuță pe care o purta la spate.

– Hipogriful e... o încrucișare între un vultur și un cal. Are cap, aripi și pinteni de vultur, iar corpul îi e de cal.

Tangnost încuviință din cap.

– Și din această pricină, asemenea dragonilor, sunt adversari de temut în bătălie.

O dată la câteva zile, mergeau să vadă cum se simțea Două Înghițituri; mai-marele dragonilor, împreună cu Quenelda,

îi cercetau rănile, iar băiatul îi asista șovăielnic. Mulțumit că dragonul se vindeca pe zi ce trecea, Tangnost era din ce în ce mai încrezător că aveau să izbândească; știa că dragonul avea să o scoată la capăt.

Săptămânile treceau, iar Tangnost și piticuțul vizitau cușca de antrenament, privind cum Două Înghițituri era dus la plimbare de Quenelda, care îl alesese pe Quester să-i fie de ajutor în vreme ce gnomul îl instruia pe Rădăcină.

Aproape în fiecare zi făceau câte o vizită la spital, în secția de chirurgie, unde Tangnost se sfătuia cu profesorul Salcie, chirurgul-șef al dragonilor în slujba contelui; acolo, Rădăcină își băga nasul prin toate, cercetând sticlele și fiolele pline cu uleiuri și paste, bucheţelele de tulpini, scoarță de copac și rădăcini. Pe urmă, după un prânz luat în grabă – sau și mai rău, fără să ia prânzul –, se îndreptau către culoarele de duel sau către arenele de antrenament, unde Tangnost veghea asupra antrenamentelor de luptă și asupra exercițiilor scutierilor de la Domul Dragonilor. Rădăcină îl urma, cărând după el un corn greu cu trei guri.

Câteodată, Tangnost îl lăsa în grija mai-marelui scutierilor, ca să primească învățătură în legătură cu multele și variatele frâie pentru dragoni, hipogrifi și grifoni. Trebuia să învețe cum se numeau părțile care alcătuiau harnașamentele, cum să le cârpească și să le curețe, felurile în care erau înșeuați dragonii, hipogrifii și grifonii. Începu să învețe despre hrana lor, despre căldările uriașe de cărbuni, ulei, pucioasă, ovăz și iarbă-neagră, iar pentru carnivore, despre hălcile întregi de elani, vite, bizoni și urși.

Din vreme în vreme, când era copleșit de treburi, Tangnost îl lăsa pe Rădăcină pe mâna unor scutieri încercați

și de încredere, asemenea lui Quester, care îl învățau despre deosebirile dintre erbivori și carnivori, lămurindu-l că dragonii care suflau foc aveau nevoie de pucioasă și aveau trei stomacuri, nu două, iar toți aveau câte două inimi. Quester îl primise încă de la început cu brațele deschise și cei doi deveniseră prieteni buni. Împărțeau un pat etajat în dormitorul scutierilor. Băiatul vesel și cârn îl învăța pe Rădăcină despre obiceiurile de la curtea regală.

– Cele Șapte Împărății ale Mării sunt cârmuite de regină, cu ajutorul Breslei Vrăjitorilor, care i-au jurat credință. E ocrotită și îndrumată de nobili și de lorzi, iar cel mai mare dintre ei e contele Rufus DeWinter, comandantul Gărzii Dragonilor și campion al reginei, precum tatăl său.

– Dar tatăl tău este și el bogat și vestit?

Quester zâmbi.

– Tata e un nobil de rang mai mic, iar eu nu sunt decât mezinul familiei.

– Adică ai aur și palate?

– Nu, hohoti Quester. Abia dacă am destul argint ca să-mi cumpăr o armură veche și un dragon bătrân și crăcănat. Fiul cel mare moștenește toată averea și pământurile tatălui. De asta mă aflu aici, la fel ca și ceilalți scutieri. Ca să învăț să lupt, așa încât să pot face parte din Garda Dragonilor, să dobândesc aur, faimă și castele prin propriile-mi puteri, pe câmpul de luptă.

– Dar d-de ce trebuie să învăț eu toate astea? protestă Rădăcină. C-ce am eu de-a face cu nobilii și cu domnițele?

– Ca scutier al domniței Quenelda, o vei însoți din când în când la curte, repetă Quester cu blândețe. Așa că trebuie să cunoști rangurile și să știi care e locul tău la curte.

– Dar sunt un om de rând.

– Nu! făcu Quester, arzându-i una pe spinare. Nu, Rădăcină, prietene, nu mai ești un om de rând. Acum ești scutierul domniței Quenelda și egalul nostru!

– Dar nu vreau să-i fiu scutier!

Rădăcină părea amărât.

– Și e limpede că nici ea nu mă vrea prin preajmă! A zis-o clar și răspicat.

Și nu era singura.

– Locul ăsta chiar că se face cocină de porci, glăsuise tare o voce când Rădăcină intrase pentru întâia oară în odăile scutierilor, purtând cu sine puținele-i lucruri.

Rădăcină se mohorâse. Știa cine vorbise, chiar și fără să se uite; băiatul acela fusese plin de furie la auzul veștii că Rădăcină devenise scutier al Queneldei. Se numea Felix DeLancy și era fiul vistiernicului reginei, un șmecher arțăgos, plin de venin pentru că nu avea să moștenească nicicând titlurile tatălui său. Își descărca mânia pe capul bietului ucenic ori de câte ori putea. Profitor până în măduva oaselor, Felix exploata ghinioanele altora și își însușea succesele celorlalți. Făcea orice, numai să fie observat și lăudat de Tangnost.

– Adică, adăugă tărăgănat băietanul palid și înfumurat, e destul de rău că li se permite celor de rând să devină ucenici, dar să ajungă și scutieri... Unii pur și simplu nu-și cunosc vârful nasului.

Rânji batjocoritor când Rădăcină trecu pe lângă el. Disperat, gnomul își căută un pat cât mai departe de cel al lui Felix.

– N-o să reziste nici măcar o zi.

Glasul îl urmărea.

– Domnița Quenelda o să-l mănânce de viu.

– Sau dacă nu ea, poate un dragon, comentă un tovarăș, spre râsul celorlalți.

– Stai tu să dai ochii cu dragonul de lemn, îi strigă Felix. Atunci o să-ți dai seama... că n-ai ce căuta în dormitorul scutierilor!

Rădăcină păși mai departe, mușcându-și buza de jos ca să nu tremure. Habar n-avea ce era dragonul de lemn, dar îi era limpede că nu avea să fie prea amuzant, cel puțin în ceea ce-l privea. De fiecare dată când ajungea la un pat liber, scutierii se adunau în jur, izgonindu-l de acolo.

– Vino aici, auzi deodată o voce liniștită. Ai loc aici, să dormi cu mine.

Rădăcină privi în jur și zări chipul unui tânăr care îi zâmbea dintr-un pat de sus.

– Sunt Quester, îl întâmpină el, întinzându-i mâna. Te-am văzut cu Tangnost la arena de antrenamente. Vasăzică e adevărat? Sări jos și ochii îi sclipiră. Ai fost numit scutier al domniței Quenelda? Vei zbura cu ea, pe dragonul *ei*, pe dragonul ei de luptă?

Piticul încuviință amărât. Quester fluieră.

– Încă nu știu dacă să te pizmuiesc sau să-ți plâng de milă. Probabil că te pricepi de minune la dragoni.

– De ce? întrebă Rădăcină, cât pe ce să leșine, cu inima bubuindu-i în piept, vrând parcă să-și ia tălpășița.

– Păi se spune că poate întrece pe oricine în zbor și că vrea să facă parte din Garda Dragonilor. De fapt, e destul de bună ca să intre în Academia de Luptă, dar e prea mică. Și unde mai pui că e și fată. E stânjenitor când scutierii nu pot ține pasul cu ea. Are un talent înnăscut, la fel ca tatăl ei. A zburat cu el pe dragoni de luptă de la trei ani! Și se mai

zvonește că l-a ajutat pe Strânsoare de Urs să vindece un dragon de luptă...

– Așa e.

Vocea lui Rădăcină tremură la amintirea acelor momente. Își privi mâna arsă; era aproape vindecată. O îndoi.

– Am fost și eu de față.

– Ce norocos ești! Aș fi vrut să fi fost și eu acolo! izbucni Quester plin de regret. Hai, îl chemă el apoi, auzindu-l pe Felix cum începea din nou să se plângă. Să mergem la masă și să-i lăsăm să se smiorcăie.

Râsete sfidătoare răsunară în urma lor, în vreme ce ieșeau din încăpere.

– Nu-l băga în seamă, îl sfătui Quester. E invidios.

– Invidios? De ce?

Lui Rădăcină nu-i venea să-și creadă urechilor.

Quester îl scrută cu ochii albaștri ca gheața, ca să se încredințeze că piticul nu-l lua în râs.

– Tu chiar nu pricepi, nu? Rădăcină, prietene, să fii scutierul domniței Quenelda nu e o pedeapsă. E o răsplată care nu i se acordă decât celui mai promițător scutier, și încă doar o dată pe an. Dacă reușești să reziști, ai viitorul asigurat și o să te umpli de bogății!

Și, dându-i o scatoalcă prietenească pe spinare, intrară în uriașa sală de mese, înțesată de Sfărâmători de Oase.

– Eu zic să ne cinstim cu niște mied ca să-ți sărbătorim norocul și întoarcerea contelui acasă!

Capitolul 11

Diavolii lui Darcy

Soarele abia dacă străbătuse prin ceața dimineții când Tangnost se grăbi către padocurile de afară, urmat de Quenelda. În urma lui venea nerăbdător Două Înghițituri, pășind pe labele din spate, iar bucuria de a se afla afară, în aerul rece, se citea în flăcările roșii care-i șerpuiau în jurul botului înălțat în văzduh.

Aveau să afle dacă era în stare să zboare din nou. Mai erau doar cinci săptămâni până la turnirul regal și Quenelda își dorea din toată inima să se avânte spre cer pe dragonul ei de luptă. Avea să fie atracția turnirului și subiectul de discuție al întregii curți! Batjocura zeflemitoare a domnițelor de la curte avea să fie curmată, iar ea avea să se mai apropie cu un pas de visul ei: să ajungă pe Ostrovul Dragonilor. Încercă să-și potolească bătăile inimii, întrebându-se dacă avea destul timp ca să-l instruiască pe Rădăcină.

Dragonul se vindeca repede. În urmă cu două săptămâni i se scosese ghipsul, iar ultimul solz îi fusese transplantat cu doar cinci zile în urmă. Pe măsură ce fiecare solz prindea rădăcini și se întărea, culoarea i se schimba în galben, portocaliu aprins sau roșu, potrivindu-se cu nuanța firească a pielii.

În fiecare dimineață, Quenelda îi ajutase pe instructorul-șef și pe scutierii acestuia; dragonul exersa din ce în ce mai mult și mai din greu cu aripile, ca să și le întărească și ca să-și recapete puterea și supleţea cozii. Quenelda era uimită de câte învățase în ultima vreme, uimită de cât de puțin știuse până atunci. În fiecare după-amiază mergea la lecții împreună cu scutierii de rang, aducându-l adesea cu ea pe dragonul Dinte Ascuțit, care era mereu în centrul atenției. Apoi, pe când o altă săptămână se apropia de sfârșit și gerul timpuriu înghețа șanțurile, instructorul-șef rostise cuvintele magice:

– Nu ne mai rămâne nimic de făcut, domniță. Îi voi da de veste mai-marelui peste dragoni.

În ultimele zile, ocupându-se mai ales de solzii transplantați, Quenelda lustruise solzii lui Două Înghițituri până când brațele îi ajunseseră tot o durere, iar solzii dragonului se făcuseră ca oglinda. Îi supraveghease hrana cu grijă, alegând doar cele mai bune bucăți de elan și de urs și pucioasa cea mai fină, împreună cu ovăz și melasă, care să-i refacă puterile și să poată sufla foc mai departe decât orice alt dragon. Acum totul depindea de el.

În văzduh, câțiva Dinți Ascuțiți cu șaua pe ei săgetau prin aer deasupra padocurilor, în timp ce dragonii mai tineri erau plimbați la pas. În curând aveau să-și lepede pielea și să le crească un strat nou de solzi, tari ca diamantul. Apoi, adulți împlătoșați pe de-a-ntregul, vor fi gata pentru antrenamentele de luptă din Ostrovul Dragonilor.

Scutierii mai vârstnici îi făcură loc Queneldei, șușotind însufleţiți între ei, zâmbindu-i încurajator și punându-i câte o mână prietenește pe umăr. Câțiva izbucniseră în urale. Faptul

că îi acceptau tot mai mult pe ea și pe dragonul ei îi sporea încrederea în sine.

Îl privi cu mândrie pe Două Înghițituri. Dragonul era rezultatul a veacuri de zămislire. Într-o zi, avea să fie ales pentru prăsilă, dar încă nu-i venise vremea. Deocamdată era un dragon de luptă, dragonul *ei* de luptă! Nu avea nicio urmă de îndoială. Avea să zboare cu el în turnirul de iarnă, cu orice preț... cu *orice* preț, își spuse ea, aruncându-i o căutătură încruntată lui Rădăcină, care se ghemuise lângă Tangnost.

– Scoate-i capișonul, fetițo, îi ceru gnomul, amărându-se la vederea privirii ei dușmănoase și a nefericirii piticului.

Se întreba dacă nu cumva greșise când i-l dăduse drept scutier.

Dar Quenelda zâmbea acum cu gura până la urechi; îl uitase pe Rădăcină. Cu inima bubuind, întinse mâna și deznodă capișonul de piele. Oare i se vindecase coada? Oare era destul de întremat ca să poată zbura cu ea în spate? Se îndepărtă și dădu semnalul.

Zboară pentru mine, Două Înghițituri Și-Ai Dispărut!

Încordându-și mușchii picioarelor din spate, dragonul de luptă sări cale de cincisprezece picioare în văzduh și își luă zborul dând din aripile cioturoase...

Nimeni nu dădu mare atenție celor trei hipogrifi minunați care trecură ca vântul, aterizând în fața Domului Dragonilor; penele lor lucioase străluceau albastre, galbene și roșii, iar clonțurile lustruite sclipeau. Asemenea harnașamentelor, tecile pintenilor erau gravate și incrustate cu argint și pietre semiprețioase. În urma lor, prinse de șei, fluturau stindarde

purtând însemnele heraldice ale nobilelor case cărora le aparțineau.

Trei tineri înveșmântați în straie de călătorie în culori asortate cu penajul bidiviilor descălecară plini de grație, aruncând pajilor frâiele. Își spuneau Diavolii lui Darcy, luându-și numele după fratele mai mare al Queneldei; erau mândri de faima pe care o dobândiseră în urma nenumăratelor curse, a bețiilor și a purtărilor scandaloase, care iscaseră nenumărate certuri între tată și fiu. În acea zi era aniversarea lui Darcy. Obținuse o permisie de la Cavaleria Regală (al doilea regiment al unicornilor) și mergea împreună cu prietenii săi la cursele de hipogrifi care aveau loc la castelul din Auchterness, la două zile depărtare de Vâlceaua Vrăjitorilor, către nord-est.

– Ce părere ai?

Un tânăr foarte chipeș se îndreptă agale spre treptele ce duceau la Domul Dragonilor. Înalt și subțire, Darcy purta tunica din piele pentru curse, asortată cu ochii lui de un verde ca de smarald. Un suport de baghete magice cu plăsele de aur și bătut în smaralde îi atârna la brâu, într-o parte. La vederea lui izbucniră strigăte de încântare și fluierături admirative.

– Bravo, Darcy!

– Veșminte de curse mâna-ntâi! Clar că meriți tot ce-i mai bun, Darcy!

Prietenii se strânseră în jurul lui, plini de admirație.

– Veșmine profesioniste de curse în culorile mele! se grozăvi Darcy. Cu armură integrată și suport pentru baghete... făcu el o piruetă, cu brațele ridicate. Ia uitați-vă! Suport pentru spate cu densitate dublă și ștanțat...

– Apărători înăsprite pentru umeri, coapse și coate! îl întrerupse pizmuitor Guy DeBessert.

Guy purta veșmintele de curse de anul trecut, în culoarea familiei DeBessert, albastru-închis.

– Și o vrajă de rangul al cincilea țesută în armură.

– Ia priviți coiful, suflă Rupert Grime, urmărind desenul măiestrit al dragonului ce scuipa foc și aripile întinse care i se mișcau sub mâini. Un model Grifon și Gamblepiece! Făcut la comandă. Eu am așteptat unul vreme de cinci luni.

– Are miez de titan și o vizieră largă de curse.

Darcy era încântat de reacția lor.

– E ușor ca un fulg și întărit cu vrăji împotriva impactului!

– Ca și pintenii!

Rupert se aplecă să privească cumpliții pinteni pentru dragoni, împodobiți cu țepi de doisprezece centimetri.

–Se zvonește că Breasla Curselor are de gând să le scoată în afara legii.

– Pinteni de dragon? rânji Simon Woodville. Să însemne asta că ai obținut în sfârșit propriul dragon, Darcy? Era și timpul!

– Da.

Darcy zâmbi, încântat că semnificația lor fusese observată. Însă trebuia să și-i scoată ca să poată încăleca hipogriful.

– Dragonul meu, nu vreunul dintre cei ai tatei. O să vi-l arăt. Însuși Marele Maestru mi-a dat unul pursânge din grajdurile lui în dar, se lăudă tânărul. E...

– Un dragon?

Cu toate că era mai tânăr cu un an decât Darcy, Guy era mai înalt decât el și își purta părul lung împletit în cosițe de războinic de o parte și de alta a chipului frumos, după felul celor din Garda Dragonilor. Voia să intre în Academia de Luptă

în toamna următoare, când urma să împlinească șaptesprezece ani, după ce avea să treacă prin ceremonia de învestire.

– Poți să zbori pe un dragon? îl provocă el. Dar credeam că tatăl tău ți-a interzis să călărești altceva decât grifoni și hipogrifi după ce ai omorât...

Se opri brusc, dându-și seama ce spunea, dar cuvintele îi ieșiseră deja pe gură.

– După ce Lumină de Lună pe Munte a murit la cursele din iarnă...

– Tata nu e aici! țipă Darcy, mânios că i se amintise de prostia făcută. Iar dragonul ăsta nu e al lui, e-al meu!

Umilirea pe care o îndurase în acea zi, umilința de fi pierdut cupa întrecerii pentru că luase mult-îndrăgita dragoniță a tatălui său fără învoirea lui îi era încă vie în amintire. Orice ar fi făcut, părintele său nu îl aproba niciodată! Doar câștigase cursa, nu? Ce conta că dragonul ăla murise apoi de oboseală și din cauza hemoragiilor? La urma urmei, nu era decât un animal prost. Tot ce contează e să câștigi, la fel ca într-o bătălie! Nu e deloc important cu ce preț câștigi.

În timp ce prefira în minte aceste gânduri, chipul lui Darcy se schimonosi hidos. Chiar plecat la război, tatăl lui tot reușea să-i strice socotelile, își spuse băiatul.

– Într-o zi n-o să se mai întoarcă. Buza i se arcui răutăcios. Mai devreme sau mai târziu, n-o să se mai întoarcă. Și atunci eu voi fi contele Darcy DeWinter și voi putea face tot ce vreau. Aș putea să zbor și pe un dragon de luptă, dacă asta mi-ar fi voia.

– Un dragon de luptă? îl îngână Simon neîncrezător. Nu prea cred, Darcy! Nimeni nu poate să zboare pur și simplu pe o măgăoaie din alea! Abia după șase luni de antrenamente

la Academie te lasă să te apropii de un dragon, darămite să mai şi zbori cu aşa ceva. Sunt ucigaşi! Nu te-ai descurca. Rămâi mai bine la unicorni, îl sfătui, batjocoritor. Lasă dragonii de luptă în seama Gărzii Dragonilor!

Asta fusese ultima picătură. Agitat şi furios, Darcy se repezi să răspundă la provocare. Simon, prietenul său, luase de multe ori în râs hotărârea lui de a rămâne în rândurile Cavaleriei mai degrabă decât să intre în Garda Dragonilor. Simon începea să semene cu tatăl lui.

– Aş putea, dacă aş vrea, izbucni Darcy.

Uitase de noul dragon. Dar minciuna lui sfruntată îi dădea idei.

– Însă astăzi o să iau un grifon de luptă.

– Atunci, haide! rânji Guy. Hai să luăm unul şi s-o ştergem. Am auzit că Reginald participă la curse cu noul lui animal. Ai putea să concurezi cu grifonul împotriva lui. Aşa vom vedea cine şi-a dresat mai bine dobitocul.

Se îndreptară către grajdurile grifonilor de luptă, pe drumul cu trei piste. Înaintea lor, câţiva Sfărâmători de Oase mergeau către padocuri, iar în glasurile lor groase se ghicea nerăbdarea. Darcy nu se obosise să înveţe limba gnomilor, deci nu ştia ce grăiau.

– Uite... la priveşte la Dintele Ascuţit de colo!

– Şi ce? ridică Darcy din umeri. Ăştia antrenează dragoni de luptă. Poţi vedea asta adesea pe aici, adăugă el nepăsător.

– Dar e un Dinte Ascuţit! Poate fi chiar cel pe care l-a vindecat Tangnost.

Deodată, Guy deveni foarte curios. Îşi înclină capul, trăgând cu urechea la discuţia gnomilor. Cunoştea un pic limba lor complicată.

– Nu, tăgădui Darcy, întrebându-l de unde auzise Guy basmele astea. Nu pare deloc rănit. Nu poate fi dragonul ăla.

– Ba da, ar putea fi! îl întrerupse Guy, ridicând o mână ca să-l reducă la tăcere, apoi ascultă în continuare. Cred că e același. Gnomii vorbesc despre „dragonul vătămat". De ce s-ar uita într-acolo Sfărâmătorii de Oase? Probabil pentru că știu că e dragonul ăla! Hai să ne uităm și noi!

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, Guy se întoarse către arenă, urmat de Rupert și de Simon. Ursuz, Darcy li se alătură. Tinerii se amestecară în mulțimea care se adunase la padoc, în vreme ce dragonul de luptă se lăsă la pământ în fața Queneldei. Ajunse lângă ea din două salturi, iar greutatea lui lăsă o urmă adâncă în pământul înghețat. Închizându-și aripile, își coborî capul ca să o alinte și căută cu limba tabletele de miere.

Quenelda îl împinse într-o parte, roșind. Vicleșugul îi fusese dat în vileag. Își răzgâiase dragonul, iar Tangnost nu avea să fie deloc încântat de noua slăbiciune pentru dulciuri a Dintelui Ascuțit.

– *Nu! Nu în fața lui Un Ochi! N-are să-i fie pe plac...*

– Uite-l! arătă Simon cu degetul, chinuindu-se să vadă cei doi Negri Imperiali tineri, priponiți în apropiere.

Silueta vânjoasă, cu umeri largi, a gnomului putea fi recunoscută chiar și când nu purta securea dublă atârnată la spate.

– Ăla e sigur Strânsoare de Urs, glăsui Simon plin de respect. Gnomul ăsta e de-a dreptul o legendă printre Sfărâmătorii de Oase! Lângă el sunt câțiva îngrijitori de cuiburi și scutieri... Se opri brusc. Nu... Nu se poate...

Pe când Quenelda se întorcea cu fața spre ei, în glasul băiatului se citea neîncrederea.

– Cea de lângă el e sora ta, Darcy? În pantaloni și cizme de zbor albastre, cu catarame?

Se holbă la mica adunare.

– Ea e! Vasăzică încă se mai îmbracă în haine băiețești! Credeam că a venit vremea să se îmbrace în satin și în dantelă, precum celelalte domnițe de la curte, remarcă el, zâmbind afectuos și clătinând din cap.

– Soră-mea n-are în cap decât veșminte, diete și băieți. Nici prin cap nu i-ar trece să se apropie de un dragon, darămite de un dragon de luptă!

O privi pe Quenelda.

– E și ea în arenă, lângă dragon! Deci – și Guy se întoarse întrebător către Darcy – e adevărat că l-a ajutat pe Tangnost să oblojească un dragon rănit în luptă? Nu mi-a venit să cred una ca asta până acum. Nimeni, nici măcar în Ostrovul Dragonilor, n-a mai reușit așa ceva. Și am mai auzit că zboară singură pe dragoni!

Chipul lui Darcy se înnegrise de pizmă și de furie. Lumea nu vorbea decât de tatăl său ori de Tangnost și de Sfărâmătorii de Oase, iar acum începea să audă pomenindu-se din ce în ce mai des numele Queneldei. Vasăzică putea zbura cu dragonii la unsprezece ani; la vârsta asta, ea își putea primi prima baghetă magică, în vreme ce el nu reușise decât anul trecut. Și ce dacă?

– Dragonii din Dom sunt cel mai bine dresați din lume, replică el, ridicând nepăsător din umeri. Asta-i tot. Oricine poate să-i călărească!

Și toate astea numai pentru că nu voia să moară hăcuit de vreun goblin, se gândi el înveninat, uitându-se la Dintele Ascuțit care își lua din nou zborul. Nimănui nu-i păsa că el, Darcy, era un spadasin desăvârșit sau că putea să stăpânească un unicorn arțăgos. Lumea se aștepta ca fiii să le calce taților pe urme. Se cutremură. Străvechile armuri negre, îndoite și despicate, aliniate pe culorile nesfârșite ale Domului, dovedeau cu vârf și îndesat că strămoșii lui rareori muriseră de moarte bună.

De când își amintea, toți se așteptaseră ca moștenitorul Domului Dragonilor să fie strălucit în tot ce făcea, după cum se așteptau și ca el să intre în Garda Dragonilor, aidoma vestitului său tată. Dar el nu-și dorise niciodată asta.

– E minunat!... Simon rămăsese cu gura căscată. N-am mai văzut niciodată un Dinte Ascuțit atât de mare. Mi-am dorit să zbor pe un asemenea dragon încă de când eram de-o șchioapă. Mă-ntreb dacă Tangnost m-ar lăsa...

– Uitați-vă! îi tăie vorba Guy, uimit să o vadă pe Quenelda ieșind în față. De lângă fată izbucni chemarea tremurată a unui corn, din ce în ce mai puternică. Privește! Sora ta strunește dragonul de luptă! Iar mai-marii ascultă de ea!

– Nu fi caraghios, se strâmbă Darcy, văzând că micul grup se apropie de sora lui, vrând să o felicite. Nu se poate. Ce mare lucru ar putea ști o mucoasă de unsprezece ani, ca să merite să fie ascultată? Habar n-are despre antrenamentul tactic. Probabil că doar se uită. Tangnost sau unul dintre mai-marii cuiburilor controlează Dintele Ascuțit. N-o luați în seamă...

Însă, dintr-odată, își dădu seama că el era cel neluat în seamă. Toate capetele se îndreptau spre cer. Șovăitor, urmări

privirea prietenilor săi, simțind a nu știu câta oară bine cunoscuta amețeală. Dragonul nu era decât un punct negru pe fundalul cerului strălucitor... Întinse o mână ca să se sprijine de ceva.

– Stăpâne Darcy! exclamă vocea încântată a unui bărbat. Stăpâne...

Soldatul îl înșfăcă de umăr, rânjindu-i larg cu gura știrbă, dinspre care venea un damf de bere stătută și de usturoi.

– Acela-i Dintele Ascuțit vătămat, de care am auzit atâtea? Iacătă-l că zboară iar! Tocma' dragonul de luptă al părintelui dumitale!

Darcy tresări, scuturându-se, și abia atunci își dădu seama că lângă ei se găsea un grup de ostași. O mulțime de Sfărâmători de Oase lăsați la odihnă se îndreptau spre zidurile îndepărtate ale padocului, iar graiul lor gutural se auzea limpede în vreme ce arătau spre cer, strigându-le tovarășilor să se grăbească. O patrulă de Dinți Ascuțiți aterizase în apropiere; ostașii obosiți se sprijineau de oblâncuri, uitându-se la Două Înghițituri. Unul dintre dragoni își înălță capul, iar harnașamentele îi zdrăngăniră când își trimise salutul din zbor: *Eeaaawaaaak!*

Quenelda strigă iar, urmată de cornul lui Rădăcină. Dragonul se înălța tot mai sus, în cercuri. Zeci de ocheane se îndreptară spre cer. Înainte de a-și strânge aripile, dragonul rămase o clipă în aer, nemișcat.

Mulțimea își ținu răsuflarea. Nimeni nu se clintea.

– Mortul! Se auzi vocea chițăită a lui Simon, preschimbată imediat într-o tuse stânjenită. Mortul! Repetă apoi el mai gros, imitându-i pe bărbații în armură din jurul lui, care își ridicaseră armele și izbucniseră în urale răgușite.

Quenelda privi în sus și-și văzu dragonul căzând ca un meteor în flăcări. Jerbe roșii de foc îl înconjurau asemenea unei aure. Se năpustea spre pământ, bucuros că zboară iar în Cerul Liber. Dragonul de luptă și stăpâna lui se grozăveau acum, alegând una dintre cele mai grele manevre ale Gărzii Dragonilor: Mortul.

În sufletul fetei, mândria se lupta cu îndoiala; adrenalina îi inunda sângele, înmuindu-i picioarele. *Oare nu cumva l-am zorit prea mult? Dacă se rănește iarăși?* Gloata o încurajase să fie îndrăzneață. Se bâțâia agitată dintr-o parte în alta, iar cataramele cizmelor zăngăneau.

–*Două Înghițituri*... începu să-și strige dragonul, dar se opri, șovăind.

Oare îi auzea gândurile în vreme ce se prăvălea prin aerul care urla, iar pământul se năpustea spre el? Dar dacă îi distrăgea atenția într-o clipă importantă? Ce-ar fi trebuit să facă? Cuprinsă brusc de vinovăție, își mușcă buza, dându-și seama cât de puține știa despre purtarea dragonilor în bătălie.

Tangnost își ridică brațul fără un cuvânt și îi făcu un semn aprobator din cap. Quenelda oftă ușurată. Dacă mai-marele peste dragoni era mulțumit, atunci n-avea de ce să-și facă griji.

– Acum, mormăi gnomul.

Acum! șopti Quenelda cu înflăcărare.

Vorbele ei fură urmate de pocnetul tendoanelor aripilor care se întindeau. În ultima clipă, dragonul își roti partea din spate a trupului și își întinse aripile, încetinind. Dar era de ajuns?

Mulțimea scoase un strigăt. Aproape turtit, cu burta la doar câțiva centimetri de pământ, dragonul se prăvăli înainte dintr-o

singură mișcare a cozii oblojite. Aterizând cu aripile întinse pentru echilibru, sări în zigzag prin arena de antrenament, gonind printre stâlpii de lemn, ocolind obstacolele cu labele din spate, fumegând și aprinzând în cale zeci de momâi umplute cu paie.

Rădăcină încremenise de spaimă văzând creatura care se apropia de el ca o furtună. Apoi, fapt de necrezut, sărind pe labele puternice, dragonul făcu un salt, cu ghearele și pintenii răsfirați, zdrobind trei momâi și incendiind alte patru. Printre padocuri se stârnise o pală de vânt înfocat, iar fumul roșu se învolbura când dragonul se năpustea încoace și încolo, lăsând în urmă o coadă de foc, asemenea unei comete. În cele din urmă se opri, alunecând la câțiva centimetri de zidul arenei; ghearele uriașe din spate scormoneau pământul, aruncând spre bănci bucăți de țărână și o mulțime de pietricele.

Tangnost, Quenelda și unii dintre scutierii mai încercați își feriră capetele de pietrele care zburau deasupra, lovind cu zgomot cornul triplu și smulgându-i lui Rădăcină un țipăt de spaimă. Băiatul se prăvăli la pământ, livid și tremurând, apoi vomită fără veste în deschizătura cornului. Din fericire, nimeni nu-l observă.

Mulțimea de la padocuri izbucni în urale. Un paj fu trimis în odaia harnașamentelor: Quenelda se pregătea să încalece.

– Manevra Mortului, urmată de Arzător și de Spintecare cu Răsucire Dublă! tuși Guy, trăgând fum pe nări.

Ca toți tinerii, Diavolii lui Darcy erau foarte interesați de isprăvile celor din Garda Dragonilor, iar manevrele lor legendare erau mereu subiect de discuție la curse și la curte.

– Uimitor! șopti Rupert făcând ochii mari, căci nu se aflase niciodată atât de aproape de un dragon.

Uitând unde se afla, Simon coborî de pe zidul padocului, fluierând și bătând cu palma în coif în semn de aprobare. În urma lui veneau Rupert și Darcy, al cărui chip era schimonosit de invidie.

– Veniți înapoi! le suflă Guy. Afară din padoc! Ăia sunt dragoni de luptă!

– Sunt doar niște pui, se răți Darcy la el, pășind pe urmele celorlalți. Ce, ți-e frică?

– Darcy...

La vederea tânărului, Tangnost se încruntă exasperat. O fi fost Darcy fiul contelui, dar el și răzgâiații lui prieteni de viță nobilă nu știau o iotă despre dragoni, război și cavaleri. Erau neascultători, leneși și neglijenți, trăsături periculoase atunci când ești în preajma dragonilor și aproape sigur fatale când ai de-a face cu dragoni de luptă. În curând, cineva avea să moară din cauza lor. Oare nu știau că puii nedresați erau cât se poate de primejdioși? Oricine știa prea bine că li se puneau capișoane roșii în semn de avertizare.

Anul trecut, contele îi interzisese fiului său să mai calce prin padocuri, până când Tangnost avea să fie încredințat că îi mai venise mintea la cap. Iar acum, el și prietenii lui se cățăraseră pe zidul îndepărtat al arenei și nimeriseră periculos de aproape de locul unde erau priponiți cei doi dragoni tineri – Primejdios și Ucigaș și Pornește în Ruine Fumegânde. Deși aveau ochii acoperiți, dragonii puteau ucide cu ușurință folosindu-se doar de mirosul și de auzul lor ascuțit.

– Oare n-au pic de minte? mârâi Tangnost.

– Trimit un scutier să-i prevină.

Clătinându-și capul a mirare, Barbă Cenușie, stăpâna cuiburilor, se întoarse către unul dintre scutierii ei călare, al cărui

Dinte Ascuțit lingea părul Queneldei, nădăjduind să primească bomboanele de miere ascunse în buzunarele ei.

– Darmeed, rogu-te, du-te întins acolo și spune-le tinerilor domni să se îndepărteze de zid, înainte să fie răniți.

– Da, doamnă!

Dragonul și călărețul țâșniră, cu salturi mari.

Deodată, Tangnost își dădu seama că Rădăcină nu era lângă el.

– Of, băiete...

Îl căută din priviri până când îl găsi. Băiatul era livid și se sprijinea de zidul de piatră, cu sudoarea șiroindu-i pe față și pe gât.

– Du-te să-ți clătești gura, îl îndemnă blând. Cred că ar trebui să speli și cornul triplu. De patru sute de ani, de când a fost făurit, a trecut el prin altele și mai rele, iar tu vei face la fel! Pe urmă du-te și rânește cuiburile. Ai suflat destul pe ziua de azi.

Rădăcină o zbughi recunoscător.

Ca pentru a întări vorbele mai-marelui peste dragoni, gâtul lui Primejdios și Ucigaș se undui într-o parte. Clopoțeii cusuți de gluga de piele roșie scoaseră un clinchet prevestitor de rău, iar fălcile creaturii iritate clămpăniră. Suflarea fierbinte a dragonului îi copleși pe Darcy și pe prietenii săi, făcându-i să o ia la sănătoasa fără pic de rușine, sărind peste zid. Rafala puturoasă îi acoperi de salivă; bucăți de carne crudă și de oase îi loviră în față; din părul fiului contelui se ițea un fir de fum. Soldații din jur se prăpădeau de râs, căci neghiobia băieților era limpede. Darcy părea gata să-și iasă din fire cu totul.

– Câh!

Îngrețoșat, Rupert își scutură o bucățică subțire de carne de pe pantaloni; părea să fie un maț.

–Am scăpat ca prin urechile acului!

–Ți-am spus eu! făcu Guy, privind sfidător chipul roșu ca sfecla al lui Darcy. Nu trebuie să te apropii de ei înainte să fie dresați. Altfel, te pot mușca...

Se întrerupse însă brusc, întrucât altceva îi atrăsese atenția.

Quenelda se îndreptase către dragonul ei de luptă, ridicându-se pe vârfuri ca să-l scarpine în spatele urechilor ascuțite, iar tinerii rămăseseră tăcuți privind-o.

– Soră-ta chiar se pricepe la dragoni, zise Guy, căzut pe gânduri.

Dându-și seama că Darcy îl țintuia cu ochi aprigi, Rupert închise gura și încercă să-și ascundă admirația. Fratele râse:

– E doar o fată! Ia uitați-vă la ea, înțolită în hainele alea rufoase, cu părul încâlcit. E de râsul curții, o pată pe numele familiei. Nicio domniță nu vrea să fie văzută în compania ei. Duhnește a...

Simon nu-l asculta.

– Mă-ntreb dacă-i adevărat...

– Ce? se răsti Darcy, furios că fusese întrerupt.

– Zvonul că vrea să ajungă și ea în Ostrovul Dragonilor.

– În Ostrovul Dragonilor? O fată? râse Darcy disprețuitor. Uitați de ea! Haideți!

Și ieși din arenă ca o vijelie, îndreptându-se către cuiburile dragonilor de luptă. O să le-arate că și el poate să mânuiască animalele de luptă!

Trecând pe lângă creaturile uriașe, Darcy se opri în fața unui cuib în care dormea o femelă grifon de luptă, împestrițată cu argintiu. Numele de pe ușa grajdului era Zboară Cu Vântul Care Se-Ntețește. N-o să-i vină greu să umble cu un

grifon de mărimea asta! Doar erau dresați, nu? Zbura pe hipogrifi încă de la paisprezece ani, așa că un grifon pregătit pentru luptă nu avea cum să fie altfel, nu? Dacă sora lui mai mică putea să stăpânească un dragon de luptă, atunci el cu siguranță putea să umble cu un grifon. Încercă să-și amintească lecțiile plicticoase ale lui Tangnost despre antrenamentele de luptă, gândindu-se că ar fi putut să fie mai atent la ce-i preda gnomul.

– Hei, băiete! Tu, de-acolo! Pune-i șaua, îi porunci lui Rădăcină, care tocmai intrase cu o găleată și o mătură, ca să curețe adăposturile goale.

O să le-arate el, mai ales Queneldei, preferata tatălui lor. Nu avea de gând să se lase întrecut de sora lui mai mică.

– Dar, s...stăpâne, se bâlbâi piticul, țintuit locului. Eu nu... N...nu pot...

– Da, pe asta, pune șaua pe ea! îi scuipă Darcy. Mișcă! Ce tot stai?

Mai-marele grajdului, un veteran care își pierduse un braț cu douăzeci de ani în urmă, interveni precaut, pentru că se dusese vorba peste tot despre firea arțăgoasă a lui Darcy.

– Zboară cu Vântul Care Se-Ntețește, Stăpâne? întrebă el șovăielnic. Dar tatăl dumitale...

Toți știau că femela aceea micuță avea o fire aprigă și că doar o mână încercată o putea stăpâni.

În fața mâniei reci a lui Darcy, glasul grăjdarului se stinse, dar bătrânul oștean îi ținu piept, împingându-l ușor pe pitic în spatele lui, cu o mână tremurătoare. Scoțându-și furios bagheta din teacă, Darcy dezlănțui o vrajă care îl proiectă pe mai-marele grăjdarilor în perete. Omul gemu, iar capul i se rostogoli în piept.

Rădăcină se întoarse pe călcâie și o luă speriat la sănătoasa, țipând cât îl ținea gura: „L-au rănit pe mai-marele grăjdarilor!", în vreme ce sărea împiedicat peste zidul padocurilor, julindu-și pielea de pe mâini.

– Stăpâne Tangnost! Stăpâne Tangnost!

Își croi drum prin mulțime și îl trase pe Tangnost de cosița de războinic, arătând cu o mână tremurătoare spre cuiburile animalelor de luptă.

– Ușurel, băiete! Respiră, îl liniști gnomul, aplecându-se și cuprinzându-i umărul. Ușurel! Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Stăpânul Darcy l-a lovit pe grăjdarul-șef pentru că n-a vrut să pună șaua pe Vântul Care Se-Ntețește. El...

Băiatul șovăi, căci tot mai multe fețe se întorceau curioase spre el.

– Cum?

Tangnost era înmărmurit. Doar copiii răzgâiați foloseau magia ca să-i oblige pe slujitori să le facă voia.

– Nu se poate!

Nici măcar Darcy nu putea fi atât de nesăbuit încât să rănească un om care luptase vreme de treizeci de ani în Garda Dragonilor, cot la cot cu bunicul său.

– Stăpânul Darcy..., repetă băiatul, ghemuindu-se sub privirea lui Tangnost. Vrea să călărească pe Vântul Care Se-Ntețește...

Mai-marele peste dragoni era în culmea furiei. Dacă fiul contelui s-ar fi priceput cât de cât la grifoni, și-ar fi dat seama că femela aceea era pe jumătate sălbatică și foarte primejdioasă, căci abia de curând i se pusese șaua pentru prima oară. Se uită către Quenelda, care era adâncită într-o discuție cu unul dintre mai-marii cuiburilor, Gromell Widgewort. Cercetau

rănile vindecate de pe spatele lui Două Înghițituri, înconjurați de un grup însuflețit de scutieri și de Sfărâmători de Oase. Se pregăteau să pună șaua pe dragonul de luptă.

– Voi doi, le porunci gnomul lui Quester și lui Rădăcină, veniți cu mine!

Capitolul 12

Zboară cu Vântul Care Se-Ntețește

În cuibul grifonului de luptă grăjdarul-șef tuși, apoi scuipă sânge. În jurul lui stăteau încremeniți vreo șase ucenici și scutieri, îngroziți ca nu cumva să atragă mânia lui Darcy asupra lor.

– Pune-i șaua! porunci Darcy în timp ce bătrânul se chinuia să se ridice. Acum!

– Îndată, stăpâne!

Unul dintre scutieri păși în față, așezându-se protector între grăjdar și bagheta lui Darcy.

Ce noroc! își spuse Felix DeLancy. Ocazia perfectă ca toată lumea să vadă cât de laș era nemernicul ăla de Rădăcină. Îi va prinde bine să-l lingușească pe tânărul moștenitor, părând în același timp că-l apără pe bătrânul ăla prost. Femela era unul dintre cei mai tineri grifoni de luptă din grajd, așa că îi va fi ușor s-o stăpânească. Iată un bun prilej să le dovedească tuturor că el era cel mai potrivit să fie scutierul domniței Quenelda, nu piticul ăla jalnic care își luase picioarele la spinare la primul semn că era la ananghie.

– Îndată, stăpâne!

Felix se năpusti către sala harnașamentelor.

– Tu, de colo! îi strigă unui ucenic care lustruia o țeapă de antrenament, folosită la îmblânzirea animalelor nărăvașe.

O armă urâtă, se gândi Felix, *dar numai bună pentru tânărul stăpân.*

– Adu țeapa și un frâu, îi porunci. Iar tu, adu o șa numărul trei! Mișcați-vă!

– Grăbește-te și pune-i șaua, afurisitule!

Frica îl îmboldise pe Darcy să fie nesocotit, iar acum tânărul își dădea seama de asta. Dacă se făcea de râs? N-ar fi putut îndura să fie umilit de față cu prietenii lui, care îl credeau un rebel, pe potriva lor. Știa că Guy putea să zboare mult mai bine decât el și, cu toate că n-ar fi recunoscut în ruptul capului, îi era frică de înălțime. Cavaleria Unicornilor i se potrivea de minune.

Inima îi bătea nebunește în timp ce Felix arunca o pătură pe spatele grifonului. Se întoarse cu spatele către bătrânul grăjdar, care se ridică în sfârșit în picioare, și își puse bagheta în teacă.

– Să se-nvețe minte să-mi mai nesocotească porunca, rosti el calm, bucuros că vocea nu îi tremura deloc, ca să-i trădeze spaima.

– Bravo, Darcy!

Prietenii râdeau și îl băteau pe spate.

– Ce frumusețe, Darcy! În zilele noastre, nu se mai văd prea des grifoni de munte.

Până și Guy căscase ochii aprobator. Felix scoase animalul din culcuș.

Scutierul începuse să regrete însă îndrăzneala de care dăduse dovadă. Femela vânjoasă era mai greu de stăpânit

decât crezuse, iar prietenii lui Darcy înrăutățeau lucrurile și mai mult.

– Uitați-vă la ochii ăia aurii de vultur și la clonțul albastru! Ar putea smulge capul unui om cu pintenii ăia!

– Stăpâne, încercă încă o dată mai-marele grăjdarilor, este o sălbăticiune!

Sălbăticiune? Felix înghiți în sec. Gâtul i se uscase de spaimă. Era atât de aproape de ochii aceia pătrunzători și de clonțul ascuțit!

– Crezi că te descurci cu ea? îl zgândări Guy pe Darcy.

Încă din pruncie, el și fiul contelui fuseseră rivali.

– Bineînțeles! rosti Darcy țâfnos. Eu...

Keeaww! Keeaww!

Simțind atmosfera tensionată, Vântul Care Se-Ntețește se ridică în două picioare, țipând și silindu-i pe tineri să iasă din padoc.

– Ai grijă! E un grifon de rasă, se lăudă Darcy, deși inima i-o luase razna de-a binelea. E una dintre creaturile personale ale tatei. Într-o zi va fi a mea, ca și restul celor din padocuri. Scoate-o afară!

– Ce faci aici? Tangnost sosise și mai că scotea fum pe nări de furie aținându-i calea și înfruntându-l pe Darcy, care ieșea din cuib. Stăpâne, tulburi grifonii de luptă.

Chiar așa și era. Cuiburile răsunau de țipete și de bătăi din aripi. Darcy se răsuci pe călcâie.

– Liniștiți-i, le porunci Tangnost celor doi scutieri fără suflare, care abia ce sosiseră de la arena de antrenamente. Acum! Înainte să-și piardă capul de tot!

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Tu, un gnom de rând! Darcy îi scuipă cuvântul în față.

Fără să ia în seamă jignirea, gnomul rămase neclintit, iar chipul îi deveni și mai aspru.

–Stăpâne, eu doar ascult porunca tatălui tău. Și tu ar trebui să te supui. Ți s-a interzis să mai intri în cuiburile animalelor de luptă.

– Tata nu e aici, spuse Darcy cu răceală. Este în Ostrovul Dragonilor. Așa că acum asculți de mine, nu de el. Lasă-mă în pace, altfel îți vei pierde locul în Domul Dragonilor.

O să-i arate el! O să le arate tuturor de ce era în stare! Era pregătit să devină un conducător.

– Fie cum poruncești, stăpâne, se înclină Tangnost batjocoritor.

Foarte bine, își zise în sinea lui, *mucosul o să primească acum o lecție de zbor pe care n-o va uita prea curând. Grifonul îl va trânti la pământ cât ai clipi. Iar contele o să-și ia fiul la refec când se va întoarce.* Se îndepărtă, cu un zâmbet abia văzut.

– Dă-mi alea!

Atâțat de tonul batjocoritor al gnomului, Darcy smulse hățurile din mâna lui Felix.

– Haide odată!

Smuci brutal de ele, în vreme ce grifonul se zbătea într-o parte, silindu-se să se țină cât mai departe de el. Copitele îi tropăiau pe pietre. Darcy încercă să încalece, țopăi stângaci într-un picior, apoi cizma stângă îi alunecă în scări și fu cât pe ce să se prăbușească. Felix îi sări în ajutor tânărului roșu ca racul, călăuzind animalul tulburat către ajutătoarea de încălecat din capătul grajdurilor.

– Stai pe loc, blestemato!

O aripă îl lovi strașnic în obraz, iar Darcy ridică brațul, înghițindu-și un strigăt. Scuipă sânge și o pană. Cu toate că femela grifon era foarte bine instruită, încă nu era încercată în luptă, iar panica nestăvilită a lui Darcy îi trimitea semnale greșite. Fusese învățată să arunce din șa orice călăreț fără experiență, pentru ca dușmanul să nu pună mâna pe un grifon de luptă al Gărzii Dragonilor.

Fiul contelui fu cât pe ce să cadă din șa când se dădu jos de pe ajutătoare, iar mișcările lui brutale sileau animalul să dea înapoi. Copitele îi scăpărau scântei pe pietre; unul dintre scutieri fu aruncat la pământ.

Din cauza fricii, Darcy nu mai era atent. Apucând disperat frâiele, își înfipse plin de cruzime pintenii țepoși în coastele lipsite de apărare ale hipogrifului.

Animalul țipă înfuriat. Sângele albastru șiroia din două înțepături adânci în coastele ei argintii. Femela se cabră, iar Darcy evită cu un gest mișcarea lui Tangnost, care încerca să apuce hățurile. Prea târziu, Darcy își dăduse seama de fapta lui. Pe cale să fie aruncat din șa, smuci instinctiv frâiele ca să nu cadă și înfipse țeapa de antrenament în carnea moale dinăuntrul ciocului. Spuma însângerată fu spulberată în aer, împroșcându-i cu stropi albaștri pe Tangnost și pe tovarășii lui Darcy.

– Păzea! strigă mai-marele peste dragoni.

Mișcările panicate ale lui Darcy semănau cu comanda Scythe de pe câmpul de luptă: eliberarea spațiului din jur de toți dușmanii.

– Feriți-vă, neisprăviților! Păzea! urlă Tangnost, îmbrâncindu-i pe prietenii lui Darcy. Feriți-vă dacă vreți să scăpați

cu viață! Stăpâne, îl avertiză pe Darcy, descalecă! Nu ai stăpânire asupra grifonului.

În clipa următoare, femela mânioasă bătu cu putere din aripi și aruncă din copite; ciocul și pintenii erau în poziția clasică de luptă. Deodată, ucenicul de lângă Felix urlă și se prăvăli, ținându-se de burtă. Intestinele îi atârnau afară, asemenea unui șirag de cârnați. Un pinten îl spintecase. În același timp, ciocul grifonului reteză mâna stângă a lui Guy. Alb ca varul, tânărul rămase pironit în loc, nevenindu-i să creadă ce i se întâmplă, în vreme ce sângele țâșnea în văzduh ca o fântână. Apoi genunchii i se înmuiară și căzu la pământ, leșinat.

Simțind nenorocirea în aer și auzind țipetele înspăimântate, Darcy scoase bagheta magică din teacă și aruncă în grabă o vrajă de *subjugare*. Dar pentru că nu exersase îndeajuns, vraja lui era stângace, iar vălul se destrămă chiar în clipa în care magia se așternea pe grifon. Runele pe care le alese nu erau nici pe departe destul de puternice ca *să domine* sau *să lege* animalul, astfel încât să i se supună, iar efectul fu exact pe dos.

Încredințată că băiatul nu avea ce să caute în șa, femela se ridică în două picioare, își încordă crupa puternică și, cu o bătaie de aripi, țâșni în sus. Urcușul era atât de abrupt, încât în câteva secunde Darcy alunecă din șa, căzând pe spate cu un țipăt, atârnat doar de cizma stângă, care se înțepenise în scări din pricina pintenilor.

Quenelda îl căuta pe Rădăcină la cuiburile animalelor de luptă. Se opri locului când auzi țipetele, apoi privi în sus cu gura căscată de uimire, în vreme ce Vântul Care Se-Ntețește urca tot mai mult, iar fratele ei, împopoțonat în noile lui

haine de călărie, se izbea de coastele animalului ca o boccea nefolositoare.

– Darcy!

Quenelda privi mulțimea care se agita în afara cuibului. Îl auzea pe Tangnost urlând porunci; țipetele înfricoșate erau purtate de vânt. Ridicându-și iarăși privirea, își dădu seama că scutierilor avea să le ia ceva timp să înșeueze un animal, iar împrejur nu se găsea niciun alt dragon sau hipogrif. Nu avea vreme de pierdut! Cizma lui Darcy avea să alunece din clipă în clipă și nu părea să-și fi pus un ham de zbor. Se întoarse către arenă, unde Două Înghițituri exersa.

– *Două Înghițituri Și Te-Ai Dus...*

Fata nu știa dacă dragonul o putea auzi de la așa mare depărtare. Își întinse mintea către el.

– *Dănțuitoarea Dragonilor?*

Șoapta lui abia dacă se auzea. Cu toate că nu zburaseră încă împreună, legătura dintre ei era puternică. Dragonul de luptă răspundea emoțiilor și gândurilor agitate ale Queneldei. Tot ce știa era că fata avea nevoie de ajutor și zbură într-un suflet deasupra zidurilor padocului, lăsându-i pe scutieri și pe mai-marii grajdurilor să se întrebe nedumeriți ce se întâmplase.

În câteva clipe, Două Înghițituri ajunse la Quenelda; aripa lui dreaptă mătură ușor pământul în locul unde fata aștepta neliniștită, pe aleea pietruită. Îi era limpede ce aștepta de la el. Acum era stăpâna lui și avea trebuință să fie purtată în zbor, cât mai repede.

Pricepându-i intențiile din instinct, Quenelda se repezi în sus pe aripa care se ridica și se așeză pe spata dragonului, în vreme ce făptura plonjă încă o dată. Își trecu picioarele

pe sub kuluck, încheietura groasă unde se îmbinau aripa și spata, apoi fugi de-a lungul gâtului; pe urmă, cei doi se ridicară de la pământ. Cu o zvâcnire formidabilă a cozii, Două Înghițituri se înălță abrupt în aer.

Dedesubt se dezlănțuise haosul. Guy leșinase, iar sângele i se scurgea nestăvilit din încheietura retezată. Prietenii lui priveau înmărmuriți. Blestemând, Tangnost porunci ca doi hipogrifi să fie înșeuați fără zăbavă ca să-i ia urma lui Darcy, apoi zbieră la Rădăcină, care abia se mai ținea pe picioare. Mai bine să-l trimită de acolo; flăcăul era alb ca varul.

– Rădăcină, cheamă îndată felcerul! Și unde-i domnița Quenelda? Ne-ar ajuta să liniștim animalele.

– Da, domnule.

Rădăcină o luă iar la sănătoasa, recunoscător.

– Ajutați-mă! le porunci piticul lui Rupert și lui Simon, îngenunchind lângă Guy. Țineți-l la pământ. Avem nevoie să-i legăm vena cât mai repede, altfel o să sângereze până moare.

Înjurând din nou, își scoase iute brâul.

– Așa..., îl instrui pe Rupert, leagă-l în jurul brațului și strânge-l.

Se duse apoi la ucenicul vătămat. Bietul piticuț înghițea aerul asemenea unui pește pe uscat și se zbătea din ce în ce mai vlăguit, în fiecare clipă. Buzele îi erau pline de spumă roz. Gnomul înțelese că nu mai era nimic de făcut.

– Taci, băiete, o să te faci bine, îl liniști, luându-i blând capul în mâini. Te ducem la spital. Rezistă, flăcăule, rezistă...

Abia își încheiase vorbele, când ucenicul scoase un suspin și rămase nemișcat. Fără să-i pese că îl aude cineva, Tangnost blestemă amarnic nesăbuința care răpise o viață.

Își întoarse anevoie gândurile spre cel care iscase toată această nenorocire. Acum era în primejdie viața lui Darcy; cum, necum, trebuia să fie salvat.

– Strânsoare de Urs! Privește! Privește!

Rupert arăta în sus. Ochii gnomului se căscară de uimire. Quenelda era sus în văzduh și se apropia cu repeziciune de fratele ei. Pe deasupra, mai era și călare pe Două Înghițituri Și Te-Ai Dus!

– Încălecați! Încălecați! le strigă celor doi scutieri care scoteau din grajd doi hipogrifi, grăbindu-se atât de tare să-i înșeueze, că se și împiedicau. Urcați acolo și ajutați-o pe domnița Quenelda să coboare cu grifonul înainte ca stăpânul Darcy să mai facă vreo prostie!

– Asta a fost o decolare de luptă! Pe legea mea că asta a fost, exclamă Simon, care își ridicase o clipă ochii, în timp ce-i ținea legat brațul lui Guy. Acesta gemea de durere. Sângele abia mai picura, dar Tangnost vedea limpede că băiatul intra în stare de șoc.

Cu ochii spre cer, Rupert rămăsese cu gura căscată.

– Fata asta zboară de-adevăratelea cu un dragon de luptă!

– Când a învățat așa ceva? Simon îl privea pe Tangnost cu ochii cât cepele. Aia nu a fost cumva manevra Stoner?

Rupert își ridică ocheanul.

– Ba da, confirmă el, nevenindu-i să creadă. Zboară fără șa, fără frâie...

– Cum?

Până și Tangnost ridică privirea, mijindu-și ochii să se apere de strălucirea soarelui, de parcă asta l-ar fi ajutat să vadă cele două puncte în mișcare, sus, deasupra Domului Dragonilor.

Un vânt vijelios dinspre nord-est împingea dragonul. Quenelda se încleștă de el, găsind din instinct câteva șănțulețe minuscule între solzi, și se prinse cu degetele. Două Înghițituri era mult mai lent decât grifonița, care era mai mică, dar aproape că o ajunseseră din urmă când, strângându-și aripile, femela plonjă fără de veste, încercând să scape de Darcy.

Țipetele răgușite ale băiatului erau din ce în ce mai slabe. Fusese lovit cumplit și o copită ascuțită îl izbise în coif, zguduindu-i creierii. În vreme ce grifonul cobora vijelios spre pământ, Darcy abia dacă mai putea respira, nicidecum să mai țipe. Apoi femela se ridică ușor și băiatul fu târât prin ramurile din vârful unui castan. Crengile îl plesneau și îl loveau. Croncănind indignați, corbii își luară zborul din cuiburile lor.

Fiul contelui nu-și legase coiful cum trebuie. Lovit de o creangă, coiful căzu la pământ, împreună cu bagheta, care explodă, dărâmând acoperișul de țigle al unui grajd. Lovitura îl făcu să leșine, iar acum atârna moale sub burta animalului, asemenea unei pendule, înfuriind și mai mult grifonul.

Quenelda se apropia. Două Înghițituri nu trebuia călăuzit cu țeapa sau cu hățurile; știa la ce se gândea călărețul său, iar fata, înțeleaptă, îl lăsa să facă după cum îl mâna gândul. Când ajunse deasupra grifonului, își strânse aripile și se lăsă în jos ca o pasăre de pradă, prinzându-l din urmă.

Grifonița zbura la mică înălțime deasupra padocurilor mari; aproape că se izbi de o Viperă tânără, care tocmai se înălța în aer. De pe spatele dragonului, Queneldei i se păru că vede o față albă ca varul, auzi un țipăt ca o părere, urmat de o învolburare de pene, iar în clipa următoare, cei doi lunecau pe deasupra padocurilor.

Keeaww! Keeaww! țipa grifonul plin de mânie, clămpănind arțăgos din cioc. Scările lui Darcy îi sfâșiau carnea de pe coaste. Quenelda o putea auzi plângându-se:

– Cum îndrăznește? Un Fără Aripi mă face de ocară! Nu sunt un pui pe care să-l îmblânzești cu pintenii și cu țeapa!

– Îți cer iertare, Vânt Care Se-Ntețește...

Quenelda cârmi dragonul cât de aproape putea. Încă puțin și aripile lor s-ar fi lovit. Grifonul era într-o stare primejdioasă, gata să se ia la harță. Avea să-i ia ceva vreme până să o liniștească. Până atunci l-ar fi putut sfâșia pe Darcy cu pintenii și cu ciocul sau l-ar fi putut izbi cu copitele.

Dacă te încurci în harnașamentul unui grifon aflat în zbor, iar el aterizează, lovitura ar putea fi de ajuns să te rănească. Iar dacă nu se întâmplă asta, atunci se prea poate să fii strivit de animalul care se va prăvăli deasupra ta...

Prin urmare, nici nu putea fi vorba să convingă femela să aterizeze. Ce-i rămânea de făcut?

– Fără Aripi nu știe să zboare...

Căutând o scăpare, Quenelda încerca să liniștească grifonul.

– Iartă-l! Nu te cunoaște... Lasă-mă să încerc să te scap de el...

Poate că lucrul cel mai înțelept era să-și ajute fratele să urce înapoi în șa, după care să înduplece făptura să se lase la pământ.

– Darcy! Darcy! îl strigă, în vreme ce fratele ei își recăpăta cunoștința. Dă-mi mâna! Darcy!

Copacii și padocurile din zona descoperită a Domului Dragonilor fugeau cu repeziciune dedesubtul lor, iar Quenelda îl făcu pe Două Înghițituri să se rotească la nouăzeci de grade;

înaintând, își trecu piciorul pe după kuluckul drept al dragonului, apoi se aplecă să-l apuce pe Darcy de mână; dar fratele ei era încremenit de spaimă și nu se putea mișca.

Izbutise să-și facă dragonul să planeze deasupra grifonului și căuta cu disperare o idee mai bună. Auzea vorbele lui Tangnost în minte: *Ține minte că animalele de luptă sunt învățate să ucidă. Acesta e instinctul lor. Să nu zbori niciodată prea aproape de un alt animal, să nu zbori nicicând sub el.*

Să zbori lângă alt animal și să alergi în timpul ăsta de pe o aripă pe alta era o manevră de bătălie deosebit de primejdioasă, folosită de cei din Garda Dragonilor doar în cazuri de urgență, și care cerea multă îndemânare. Ca să o poți duce la bun sfârșit aveai nevoie de disciplină și de experiență, dar Quenelda și fratele ei nu aveau nici una, nici alta. Riscul de a cădea sau de a se lovi de ceva era prea mare, iar Quenelda nu avea destulă putere ca să-și salte fratele în spatele ei.

Fără să-și dea seama ce avea de gând grifonul, îi făcu semn să nu se înalțe în Cerul Liber. În acea clipă, dragonul încercat în luptă îi propuse ceva.

– *Păstorul...*

– *Păstorul?*

O clipă, fata rămase nedumerită. Apoi înțelese.

– Da! Da!

Quenelda nu mai văzuse manevra aceea pe viu, dar auzise de ea; era folosită pentru a ocroti de tirul inamic un animal care cobora la sol. Astfel își păzeau grifonii puii, până când erau în stare să se apere singuri. Dar oare femela avea să le îngăduie să o călăuzească astfel spre pământ? Quenelda îi lăsă mână liberă dragonului.

Două Înghiţituri se înălţă, dar fata simţi că dragonul începea să oboseacă. De luni întregi nu se mai antrenase să zboare şi nu se mai înălţase în Cerul Liber. Probabil că acesta era ultimul prilej înainte ca dragonul să istovească. Două Înghiţituri se lăsă să alunece în urma iepei.

Cuvintele lui Tangnost îi răsunară din nou în cap: *Ţine minte că întotdeauna eşti descoperită în faţa unui atac de deasupra şi din spate. Oricât de bine instruit ar fi un animal, cel mai vulnerabil e atunci când nici tu, nici el nu vedeţi duşmanul care se apropie.*

Fata şi dragonul se lăsară uşor în jos, ca să n-o irite şi mai mult pe Vântul Care Se-Nteţeşte. Apoi Două Înghiţituri îşi întinse aripile deasupra femelei, silind-o să coboare spre pământ, unde o mare de chipuri îngrijorate le urmărea orice mişcare. Cu fiecare bătaie de aripi, grifonul încetinea şi cobora din ce în ce mai mult... Treizeci de paşi... douăzeci... zece...

În vremea asta, Quenelda îi şoptea ca să o liniştească:

– *Încet... o să te scap de el... încet...*

Mâinile ei se întinseră să-l apuce pe Darcy, dar tânărul era prea departe, iar grifonul începea iar să se înalţe. Quenelda nu avea de ales.

– *Treci lângă ea*, îi ceru lui Două Înghiţituri.

Bătând viguros din aripile groase, Dintele Ascuţit veni din urma femelei şi ajunse paralel cu ea. Încă o dată, fără ca fata să fi iscat vreun gând conştient, dragonul se rostogoli spre stânga, ca ea să-şi poată atinge fratele.

Apucându-l de cizmă, rănindu-se la încheietură în pintenii ascuţiţi, Quenelda se întinse şi-i tăie scările de piele cu un cuţit de zbor, iar Darcy căzu în nişte tufişuri de ciulini şi de ferigi.

Câteva clipe mai târziu, pe când urca pieziș, însoțită de cele două animale, fata auzi uralele.

Îndată ce fusese eliberată de călăul ei, femela grifon începu să zboare mai lin, iar mânia i se potoli.

– *Liniștește-te,* îi șoptea Quenelda în timp ce făceau încă o dată ocolul Domului. *Liniștește-te, a plecat...*

Acum coborau. Fata simțea tunetul înfundat al bătăii inimii duble în același ritm cu bătaia iute a propriei inimi. Entuziasmul zborului îi răscolise sângele și se simțea îmbătată de încântare că izbândise peste așteptări.

Din tot Domul, oamenii se năpusteau către adăposturile grifonilor de luptă, amestecându-se cu mulțimea de soldați, cu ajutoarele de la grajduri și cu scutierii care deja se strânseseră acolo. Unii izbucniseră în urale; alții păreau în culmea uluirii. Cu grijă, Quenelda călăuzi dragonul pe deasupra capetelor lor, în locul unde Tangnost le poruncise scutierilor și soldaților să pregătească un spațiu de aterizare.

Brațe puternice se întindeau să apuce frâiele grifonului. Îi aruncară iute un capișon roșu pe creștet, ca să se liniștească.

– Tătâne-tău ar fi de-a dreptu' mândru de tine, îi spuse Queneldei mai-marele grajdurilor, zâmbindu-i ușor, fapt ce-i aduse un pic de culoare în obrajii palizi.

– Liniștiți-o, apoi oblojiți-i rănile, porunci Tangnost, în vreme ce scutierul grifonului îl ducea de acolo. Fetițo, ce ai făcut a fost grozav, zise gnomul întorcându-se spre Quenelda și, în ciuda mâniei, găsind puterea să-i adreseze un zâmbet cum rar îi apărea pe față. Acum putem spune că Două Înghițituri e pregătit de zbor!

Pentru a doua oară în aceeași zi, Quenelda se înroși de plăcere. Laudele din partea lui Tangnost erau rare și cu atât mai prețioase.

Cei doi prieteni ai lui Darcy ieșiră în față din mulțime, privind-o admirativ. Simon întinse o mână, ca s-o ajute să descalece. Neobișnuită cu asemenea gesturi de galanterie, Quenelda nu pricepea ce avea tânărul de gând, până când Tangnost își înclină capul, zâmbind amuzat. Uimită, ea apucă mâna întinsă și murmură un cuvânt de mulțumire, în vreme ce cobora de pe aripa dragonului.

– A fost extraordinar, făcu Rupert înghiontindu-l pe Simon. Nimeni n-o să creadă așa ceva! Fără șa sau frâie!

– Pe Pământul Dintâi, unde ai învățat manevra Sto...

– Strânsoare de Urs! răsună un alt glas.

Gnomul se apropie de felcerul care îngenunchease deja lângă Guy. În spatele lor, Quenelda văzu câțiva ucenici care ridicau un trup pe jumătate acoperit de o mantie. Pe urmă, gloata entuziastă o înconjură și nu mai putu vedea nimic.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea. Ce s-a întâmplat?

Câteva glasuri dădură să-i răspundă, dar se stinseră. Apoi îl văzu pe Darcy croindu-și cu violență drum spre ei cu coatele.

Mulțimea se îndepărtă să-i facă loc, iar în vreme ce se apropia, la urechile băiatului ajunseră murmure ursuze și râsete înăbușite, acoperite iute de tuse.

Râd! Râd de mine! Privirea furibundă a fiului contelui mătura gloata, căutând vinovații, dar privirile tuturor rămâneau pironite asupra dragonului și a călărețului din mijlocul lor.

Plin de compasiune, Rupert se întoarse către el.

– Darcy... își începu el vorba, dar apoi se opri.

Deși ochii prietenului său erau vineți, căci grifonul îi spărsese nasul, armura de curse îl apărase de răni mai grave. Însă privirea lui îl făcu pe Rupert să șovăie.

– Mâna lui Guy... începu el. E...

Însă Darcy nu catadicsi nici măcar să se uite la prietenul rănit; nu avea ochi decât pentru Quenelda.

Îmbujorată de încântare, fără să observe privirea lui Darcy, Quenelda se îndepărtă de Simon ca să-și îmbrățișeze fratele.

– Darcy! Cât de...

Dar în vreme ce se apleca să o îmbrățișeze, ochii lui erau plini de o asemenea ură, încât fetei i se opriră vorbele în gât.

– Cum îndrăznești? îi șuieră el în ureche.

Chipul lui atât de arătos era acum schimonosit și hâd. Strânsoarea lui o durea.

– Lăudăroasă mică! Ai făcut-o dinadins! M-ai făcut de râs în fața prietenilor, în fața a jumătate din Domul Dragonilor! Obrăznicătură! N-ai ce căuta aici! Locul tău n-a fost niciodată aici. Mama a murit după ce tata a izgonit-o. Era o femeie de viță nobilă! Maică-ta a fost un nimeni, o femeie de rând, și tot asta ești și tu. Te-o fi adus tatăl nostru la Domul Dragonilor și ți-a dat un titlu, dar asta nu înseamnă nimic. Să nu uiți ce ești cu adevărat: o bastardă.

Quenelda se îndepărtă de el, iar pe fața ei se citea suferința și uluirea. Toată lumea știa că tatăl ei se căsătorise cu mama lui Darcy din rațiuni politice, în care dragostea nu avusese niciun amestec, iar căsătoria lor se sfârșise cu un divorț plin de amărăciune. Quenelda auzise povești despre Desdemona DeWinter: fusese o femeie nemaivăzut de frumoasă și dusese o viață extravagantă la curte; avusese purtări frivole și își disprețuise soțul. Femeia râvnise la averea fabuloasă

a familiei DeWinter, nu la tânărul moștenitor al Domului Dragonilor. Când își trădase soțul, tânărul Rufus DeWinter nu avusese de ales decât să o izgonească din viața lui și din Dom. Oare Darcy era chiar atât de orb încât să nu-i vadă cusururile? Quenelda vru să protesteze, dar ura ardea nestinsă în ochii fratelui său.

– Tata n-o să fie mereu aici ca să te apere... Am să ți-o plătesc, mârâi Darcy.

– Cum? Ce vrei să spui? Cum adică ai să mi-o plătești?

– Într-o bună zi, îi răspunse el încetișor, întorcându-se către mulțime cu un zâmbet care nu i se oglindea în ochi, pe tata o să-l părăsească norocul. Mai devreme sau mai târziu, toți mor. Eu am să devin conte, iar tu și dragonul tău veți plăti pentru ceea ce s-a întâmplat azi.

Capitolul 13

Pedepsit

– Ești pedepsit. I-am dat de veste lui Tangnost.

– Cum?

Lui Darcy nu-i venea să-și creadă urechilor. De furie, izbi coiful de podea.

– Era doar un gnom de rând! Un amărât de pitic. Ce contează că a murit?

– „Doar un gnom de rând"?

Vocea contelui Rufus era amenințător de liniștită. Își cercetă fiul cu o privire rece.

– Era un băiețel de zece ani. Data trecută ai ucis un dragon „tâmpit", fără să te gândești că era una dintre cele mai bune femele de prăsilă pe care le avem. Pricepi cât de importanți sunt dragonii de luptă de rasă? Dar Guy, prietenul tău? Nici rana lui nu contează? Toată lumea se aștepta ca el să-și înlocuiască tatăl pe Ostrovul Dragonilor.

Darcy se foi stânjenit.

– Acum nu va mai zbura niciodată în Garda Dragonilor. Nici în alt regiment. Tatăl lui, comandantul Pândarilor de Noapte, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, e în culmea furiei,

și pe bună dreptate. Darcy, când ai de gând să înveți că datoria ta este să-i ocrotești pe cei din jurul tău?

Darcy căscă. Nu era prima oară când era copleșit de mustrări. Avea să-și ceară iertare, tatăl lui se va întoarce la război și viața își va relua cursul. Simon, Rupert și un grup de prieteni îl așteptau. Se duceau la taverna orașului ca să bea toată noaptea și să joace jocuri de noroc.

– Și, Darcy, să știi că nu poți să intimidezi și să obligi slujitorii folosindu-te de magie într-un scop nepotrivit. Doar copiii răzgâiați se poartă astfel. Magia îi poate sili să te asculte, dar nu îi poate face să te îndrăgească și să te urmeze de bunăvoie. Trebuie să le câștigi respectul și credința atât pe câmpul de bătălie, cât și în afara lui.

Contele strânse din dinți. Vedea bine că Darcy nu îl mai asculta.

– Să fii fiul unui conte nu înseamnă să ai totul la picioare ori să ți se facă voia de fiecare dată. Ți-am interzis să te mai duci la adăposturile animalelor de bătălie. Mi-ai nesocotit porunca. Odată cu rangul de conte vin și multe responsabilități și, dacă va fi să-l moștenești vreodată, va trebui să mă convingi că o meriți.

Se opri, vrând să se convingă dacă fiul său îl asculta.

– Cum? Să îl merit? repetă Darcy, de parcă abia acum înțelegea vorbele tatălui său. Dacă? Dacă îl voi merita vreodată?

Sări în picioare.

– Sunt moștenitorul tău!

– Nu, Darcy. Domul Dragonilor nu mai e al tău doar pentru că e dreptul moștenitorului. Va trebui să-l câștigi. M-am săturat de purtările tale nesăbuite și de crizele tale de nervi. Mica

ta distracție cu grifonul de luptă a costat o viață și a primejduit multe altele, inclusiv pe cea a surorii tale.

– Sora mea vitregă! scuipă Darcy, iar invidia și ura de o viață se adunară în cuvintele lui. Nimeni altcineva în afară de tine nu știe cine a fost mama ei! Ar putea fi oricine, până și o slujnică dintre cele mai josnice! E o rușine pentru numele mamei mele! E...

Ochii contelui se aprinseră de mânie nestăvilită.

– Am hotărât să te înrolezi imediat în Academia de Luptă, indiferent dacă vrei sau nu. Acolo o să înveți ce înseamnă disciplina și responsabilitatea. Ei...

– D...dar în curând voi fi numit căpitan în Al Doilea Regiment de Unicorni al reginei! se rugă pocăit Darcy. Marele Maestru mi-a promis că-mi va da cel mai bun armăsar din grajdurile sale în ziua învestirii mele, un unicorn auriu! Voi avea propriul meu regiment; Dragonii lui Darcy.

– Nu, spuse liniștit contele. Nu, Darcy. Fiul meu nu va evita să lupte, ascunzându-se în spatele pompei și al ceremoniilor. Sperasem că vei ajunge să înțelegi singur asta, dar cum nu dai niciun semn că ți-ar veni mintea la cap, am luat această hotărâre. Vei intra în Garda Dragonilor, pe post de cadet începător. Fiu de meșteșugar sau fiu de conte, cu toții sunt egali pe Ostrovul Dragonilor. Va trebui să meriți să fii promovat acolo, nu-ți vei putea croi drum cu bani. Și dacă nu mă asculți, îți vei pierde rangul.

– Nu-mi poți face asta! țipă Darcy. Sunt un nobil! Am dreptul prin naștere de a ajunge sus! Doar cei de rând și mezinii sunt cadeți. Nu-mi poți face asta!

– O să afli că puține lucruri nu-mi stau în putință, îi răspunse tatăl său.

Darcy se răsuci pe călcâie și fugi din odaie, cuprins parcă de turbare. Afară, dădu peste Tangnost, care aștepta la ușă.

– Stăpâne? zise gnomul întrebător, făcând un semn spre băiatul care se îndepărta.

Contele zâmbi cu regret. Tangnost, muiat de ploaie, intră în odaie și un paj se grăbi să-i ofere o cupă de vin cu mirodenii. Tangnost îi mulțumi, încântat. De mult nu mai era tânăr, iar frigul nesfârșit îi răscolea rana cea veche din coapsă.

Ca și stăpânul său, abia ce se întorsese din Ostrovul Dragonilor, unde aflase cu urechile lui ce punea la cale Garda. Petrecuse cinci zile la sfat cu alți mai-mari peste dragoni, veniți din toate cele Șapte Împărății ale Mării, discutând despre tactică și instruire. Avea capul plin de gânduri și câteva idei în minte. Le așternuse pe hârtie pentru mai-marele topitoriei, iar acesta îi făgăduise că armamentul și armurile pentru trei detașamente aveau să fie gata în cel mult de trei săptămâni. Contele îi dădu vreme gnomului să se instaleze confortabil, lăsându-l în voia lui.

– Putem izbuti? întrebă Rufus, în vreme ce Tangnost își fuma pipa. Recruții vor fi gata la timp? Sarcina de a-i înlocui o să cadă pe umerii tăi, aici, la Domul Dragonilor. În două zile trebuie să fie cu toții pe Ostrovul Dragonilor pentru exerciții. Toate resursele Domului sunt la dispoziția ta.

Tangnost dădu din cap, cugetând la lucrurile de mirare văzute în Ostrov. Operațiunea Creuzet era îndrăzneață și primejdioasă. Chiar și în miezul verii, Oceanul de Apus era un meleag sălbatic și primejdios. Dar nimeni nu se încumeta pe apele învolburate de furtuni în timpul iernii, când bancurile de nisip și bucățile de gheață pluteau prin cețurile amorțite, gata să-i scufunde pe navigatorii nesăbuiți. Dar

călăuzirea Gărzii Dragonilor spre Arhipelagul de Apus cădea în sarcina altcuiva; treaba lui era să reîntregească regimentele într-o zecime din timpul de care ar fi avut nevoie de obicei. Piloții și navigatorii imperiali de pe Ostrovul Dragonilor fuseseră instruiți vreme de săptămâni întregi de către veterani călîți în bătălii, veniți din toate cele șapte regimente. Nu era o treabă ușoară nici pentru ei, darămite pentru proaspeții recruți. Era o inițiativă formidabilă, dar cât de greu avea să le fie! Își dorise cu înverșunare să ia și el parte la campanie, necăjit că rana îl ținea departe de operațiunile din prima linie. Instinctele lui nu mai erau ascuțite pentru bătălie, căci de ani de zile nu mai ridicase securea cuprins de mânie. Cu toate astea...

Contele observă falca lui Tangnost încleștată cu hotărâre și știu care avea să fie răspunsul gnomului încă dinainte ca acesta să-l fi rostit.

– Da, stăpâne conte. Vom izbuti!

Mulțumit, contele Rufus mai avea o singură grijă.

– Ce mai face fiul lui Scoarță de Stejar?

Tangnost se opri, gânditor.

– Se descurcă din ce în ce mai bine, stăpâne. E dornic să fie pe plac. Dar... încă îi e frică de dragoni și...

– Și fiica mea abia așteaptă să ne arate că nu i-am ales bine scutierul?

Zâmbetul lui Tangnost era foarte grăitor.

Contele încuviință din cap.

– Din clipa în care hotărăști să-i încredințezi fetei pregătirea piticului, vreau să te ocupi de Sfărâmătorii de Oase. Luați oricâți oameni, oricâte echipamente și arme aveți nevoie. Când se va mai scurge încă o lună, vei începe pregătirea de noapte

cu Pândarii Nopții. Campania noastră de iarnă împotriva goblinilor *trebuie* să izbândească: viitorul celor Șapte Împărății ale Mării atârnă de această victorie.

Capitolul 14

Goblini

Noaptea era cumplit de friguroasă; stele albe și reci presărau cerul ca smoala, dar cele două seceri încă nu răsăriseră. Jos, în Vâlceaua Nesfârșită, bezna era tot mai adâncă. Un dragon din seminția Vampirilor coborî încet din beznă, aterizând printre zidurile năruite ale unui vechi castel în ruine, distrus cu veacuri în urmă, pe timpul celui de-al Doilea Război cu Goblinii. Doar unul dintre însoțitorii săi coborî; ceilalți rămaseră în aer, supraveghind locul și veghind să nu apară cineva din Garda Dragonilor. Nu putea îngădui să fie găsit în acel loc.

– Nu voi zăbovi mult.

Călărețul descălecă de pe Vampir, iar răsuflarea îi înflori în aerul rece.

– Knuckle, așteaptă aici. Trebuie să ne întoarcem la Breaslă înainte de ivirea zorilor.

– Da, stăpâne.

Omul se înclină și apucă frâiele Viperei, ținându-și propriul dragon în așteptare.

Omul învești mântat în mantie neagră scoase toiagul din tocul șeii, o luă cu pași siguri pe podul mobil putrezit, intră în curtea interioară și apăsă pe o rună săpată într-un zid, aproape

invizibilă în beznă. În clipa aceea, cu un sunet abia auzit, o ușă se deschise înspre interior, dând la iveală trepte care coborau în măruntaiele castelului. Omul trecu și ușa se închise fără urmă după el.

Făcu o vrajă de iluminare cu degetele și torțele de pe ziduri se aprinseră. Apoi coborî treptele abrupte până în peșterile subterane.

Mirosul de sare era din ce în ce mai greu și lanțurile zornăiau în umbră. Pasul lui răsuna ușor; în cele din urmă ajunse la un tunel unde marea spăla pietrele.

Bărbatul zâmbi mohorât și se îndreptă spre locul în care în podeaua de piatră fusese săpată o gaură rotundă, largă de cinci picioare. Dar nu era un puț. Acolo apa se mișca și murmura ritmic, ridicându-se încet, din ce în ce mai mult, înălțându-se și coborând, căci era legată de marea îndepărtată printr-un labirint de caverne subacvatice și de tuneluri care se pierdeau într-un lac din apropiere.

Un corn ciudat și răsucit, cu un muștiuc lung, era înfipt în piatră, iar gura lui se afla la mulți metri deasupra mării. Bărbatul suflă în corn, răspândind sunete sinistre dincolo de mare, chemându-i pe goblini să se întoarcă...

La marginile găurii, apa începu să fiarbă, vestind sosirea primului oaspete. Degete butucănoase, unite cu membrane, apărură din apă și se agățară cu ușurință de margine, folosindu-se de ventuze. Goblinul se zvârcoli afară și căzu cu un zgomot umed pe podea, apoi coapsele puternice îl aruncară în picioare.

În lumina tremurătoare, pielea creaturii strălucea verde, ușor fosforescentă. Avea arme ciobite, furate de curând

în bătălie. Le purta aruncate peste o cămașă ruginită de zale, luată de la un Sfărâmător de Oase, iar pe cap avea un coif făurit din craniul unui pui de Viperă, incrustat cu scoici. De armură i se izbea un șirag din oase de degete umane și șuvițe putrezite de păr, fiecare dintre ele însemnând un om ucis în luptă. Ochii goblinului, obișnuiți cu întunericul oceanului, cercetau caverna. Buzele groase i se îndepărtară și creatura scoase un sâsâit misterios, descoperind dinții zimțați care luceau în lumină. Sacii bulboși de aer din gâtul goblinului se înălțau și coborau; branhiile îi bolboroseau și picurau apă în timp ce o lepădau, apoi creatura trase aer în piept.

– Sssstăpâne Vrăjitor!

Goblinul se ghemui plin de respect, îndoindu-și genunchii, apoi se înălță cât era de lung, mai înalt de șase picioare. Ochii lui erau la același nivel cu cei ai omului de dinaintea lui.

– Aveți un mesaj pentru Galtekerion, ssstăpânul meu?

Bărbatul încuviință din cap.

– D...da... croncăni el răgușit.

Își atinse gâtul învinețit și bandajat și se străduí să le vorbească din nou. Nu trebuia să dea niciun semn de slăbiciune în fața goblinilor, nici nu putea îngădui să le miroasă a sânge.

– Când lunile vor fi pline, voi veni în Arhipelagul de Apus. O să iau dragonul pe care l-ați pregătit pentru mine. Spune-i stăpânului tău să-și pregătească războinicii de luptă înainte ca lunile de iarnă să crească.

– *Sssssss*, chiar aşşşa? E bine. Proviziile noastre se împuținează. Triburile vor oasssse şşşşi carne înainte de ssssomn. Ne-ați promissss izbânda.

Sâsâitul se stinse. Zgomotul mareei umplea peștera.

– În schimbul credinței noastre.

– Și o veți avea. Să fiți la Grotele Ucigașe când lunile sunt pline.

– Vom fi acolo, Domnia Ta.

Șovăind, creatura își linse buzele umede, ca un câine ce așteaptă un os, ros de o foame nestăvilită în beznă.

– Aveți dragoni? întrebă cu nările fremătând. Îi mirosss.

Stăpânul vrăjitor dădu din cap.

– O grămadă.

Își înălță mâna și torța arzândă își spori strălucirea, alungă umbrele și se răsfrânse pe solzii dragonilor de stepă înlănțuiți. Terminase cu experiențele, și goblinii aveau să-l scape de dovezi.

– Dar ospătați-vă aici! Nu luați leșurile, lăsați-le să putrezească. O să fie încă proaspete când vă veți întoarce.

Goblinul își cufundă capul în apă și strigă. Un țipăt aspru și croncănit se înălță și coborî, răsunând prin adâncurile lacului, apoi fu purtat cale lungă. Un șuierat lacom îi răspunse. În câteva minute apa bolborosea și fierbea, în vreme ce goblinii se înălțau cu zecile din apă.

Simțindu-și sfârșitul aproape, dragonii înlănțuiți de stânci țipau înspăimântați și se chinuiau să scape din lanțurile care îi țintuiau de stâncă. Dar, în câteva clipe, gloata fierbândă a goblinilor înfometați îi acoperi.

Capitolul 15

Dragonul de lemn

Dragonul de lemn pentru exerciții zvâcnea și azvârlea din labe. Atârnat de tavan, se rostogolea și se legăna. Felix și prietenii lui mânuiau sforile, nerăbdători să-l umilească pe nepoftitul din mijlocul lor. Și se străduiau să-și facă treaba cât se poate de bine.

Coiful lui Rădăcină se izbi de capul dragonului, iar băiatul văzu stele verzi. În clipa următoare se legăna amețit; corpul i se lăsase moale în hamul de siguranță. Vorbele lui Quester îi răsunau în minte.

– I se zice „a săruta dragonul", îi explicase prietenul său. Fiecare scutier, fiecare dintre mai-marii grajdurilor a sărutat dragonul, așa că vei fi într-o companie aleasă. Iar faptul că Tangnost a hotărât că ești pregătit e semn bun. Ar trebui să fii bucuros de progresele pe care le-ai făcut.

Rădăcină se perpelise toată noaptea după ce gnomul îl anunțase că era pregătit, fără să pună geană peste geană. Nici Quester, cu care împărțea paturile suprapuse, nu prea dormise.

– Uite...

Băiatul răscolise vesel prin cufărul lui.

– la tunica mea cea veche. Nu mai am nevoie de ea și e pe măsura ta. E bine căptușită. Deocamdată, ia coiful și mănușile mele. Vei avea trebuință de ele.

La câteva clipe după ce urcase în șa, Rădăcină înțelese cât de multă nevoie avea de ele.

Acum se gândea că în ultima săptămână sărutase dragonul de atâtea ori, că nu le mai putea ține socoteala. Avea câte o vânătaie albastră-purpurie pentru fiecare împrejurare. Dragonul se smucea și îl arunca de colo-colo, iar piticul icnea; sudoarea îi păta tunica, gâdilându-l și înțepându-i pielea. Dacă nu reușea să rămână în șa mai mult de un minut, era întâmpinat cu râsete răutăcioase și batjocuri; picioarele lui nu erau îndeajuns de lungi pentru scări și dragonul era prea mare ca să-l poată cuprinde între coapse. Nu se putea agăța decât de oblâncul șeii. Îl durea fiecare bucățică din trup; era asudat, zdrobit, tremura..., dar nu avea de gând să renunțe. Nu avea să-i lase să se distreze pe seama lui.

Înainte să se îndrepte spre cușca de antrenament, pentru a exersa alături de Quenelda, Quester îl avertizase:

– Prietene, ține minte că Felix și trepădușii lui vor să dai greș. E invidios că ești scutierul domniței Quenelda. I se pare firesc să nu izbândești, pentru că ești gnom și nu ești menit să mergi la război.

– Și *ea* crede la fel, murmură slab Rădăcină, pășind spre dragonul de lemn. Vrea să dau greș...

Ei bine, își spusese, ridicând cu hotărâre bărbia, n-o să dea greș. Le va arăta el. Va fi primul scutier de care domnița Quenelda nu va reuși să se descotorosească. Se va ține de ea ca scaiul. Tatăl lui și Tangnost aveau să fie mândri de el.

Ce ușor e să arunci cu vorbele, se gândea acum Rădăcină plin de amărăciune, întinzându-se după frânghia de la oblânc. Deja se lovise de o aripă grosolan sculptată, iar coada îl izbise în cădere. Dacă n-ar fi avut hamul și tunica bine căptușită a lui Quester, ar fi fost de mult la infirmerie. Din piept îi scăpă un geamăt.

De data asta reuși să se țină în șa preț de zece secunde. Coada dragonului îl prinse în aer, răsucindu-l ca pe o sămânță. Era prea mult pentru el. În timp ce atârna moale în aer, amețit și îngrețoșat, își dădu seama că toate râsetele încetaseră.

– Bun, băiete!

Niște brațe puternice se ridicară în aer ca să-i curme legănarea și să-i desfacă hamul.

– Jos cu tine! Hai să te odihnești.

Tangnost se uită încruntat la scutierii care își fereau ochii. Nici măcar n-avea nevoie să întrebe cine era capul răutăților.

– Pentru început, i se adresă băiatului, să-ți facem rost de o șa care să ți se potrivească. Felix, tu ești scutierul-șef aici, ar trebui să ai mai multă minte și să nu-i mai sperii pe începători. Mai fă tu una ca asta și-o să rânești grajdurile cu ucenicii timp de o lună. Adu-mi altă șa și ai grijă ca scările să fie potrivit de lungi.

– Da, domnule!

Înainte s-o zbughească în încăperea cu harnașamente, scutierul îi aruncă o privire otrăvită lui Rădăcină.

Gnomul își clăti gura cu un polonic de apă și scuipă în rumeguș. Tresări când o mână grea i se așeză pe umăr.

– Ține-o tot așa, băiete, îl îndemnă mai-marele dragonilor. Nimeni n-ar fi în stare să se țină într-o șa cu trei numere mai mare. Nu-ți pierde curajul!

Rădăcină dădu din cap, nu prea convins, apoi se strâmbă, ducându-şi mâna la spate, într-un loc unde îl săgetau dureri. Căptuşeala era sfâşiată.

– O aşchie? întrebă Tangnost.

Bărbatul roşi.

– Bine, băiete, rânji gnomul. Fugi la felcer! Ai exersat destul pe ziua de azi.

Din când în când, Quenelda venea şi ea să se uite la el şi bătea din picior nerăbdătoare. Atunci băiatul se încurca şi dădea greş, oricare ar fi fost exerciţiul pe care i-l dăduse Tangnost, după care auzea oftatul ei exasperat, iar ceilalţi scutieri râdeau de el pentru că nu reuşea să înveţe nimic. Băiatul începuse să spere că, dacă se descurca îndeajuns de prost, ar fi putut să fie retrogradat, devenind iarăşi ucenic. Dinspre partea lui, Felix n-avea decât să pună mâna pe slujbă. Dar pe urmă îi venea în minte gândul la tatăl lui, la ultima sa misiune, în care fusese atât de neînfricat, şi se simţea ruşinat că îi trecuse prin cap să se dea bătut.

În cele din urmă însă, lui Rădăcină începu să-i mai crească întru câtva încrederea în sine. Călare pe o şa potrivită şi cu scările bine fixate, se descurca din ce în ce mai bine. La capătul celei de-a doua săptămâni reuşise să se ţină în şa, iar ceilalţi scutieri nu mai puteau să-l dezechilibreze. Dosul şi mândria încă îi mai sufereau după vizita făcută la infirmerie, unde felcerul îi scosese o aşchie dureroasă. Dar începea să creadă că avea să treacă de testul zborului, prima din lungul şir de încercări prin care treceau scutierii.

După două săptămâni de antrenamente intense, se simţea pregătit să-şi încerce puterile pe dragonul de lemn, în faţa spectatorilor. Tangnost se afla în micul amfiteatru de instrucţie,

împreună cu mai-marii grajdurilor: mai-marele Windlewith, un spiriduș cu favoriți, care arăta mereu de parcă tocmai mâncase o lămâie întreagă; doamna Barbă Cenușie, severă, dar corectă, doamna Os de Ciocan, micuță, cu păr întunecat, voce tunătoare și zâmbet cald; și mai-marele Quintus, un vrăjitor bătrân care ieșise din trupele de luptă, dar își purta încă armura și pășea de parcă ar fi călărit pe un dragon. În spatele acestor judecători se strânseseră ceilalți scutieri, ascunși în umbrele șopotitoare. Rădăcină îi putea auzi cum făceau pariuri pe deznodământul probei.

– Rădăcină de Stejar?

Mai-marele Windlewith își ridică ochii negri ca niște mărgele.

– Da, domnule!

– Înșeuează-ți dragonul!

– Da, domnule!

Cineva întoarse nisiparnița.

Cu mâini tremurânde, băiatul alergă să-și ia șaua. Deși mai mică decât cele obișnuite, era destul de grea, cu spatele ridicat, astfel încât călărețul să rămână în ea în timpul virajelor luate în mare viteză. Apoi luă căpăstrul cu trei frâie, cu zăbala delicată, din argint, care îngăduia să manevrezi animalul cu multă precizie. Înșeuă dragonul de lemn și luă poziție de drepți, în vreme ce mai-marele Windlewith îl verifica, strecurând o privire prin ochelarii fără brațe.

– Hmm... nu-i rău, nu-i rău, mormăi spiridușul. Cureaua ar fi trebuit strânsă încă puțin.

Se uită la nisiparniță.

– Zece minute în cap. Bun, bun. Încalecă! Încalecă! Prin spate, rogu-te!

– Da, domnule!

Rădăcină alergă pe coada de lemn a dragonului și sări cu dibăcie în șa, oftând ușurat, încercând să alunge amintirea primei sale încercări de a duce mișcarea la bun sfârșit, încercare sfârșită dezastruos. Zâmbetul încurajator al lui Quester îl liniști și le făcu un semn din cap că era pregătit.

Apoi, cu coada ochiului o zări pe Quenelda, care intra în amfiteatru. Se întoarse ușor spre ea, în chip de salut.

– Da, domnule! chicoti Felix încet. De trei ori, domnule!

O să le-arate el că făcuseră o mare greșeală când numiseră un golan drept scutier pentru domnița Quenelda, deși onoarea aceasta i se cuvenea lui, ca scutier-șef.

Cu mintea în altă parte din cauza sosirii Queneldei, Rădăcină nu băgă de seamă că Felix smucise frânghia violent, fără să-l vestească. Inelul de alamă sună. Dragonul de lemn se înclină violent sub el și se roti, aruncându-l cu putere în lături.

– Uff! icni el, izbit în stomac de oblânc.

În vreme ce dragonul se lăsa iarăși în jos, reuși să-și sprijine genunchii de șa, dar apoi, când capul dragonului plonjă, iar el se lăsă pe spate în șa, coada mobilă îl izbi puternic, împingându-l în față.

– Ține-te bine! i se păru că o aude pe Quenelda strigând, nerăbdătoare. Rezistă! Călărește-l!

Dar capul îi răsuna, așa că nu era sigur că fata chiar îi vorbise.

Atârnând în hamul incomod, care tot îi era mai mare cu două măsuri, Rădăcină își dădu ochii peste cap, chinuindu-se să urce înapoi. Să reziste? Pe toate broaștele și năpârcile din lume! Ce naiba credea că face? De ce își ținea mereu nasul pe sus? De ce nu avea niciodată răbdare cu el?

Întrebarea abia dacă i se închegă în minte, că-i și fugi pe dată, pentru că în clipa următoare dragonul se smuci brusc spre stânga. Fără să-și dea seama cum, piciorul îi alunecă din scări, iar gnomul se trezi aruncat din șa. Apoi forța de gravitație interveni, exact în clipa când oblâncul se repezea spre el și...

Când își reveni din leșin, primul lucru pe care îl văzu fu chipul Queneldei aplecat spre el. Glasul fetei îi părea neclar și îndepărtat. Îl întreba dacă era teafăr. Auzea chicotele și pufnetele batjocoritoare ale scutierilor. Dăduse greș. Din nou!

Capitolul 16

Primul zbor

Cu atâtea pe cap, având atât de multe lucruri de învățat, sosirea iernii îl luă pe nepregătite pe Rădăcină. Într-o dimineață, la trezire, descoperi că afară se așternuseră zece centimetri de zăpadă, iar fântânile înghețaseră. Trecuseră câteva zile chinuitoare de când picase testul dragonului de lemn. Vestea că Felix fusese silit să rânească grajdurile vreme de o lună drept pedeapsă pentru că pusese la cale eșecul lui umilitor nu îl alina; pur și simplu era îngrozit la gândul că trebuia să urce iarăși în șa. Plin de răbdare și înțelegător, Tangnost îl lăsa în pace. Dar Quenelda avea alte planuri.

Număra nerăbdătoare zilele care o mai despărțeau de turnir. Ultimele șase săptămâni petrecute în Domul Dragonilor i se păruseră insuportabil de lungi. De când se întorsese acasă, tatăl ei zburase de patru ori fără ea la crescătoriile regale sau la curte. Acum, că Două Înghițituri era vindecat și gata de zbor, singura problemă rămânea Rădăcină. Ei bine, băiatul avusese timp berechet să învețe noțiunile de bază. Era limpede că venise vremea să aplice teoria. Bietul gnom avea să învețe să zboare prin metoda dureroasă. La urma urmei, până la turnirul

regal nu mai erau decât cel mult trei săptămâni și cu siguranță nu avea să-l rateze!

În sala de mese, prânzul se încheiase. Câțiva scutieri leneveau, ocupați cu jocul de zaruri, dar cei mai mulți învățau. Și Rădăcină studia un manuscris din scoarță de copac, chinuindu-se să țină minte trăsăturile Dinților Ascuțiți. Domnița Quenelda îi spusese fără ocolișuri că ar face bine să le învețe pe de rost până la următoarea lor discuție.

Băiatul înghiți. Mesteca absent o bucată de pâine. I se făcea greață la gândul că trebuia să dea ochii cu Quenelda și cu dragonul ei de luptă. În noaptea dinainte, Quester îl ajutase să învețe, ba chiar îi notase caracteristicile. Scrisul prietenului său era limpede și îndrăzneț, dar... băiatul clătină din cap. N-avea nicio șansă.

Cei din seminția Dinte Ascuțit scuipă foc la mare distanță și pot ucide cu ușurință de la cincizeci de pași. Solzii lor blindați pot devia săgețile, dar nu și o lovitură directă de spadă sau de suliță, astfel că sunt adesea înveșmântați într-o armură suplimentară.

Dragonii Dinte Ascuțit sunt folosiți de Garda Dragonilor pentru misiuni de cercetare pe terenuri muntoase, ca să scoată goblinii din grotele, peșterile și gropile lor.

Aceștia...

Piticul oftă. Erau doar vorbe goale, care nu puteau să arate realitatea copleșitoare și uimitoare a unui dragon.

Scormoni prin tolbă și scoase de acolo vreo șase pergamente; îl desfăcu pe cel mai mare, fixându-l cu farfuria și cu cana. Din desen se năpusti spre el Dintele Ascuțit: puterea, ferocitatea lui, labele din spate uriașe, care făceau pământul

să tremure, terminate cu un pinten ascuțit ca o lamă, fălcile formidabile...

Un strop de sudoare i se scurse din vârful nasului, pătând schița în cărbune. Putea vedea cu ochii minții colții galbeni și duhoarea respirației fierbinți care scorojea iarba. Iar ochii, ochii aceia neomenești, care te străpungeau dintr-o singură privire...

– Rădăcină!

Gnomul sări de doi coți în sus.

– C-ce e?

– Vino cu mine! îi porunci Quenelda energic.

Purta pantaloni albaștri de călărie și un ham de zbor complet echipat. Îi aruncă un coif de antrenamente. Reuși să-l prindă cu mâinile care îl usturau, chiar înainte să-i aterizeze în mâncare. O privi nedumerit. Vorbele care urmară îi făcură inima s-o ia la goană nebunește.

– O să zburăm.

Se îndreptă spre ușă, fără să se uite în urmă să vadă dacă piticul venea după ea sau nu. Băiatul și-ar fi dorit să fie și Quester cu el. Prietenul lui i-ar fi spus ce trebuia să facă, dar Quester se afla în cușca de antrenamente împreună cu instructorul. Cu coada ochiului, îi zări pe Felix și pe acoliții lui, care priveau scena plini de interes.

Lăsându-și baltă manuscrisele, Rădăcină o luă la fugă după Quenelda, care se îndrepta către adăposturile animalelor de bătălie.

– D...dar, domniță Quenelda, e-eu n-am zburat până acum pe un dragon în carne și oase.

Uimit el însuși de propria îndrăzneală, mai că-și pierdu glasul. Încerca să țină pasul cu ea. Quenelda pășea foarte iute, iar el avea picioarele mai scurte.

– N-n am trecut nici măcar proba dragonului de lemn.

În spatele lui îi putea auzi pe Felix și pe prietenii acestuia discutând cu glas tare despre deznodământul acestui prim zbor.

– Știu, îi aruncă fata peste umăr. Dar măcar știi să deosebești un capăt al unui dragon de celălalt.

Se opri brusc în fața zidului interior al padocului. Piticul se izbi de ea și căzu pe spate. În timp ce se aduna de pe jos, simțea cum se îmbujorează.

– Tangnost zice că data viitoare o să treci proba fără probleme, adăugă Quenelda, privindu-l de sus. Data trecută a fost... o întâmplare nefericită. Ceilalți scutieri... ăăă... – fata simți o înțepătură trecătoare de vină, dar o izgoni fără milă – ... te-au luat pe nepusă masă?

Precaut, Rădăcină dădu din cap.

– Păi da, își urmă ea nerăbdătoare vorba. Asta a fost. Tu mișcă-te odată cu dragonul și ține-te bine de oblânc. Eu și dragonul de luptă o să ne ocupăm de restul.

– D...dragonul de luptă?

Inima băiatului o luase razna. Simțea că mai are puțin și leșină. În fața ochilor îi dansau puncte negre, iar suflarea i se opri în gât. Cu chiu, cu vai, o ajunse din urmă în camera cu harnașamente. O rafală de aer fierbinte se rostogolea din cuiburi, aducând cu sine duhoarea de pucioasă. Băiatul se clătina pe picioare. Era sigur că avea să leșine.

– Vom zbura pe un d-d-d-d-d...

Trase aer în piept.

– Pe un d-dragon de luptă?

– Ei, o să te descurci, rosti Quenelda nepăsătoare, în vreme ce lua o șa dublă.

În sfârșit! Se îndrepta către Cerul Liber și *nimic* nu avea să îi stea în cale.

– E ușor să zbori. O să te obișnuiești cât ai clipi. Vreau să zbor pe dragonul meu la turnirul regal, iar asta înseamnă că ai trei săptămâni ca să-mi devii scutier. Deci hai să vedem ce poți!

Îi puse în brațe șaua greoaie, iar genunchii băiatului se îndoiră sub povară.

– Și-acum, încalecă!

Asta era prea mult pentru el. Nimeni nu îl întrebase dacă voia să ajungă scutier. Nici Tangnost, nici contele și, cu siguranță, nici Quenelda. Stătu în loc o clipă, cu mintea învolburată de emoții. Se lupta cu lacrimile înțepătoare. Toată lumea lui se întorsese cu susul în jos. Tatăl lui murise. Scutierii își băteau mereu joc de el. Quenelda nu-l voia și i-o spusese verde în față. Își șterse mânios lacrimile. Ei bine, la urma urmelor, asta era tot ce putea fi mai rău, nu?

Cuprins de furie, trânti șaua de pământ.

– Nu! E ușor pentru tine! Dar nu toată lumea îți seamănă, domniță. Nu vreau să zbor cu dragonii. Nici măcar nu-mi plac. Îi urăsc!

O lacrimă îi brăzdă chipul, răscolindu-i și mai tare mânia.

– *Îi urăsc! Mai cu seamă* pe dragonii de luptă!

Quenelda se zgâia la el, cu gura căscată. El o privi la rândul lui, îngrozit la gândul că spusese prea multe. Sigur aveau să se descotorosească de el; avea să fie aruncat în stradă.

Quenelda însă era în culmea uluirii. Niciun slujbaș nu-i mai vorbise astfel. Ca fiică de conte, se obișnuise ca toată lumea să i se supună. Se holba la chipul alb ca varul al piticului, de parcă ar fi văzut un străin. Dăduse piept cu o latură ascunsă a băiatului, pe care nu o mai văzuse. Cuprinsă de vinovăție, înțelese că fusese o prostie să nu-și dea seama cât îi era de frică băiatului de dragoni; pentru că tânjea să se întoarcă în Cerul Liber, pur și simplu nu-i păsase de spaima lui.

Și trebuia să recunoască: băiatul își dăduse toată silința. Nu se dăduse bătut, în ciuda greutăților și a prejudecăților, inclusiv a prejudecăților ei. Se întorsese la dragonul de lemn, înfruntând umilințele și bătaia de joc căreia, chiar dacă nu o încurajase, Quenelda nici nu-i pusese capăt. Luptase împotriva sorții, în ciuda singurătății. În ciuda faptului că nu îl primiseră printre ei...

Quenelda se opri. Nu îl primiseră printre ei. Așa cum nici pe ea nu o primiseră în rândurile lor!

Descoperirea o lovi ca un trăsnet. De câte ori nu fusese luată în râs pentru că iubea dragonii, pentru că adora să zboare? De câte ori nu auzise bârfele și șoaptele răutăcioase clevetind despre identitatea mamei sale? Își aminti propriile cuvinte arțăgoase, pe care i le aruncase tatălui ei: *Dar nu vreau să fiu o domniță! Aș muri la curte. Vreau să zbor cu dragonii!*

Ura rochiile și ceremoniile, formalitățile sufocante de la curte. Călărea dragoni, deși nicio altă fată nu făcea așa ceva. Și voia să ajungă la Academie, în Ostrovul Dragonilor. Iar unele dintre exercițiile la care participase alături de scutieri dăduseră la iveală faptul că unii dintre ei, dacă nu toți, erau de părere că fetele n-ar trebui să fie primite pe Ostrovul Dragonilor.

Și-acum, când se uita mai atent, observa că gnomul era slab ca un țâr; umerii și genunchii îi erau ascuțiți, iar chipul lui, altădată rotund, devenise supt. Încă își plângea tatăl. Își aminti cât de înspăimântată fusese când tatăl *ei* se prăbușise. Dacă ar fi fost *el* cel care nu s-ar fi întors acasă? Spaima îi înmuie genunchii. Se lăsă să cadă greoi pe o bancă.

Stânjenită, Quenelda închise gura și apoi o deschise iarăși, vrând să spună ceva. Aruncă o privire în sus. Rădăcină rămăsese cu ochii ațintiți pe cizmele scâlciate. Îi urmări privirea și văzu că una se descususe, iar degetele de la piciorul stâng îi ieșeau afară. Și mai și tremura, de frig sau de teamă. Poate de amândouă: cu hainele lui subțiri, nu putea zbura decât în Cerul de Jos, și încă doar pe timp de vară.

Rușinată dintr-odată, deschise gura.

– Îmi...

Băiatul i-o luă înainte.

– Îmi pare r...

– Nu. *Mie* îmi pare rău, se auzi fata glăsuind cu hotărâre.

Urechile îi ardeau de rușine, din cauza purtării sale atât de arogante.

– Îmi pare rău. Te rog să mă crezi.

Quenelda dădu din cap și întinse șovăitor o mână, vrând să-i atingă umărul și să-l facă să se așeze pe bancă, lângă ea.

–Eu... ăăă... continuă stângace, mușcându-și buza de jos.

Înghiți în sec și sări în picioare, începând să se plimbe de colo-colo prin sala harnașamentelor. Era o taină pe care n-o mai destăinuise nimănui.

– Eu... nu-s obișnuită să am prieteni... în afară de dragoni.

Se așeză pe o bancă în fața lui și își plimbă ochii pe cizmele de zbor cu catarame albastre. Părea deodată foarte mică.

Băiatul se holba la ea. Doar n-avea să izbucnească în plâns? Fata își înălță capul și zâmbi strâmb, șovăind între mândrie și amărăciune.

– Sunt altfel decât celelalte „tinere domnițe", alte fiice ale caselor nobile... Eu am zburat alături de tata încă înainte de a fi învățat să merg – cu dragonul lui de luptă, Tunet Nor de Furtună – și vorbeam cu dragonii de pe vremea când încă nu puteam vorbi cu oamenii. Chiar *pot* vorbi cu dragonii, iar ei îmi răspund. De asta mă descurc așa de bine cu ei.

Gnomul o privea fix.

– Când eram mică, foarte mică, niciun alt copil nu putea zbura alături de mine. Și... ei bine, acum... – rosti fata, iar buzele îi tremurară –, nimeni de vârsta mea nu vrea să fie în preajma mea.

Oftă. Nu se mai destăinuise nimănui. Nu că ar fi trebuit să-și împărtășească secretele cuiva, în afară de dragoni. Dar chiar și în toiul agitației din Domul Dragonilor, se simțea adesea singură.

– Nicio fată nu vrea să se apropie de dragoni. Mă privesc ca pe o ciudată. Nu le stă capul decât la bârfe și la haine. De multe ori mă bârfesc și pe mine...

Quenelda își curmă vorba, amintindu-și cum își cercetase altădată tatăl, dorind să afle cine era mama ei.

„Ei, rățușcă, oftase contele, mulți mă întreabă de ce nu dezvălui numele mamei tale și cred ceea ce vor. Nu-i băga în seamă. Ai încredere când îți spun că o iubesc și o cinstesc pe mama ta și că într-o bună zi, atunci când va veni vremea, îi voi spune numele în fața tuturor. Dar până când va sosi acea zi, nimeni nu trebuie să știe cine e ea, nici măcar tu. Încrede-te în mine, rățușcă. Am motive întemeiate."

– Circulă zvonuri urâte despre cine e mama cu adevărat. Iar băieților – se încruntă Quenelda – pur și simplu nu le place că sunt mai bună decât ei. Cei mai mulți băieți de vârsta mea încă mai zboară pe grifoni. Câțiva sunt în stare să zboare pe hipogrifi, dacă sunt norocoși, dar niciunul nu poate zbura pe un dragon, nicidecum pe un dragon de luptă. Nu mulți reușesc asta înainte de a-și primi prima baghetă! zâmbi amar fata. Eram furioasă pe tine pentru că voiam să-i impresionez pe toți la turnirul de iarnă, să le arăt de ce sunt în stare. Și – iar aici Quenelda își aținti privirile în pământ, mușcându-și buzele – am crezut că aveai să-mi spulberi orice șansă.

Rădăcină clătină din cap.

– Dar cum aș fi putut eu să-ți spulber șansele? clătină Rădăcină din cap, nedumerit. Ce-am eu de-a face cu asta?

– Tata mi-a spus că nu am voie să zbor în Cerul Liber dacă nu te învăț pe tine să zbori.

Se împurpură când băiatul pricepu, căscând ochii de uimire.

– Cum el e plecat din ce în ce mai des la război, m-am obișnuit să fiu singură.

Chiar în clipa când rosti aceste vorbe, Quenelda își aminti de ceea ce îi spusese părintele ei: și Rădăcină era singur. El *chiar* era singur. Un fior de tristețe îi încreți pielea.

– Nu prea mă gândesc la alții...

Copila căuta cuvintele potrivite.

– Îmi pare rău. Am fost egoistă. O să te ajut să înveți să zbori. Chiar am s-o fac, dacă vrei.

Băiatul se holba la ea. Oare într-adevăr îi cerea iertare? Ochii lui de culoarea lemnului o cercetau cu o umbră de speranță.

– Nu vom zbura cu Două Înghițituri...

Se ridică și dădu din cap.

– Cel puțin, nu încă. Voi... voi alege un dragon dintre cei domestici, unul care zboară lin, și o să facem câteva ture în jurul Domului, la mică înălțime. Fără dragoni de luptă, îți promit.

Cu o ultimă șovăială, fetița hotărî să renunțe la o viață întreagă de etichetă.

– Și spune-mi Quenelda. M-aș bucura să-mi spui pe nume.

Rădăcină izbuti doar să dea din cap. Mâinile îi tremurau. Simțea că avea să i se facă rău.

– Deci, începu fata, plină de vioiciune, vei avea nevoie de cizme mai călduroase și de o mantie, firește. Alege-ți unele care îți vin.

Îi făcu semn spre echipamentul de zbor adunat maldăre pe rafturi și pe scaune.

– Poate că afară pare cald, dar când zbori, aerul e mereu mai rece. Se numește factorul de răcire al vântului, adăugă, sperând să-l ajute. Nu vom zbura la înălțime, așa că nu ai trebuință de costumul de zbor.

Rădăcină dădu din cap absent, își trase în picioare o pereche de cizme mai mari cu două măsuri și se înfășură într-o mantie călduroasă.

Mergeau pe drumul împărțit în trei care se întindea între șirurile de padocuri, iar cataramele cizmelor zăngăneau vesel. Trecură de grajdurile unicornilor și ajunseră într-un loc unde văzduhul era însuflețit de culorile minunate ale grifonilor și hipogrifilor, iar dragonii se roteau, plonjau și treceau în viteză prin aerul răcoros al după-amiezii ori se odihneau în copaci și pe stâlpi. Cuiburile uriașe, ca niște stupi, și grajdurile acoperite cu țigle de teracotă li se întindeau înainte. Din vreme în vreme,

Quenelda se oprea ca să cerceteze câte un dragon, vorbindu-i lui Rădăcină despre rasa și caracteristicile lui. El păşea ţeapăn lângă ea, cu ochii aţintiţi în faţă, dând mecanic din cap.

– Rădăcină?

Quenelda oftă şi îl strigă din nou.

– Rădăcină?

Agită o mână în faţa gnomului, apoi îl luă de umeri şi-l întoarse uşor cu faţa spre ea.

– Ascultă, există tot atâtea soiuri de dragoni ca şi la celelalte vieţuitoare. Şi fiecare dragon este unic. Exact ca nişte câini. Precum caii. Exact ca oamenii.

Privi în jur, căutând un exemplu.

– Mmmm... vezi dragonii de colo?

– Care? făcu Rădăcină cu voce tremurătoare. D-d-dragonii aceia cu picioarele din spate u-u-uriaşe?

Quenelda se mustră în sinea ei, apoi continuă.

– Li se spune dragoni Spiritul Vântului Cu Trei Degete. Dragonii Spiritul Vântului sunt vânjoşi şi puternici. Vezi femela aceea cu trup musculos? îi arătă ea cu degetul. Îi vezi aripile scurte? Cele două perechi? Dragonii ăştia sunt foarte buni când te deplasezi pe distanţe scurte; nu pot zbura cu aripile lor, dar îi ajută să facă nişte salturi formidabile. Sunt foarte, foarte puternici şi nu se sperie uşor. Aşa că sunt folosiţi mai mult la vânătoare. Labele alea din faţă, împodobite cu pinteni, pot doborî un mistreţ sălbatic, ba chiar un urs mare de peşteră! Şi regina creşte asemenea dragoni.

–Mmmda...

Rădăcină nu era prea convins. Un nerv din falcă i se zbătea nebuneşte, făcându-l să pară scos din minţi. Pentru el, toţi dragonii arătau la fel; o colecţie variabilă de gheare, aripi, solzi

și un rând dublu de dinți. Nici măcar nu putea deosebi un erbivor de un carnivor. Până când și-ar fi dat el seama de ce fel era dragonul, probabil că ar fi fost mâncat de mult!

Acum, că începuse să vorbească, fata nu se mai putea opri. Pe măsură ce mergeau, îi explica de zor.

– Uită-te la dragonul acela întunecat, care se odihnește pe zid. Nu, nu ăla, uită-te mai departe, printre copaci. Cel bălțat cu verde, cu trei rânduri de aripi. E Șoapta Vântului, o femelă de trei ani din soiul Piatră Bălțată. Puțin cam sprintenă pentru un prim zbor, dar se mișcă lin. Vezi dragonul albastru de acolo, cel care tocmai coboară? E un dragon de rasă din semințiа Porcului Înșeuat și se numește Șoapta din Miezul Verii. E o iapă de cinci ani. Foarte blândă și ascultătoare – ar putea fi o alegere bună. Cred că ți-ar plăcea...

Cățărându-se peste zidul padocului, Quenelda cercetă dragonii unul câte unul, trecând de la o rasă la alta, străduindu-se să găsească una care să nu-l sperie pe Rădăcină.

– Am găsit, hotărî în cele din urmă, arătând către un dragon micuț și minunat, cu nuanțe de mov și albastru, care bea apă dintr-o troacă. Aleargă După Stele. E din neamul Vâlceaua Vântului; sunt animale inteligente, foarte blânde și învață repede. Se mișcă lin în zbor...

Privi chipul încordat al gnomului, care își încleștase atât de tare degetele pe poartă, încât i se albiseră încheieturile.

– Nespus de liniștite..., adăugă fata, privindu-l atent. Nu se sperie ușor... au o fire blândă... dinți neascuțiți... și sunt erbivori, firește... Cu toate că a mâncat din greșeală vreo doi gnomi săptămâna trecută... a avut o indigestie cumplită.

– Mmm?

Băiatul dădu din cap fără să audă nimic. Vorbele fetei îi intrau pe o ureche și îi ieșeau pe alta.

– Rădăcină!

Quenelda era puțin exasperată. Îl apucă de umeri.

– Ascultă! Aleargă După Stele e o alegere bună. Abia dacă e mai răsărită decât un cal, abia dacă măsoară nouăsprezece palme la umeri. Are spinarea puternică, îndeajuns de puternică încât să ducă doi călăreți. Are trei ani și e foarte bine dresată.

Încercă să pară modestă, fără succes.

– Chiar eu am crescut-o din găoace, adăugă, cu un aer mulțumit. Bătaia aripii e lentă. O să zbori lin. Vom da ocol Domului ușurel și n-o să urcăm prea sus. În felul ăsta, te vei obișnui să fii în șa, te vei obișnui cu ritmul aripilor ei. *Aleargă După Stele...* șopti ea.

Din două salturi, ajutându-se de aripi, dragonul alergă îndată la ea.

– *Fie ca vântul să cânte de-a pururi sub aripile tale, Aleargă După Stele.*

În vreme ce o întâmpina, Quenelda zâmbi, iar Rădăcină se dădu instinctiv înapoi. Așa cum îi spusese fata, dragonul nu era mai mare decât un cal, dar în închipuirea lui era enorm. Era drum lung până sus și unul încă și mai lung până jos, dacă ar fi căzut. Și după cum se descurcase pe dragonul de lemn, era încredințat că avea să cadă.

–*Și fie ca stelele să-ți călăuzească pașii, Dănțuitoarea Dragonilor...*

Dragonița albastră-movulie îi întoarse salutul, după care își îndreptă ochii întunecați și inteligenți către Rădăcină, care împinse bărbia și pieptul în față, încercând să pară netulburat.

– *Micuțul Fără Aripi se teme de mine*, constată Aleargă După Stele, aplecându-și gâtul lung ca să alinte fata. *Îi tremură genunchii.*

– *N-a mai zburat până acum și se teme de dragoni.*

– *N-a mai zburat cu cei din neamul dragonilor?*

Dragonița era amuzată.

– *Atunci înseamnă că nu a trăit cu adevărat. Îi pot arăta cum să se ia la întrecere cu norii, cum să danseze cu stelele...*

– *Poate cu timpul*, încuviință Quenelda. *Dar nu astăzi. Azi trebuie să zburăm încet și aproape de pământ.*

– *Așa va fi, precum spui, Dănțuitoarea Dragonilor.*

– Bun. Așteaptă aici, îi spuse Quenelda gnomului înțepenit de spaimă, de parcă ar fi fost în stare să facă vreun pas. Mă duc să-i aduc o șa. Poartă frâie mărimea trei și o șa mărimea opt. O să-ți arăt iar cum le potrivești și, după ce coborâm, te ajut să le cureți și să îngrijești dragonița.

Nefericit, băiatul dădu din cap. După ce Quenelda plecă, încercă să fluiere, dar descoperi că niciun sunet nu-i ieșea din gât; avea gura ca iasca. Trecându-și degetele cât de relaxat putea pe după cingătoare, se prefăcu absorbit de un gândac-de-bălegar care își croia drum prin iarbă, apoi ridică ochii în sus, către Aleargă După Stelele.

– C...ce dragon drăguț, rosti el plin de nădejde.

Femela dragon îl privi cu ochi adânci de culoarea lavandei, tiviți cu gene lungi, apoi întoarse capul ca să se lingă cu botul lung și delicat.

În vreme ce dragonița căsca, cu gura până la urechi, băiatul rămase pironit în loc. Creatura își dezgoli dinții, iar limba lungă și roz dispăru apoi în gâtul și mai lung. Făcându-se că nu îl bagă în seamă, își întinse aripile încet, apoi își cercetă

pintenii aripilor, pe toate patru. Gnomul o privea legănându-se ușor, aproape vrăjit de mișcările ei încete. Apoi, fără veste, capul dragonului se repezi în jos, către el.

– *Salutări, micuțule Fără Aripi!*

Rădăcină nu putea auzi cuvintele dragonului, dar îi simțea șoapta gingașă a respirației. Dragonița rânji, dezgolind un rând de molari uriași la doar câțiva centimetri de nasul lui. Răsuflarea făpturii îi înflorea caldă și umedă pe față. Ea flutură din genele dese, invitându-l, gâdilându-l pe obraz.

Înțepenit de spaimă, piticuțul tremura din tot trupul. Și genele lui fluturau, dar din cu totul altă pricină. Nu mai vedea clar. Apoi, cu un chițăit aproape neauzit, căzu pe spate.

De cealaltă parte a padocurilor, câțiva scutieri râdeau și huiduiau.

– Te-ai amorezat de un dragon, ce spui? urlă Felix, în vreme ce dragonița îl lingea pe obraz pe Rădăcină. Leșini la picioarele ei?

Zgomotul batjocurilor lor o făcură pe Quenelda să iasă zorită din sala harnașamentelor.

– *Of, Aleargă După Stele*, mustră ea dragonul. *Ce i-ai făcut?*

Dar când se aplecă deasupra gnomului, zâmbi cu gura până la urechi.

– Rădăcină! Băiete!

Îl luă de mână și încercă să dea la o parte botul băgăreț.

– Ooohh...

Pleoapele piticului fluturară. Ceva umed, aspru și greu îi zgâria pielea. Deschise un ochi. Un iris oval de culoarea levănțicii îi umplu vederea. Își ridică mâinile să se apere, lovind botul lung.

– Rădăcină, gata, e-n regulă!

Quenelda era îngrijorată de paloarea lui cenușie.

– E erbivoră, îți aduci aminte? Uite, niciun dinte nu e ascuțit. Asta înseamnă că nu te va mânca. Nu e un dragon de luptă. Și au boturile foarte sensibile. Dac-o lovești cu pumnul, ai putea s-o rănești. Ai fi știut asta dacă ai fi fost mai atent la lecțiile lui Tangnost.

– Oh...

Băiatul se simțea cam stânjenit. Nu putea pricepe cum ar fi putut el să rănească o făptură așa de mare.

– Îmi pare rău, își ceru scuze, ridicându-se în coate.

Nu era sigur dacă își ceruse iertare de la Quenelda sau de la dragon.

Îi îngădui fetei să-l ajute. Ea îl privi gânditoare, apoi îl prinse de mână.

– Ce vrei să...

– Ai încredere în mine!

Quenelda îi luă mâna care se trăgea înapoi și o așeză ferm pe pielea dragonului.

Băiatul tresări, uimit. Pielea era uscată, aspră și caldă.

– Parcă... parc-ar fi lemn, rosti el minunându-se, mângâind-o precaut, în vreme ce Aleargă După Stele se înfiora de plăcere.

– E caldă și grunjoasă. Credeam că e umedă și rece sau vâscoasă. Sau plină de solzi, ca pielea de șarpe.

– Nu sunt toți la fel, făcu Quenelda ridicând din umeri, încercând să găsească vorbele potrivite. Așa cum nici noi nu suntem la fel. Asta încercam să-ți explic. Unii sunt împlătoșați ori crestați și cu denivelări precum șopârlele ori acoperiți de solzi, asemenea șerpilor. Alții, ca Aleargă După Stele, au piele sau

sunt zgrunțuroși ca lemnul ori tari ca piatra. Câțiva au pene sau blană, ca grifonii și hipogrifii. Fiecare soi e altfel. Uite, dă-i-le!

Fata scoase niște prăjituri rotunde dintr-o punguță pe care o purta atârnată de brâul pentru zbor.

– Sunt tablete comprimate de hrană pentru dragoni, îi explică ea. Garda Dragonilor le folosește când pleacă în misiuni. Sunt făcute din melasă, pucioasă, cărbune, ulei, fân și mure. Le dă energie. Hai, dă-i-le! Îi plac la nebunie.

Băiatul îi întinse câteva în palma tremurătoare. Limba dragonului șerpui și le înhăță înainte ca el să aibă timp să-și tragă mâna. Cu un singur zvâcnet, tabletele dispărură, iar limba lungă și roz căuta altele. Vârful despicat i se încolăcea printre degete, strecurându-se pe mânecă și apoi înăuntrul mantiei, cercetându-i buzunarele.

Rădăcină chicoti, apoi se zbătu. Se simțea caraghios de mulțumit de sine.

– Mai ai?

Zâmbind, Quenelda îi aruncă un săculeț de furaj.

Aleargă După Stele rumegă bucuroasă, după care se întoarse către ea, încrețindu-și nasul.

– *Băiatul gângurește ca un prunc.*

– *Știu.*

Quenelda își ascunse un zâmbet la vederea surâsului larg lipit pe fața lui Rădăcină.

– *Și acum, hai să-i arătăm cum se zboară.* Îngenunchează, îi spuse dragonului cu voce tare, făcându-i semn cu mâna, pentru ca Rădăcină să vadă bine ce făcea.

Urcă pe laba din față îndoită a dragonului. Îi aruncă șaua peste spate și o săltă iute. Strânse chingile și îl chemă pe Rădăcină să vadă.

– Să te asiguri mereu că ai strâns bine chingile, îi aminti ea.

– Ce sunt...?

Băiatul era prea speriat ca să-și mai amintească vreo iotă din ceea ce învățase. I se făcuse iar greață.

– Nu-ți face griji, îl liniști Quenelda. Ai să te obișnuiești. Toți sunt emoționați când zboară pentru prima oară...

Cel puțin așa se spune, se gândi copila. Ei îi plăcuse la nebunie!

– Chingile sunt niște curele trecute pe sub burta dragonului, care țin șaua în loc. Dacă nu sunt bine strânse, șaua va aluneca. Uite...

Duse mâna sub chingă ca să-i arate.

– Trebuie să poți strecura o mână pe sub curele. Dragonii încearcă mereu să te păcălească. Au un simț al umorului cam răutăcios. Simt mereu dacă au de-a face cu un călăreț începător. Te vor pune la încercare. Își umplu plămânii cu aer și-și umflă pieptul. Apoi, când verifici, ai impresia că ai strâns bine chingile; dar, de fapt, nu e așa. După aceea scot aerul afară, șaua alunecă și...

– Apoi cazi și mori, îi termină băiatul spusele, înnegurat.

– Nu, i-o întoarse Quenelda cu veselie hotărâtă, vom zbura la înălțime prea mică să mori. Și, oricum, vei purta mereu un ham de zbor. Înghiontește-i ușor în coaste – asta le dă de înțeles că le cunoști șmecheriile. Uite – fata se aplecă și ridică un vas de lemn –, Tangnost a zis că ai face bine dacă ai lua asta cu tine.

Rădăcină îl luă și îl întoarse cu gura în jos, de parcă dosul vasului avea să-l lămurească.

– La ce folosește?

Quenelda îl privi gânditoare.

– O să-nțelegi, dacă vei avea trebuință de el, îl sfătui ea enigmatică. Tu ține-l în poală! Și acum, să încălecăm...

Bătu ușor dragonul pe genunchi.

– Ține minte: există trei feluri de semnale pe care le poți da unui dragon: vizuale, verbale și tactile. Când zbori, zgomotul iscat de aripi și de vânt face adesea de neauzit comenzile verbale, așa că trebuie să-i călăuzești din frâie și din scări sau cu mâna. Cei din Garda Dragonilor au sisteme de comunicație încastrate în coifuri, așa încât se pot auzi unul pe celălalt, dar mai au și un întreg limbaj al mâinilor prin care pot comunica, iar în toiul bătăliei folosesc cornii. Știu că Tangnost te-a învățat să folosești semnalele astea. Eu te voi învăța toate semnalele făcute cu mâna, care îți vor fi mult mai folositoare dacă-mi vei fi scutier.

Îndoindu-și labele din față, Aleargă După Stele îngenunche iarăși pe jumătate, întorcându-și capul să vadă cum se descurca gnomul.

– Dar fratele tău... Rădăcină era nedumerit. A folosit o ajutătoare de încălecat. De ce...?

– Ei, se strâmbă Quenelda, pentru că e un călăreț foarte prost și se temea să nu fie mușcat. Suporturile astea sunt de obicei pentru copii și pentru cei vârstnici.

– Și pentru gnomi?

– Și pentru ei..., zâmbi Quenelda, dar te pot învăța să fii un călăreț de dragoni mai bun decât el. Nu, spuse ca pentru sine, asta n-ar fi deloc greu. Ține minte! Încaleci așa – îi arătă pas cu pas – și descaleci așa. Acum e rândul tău, îl îndemnă radioasă. Urcă-te pe genunchiul din față... E bine. Acum pune-ți piciorul drept în scările chingii, iar celălalt picior în scara

șeii. Nu, celălalt. Altfel... mda... te trezești că zbori cu spatele! Acum apucă oblâncul cu mâna dreaptă – amintește-ți de dragonul de lemn – și saltă-te în șa!

Scările erau prea lungi, așa că, ridicată în vârful picioarelor, fata îl împinse zdravăn, cât pe ce să-l arunce de cealaltă parte a șeii.

– Vezi? E chiar foarte ușor și nu prea diferit de dragonul de lemn. Acum încearcă din nou, dar de data asta așază-te în șaua din spate.

Rădăcină se așeză foindu-se, cu picioarele scurte în unghiuri caraghioase pe spatele lat al dragonului. Scările erau așa de îndepărtate, încât abia dacă le mai zărea.

Quenelda se apropie.

– Și acum trebuie să-ți potrivim scările, continuă ea, strângând cureaua până la ultima gaură.

–Te simți bine?

Se duse pe cealaltă parte și îi potrivi și a doua curea.

– Cum e?

Precaut, Rădăcină dădu din cap, prea nesigur pe sine ca să vorbească. Cum ar fi trebuit să fie? Poate că reușise să încalece, dar, spre deosebire de omologul său de lemn, dragonul ăsta era în carne și oase, iar toracele imens se ridica și cobora ritmic sub el. Avea impresia că dintr-o clipă într-alta urma să leșine, iar genunchii îi tremurau atât de violent, încât se izbeau de șa.

Quenelda încălecă și se întoarse să-i vorbească.

– Tot ce ai de făcut e să stai acolo și să te relaxezi. Ține-te bine de oblânc și nu privi în jos. Privește în depărtare, uită-te la munți, dar nici în sus, nici în jos. Ești gata? O să facem turul lent al Domului Dragonilor.

Fata strânse apoi frâiele în mână.

– Ține minte că sunt trei feluri de frâie. Frâul de plonjon, frâul de virare și cel de rostogolire. O să te-nvăț despre ele atunci când vei putea zbura singur. Până atunci nu-ți bate capul cu ele. Acum încordează-ți picioarele... Nu, nu, strânge ușor, altfel dragonul va crede că-i dai o comandă... Apleacă-te puțin în față... relaxează-te. Aleargă După Stele se ocupă de restul.

Rădăcină închise ochii și i se făcu rău de spaimă. Simțea labele din spate ale făpturii pregătindu-se pentru desprindere, iar aripile i se întinseră cu un oftat. Dragonul de lemn nu îl pregătise pentru așa ceva. Se agăță de oblânc din toate puterile, apoi simți cum dragonul se ridica în văzduh.

Quenelda se ținu de cuvânt. Zburau atât de jos, încât aripile atingeau ferigile ude, coada unduitoare trecea pe deasupra gardurilor, frânând, încetinind, urcând, virând într-o parte, apoi în alta. Rădăcină află iute că înălțimea nu era singura lui problemă.

Sus... jos... aripile pieloase fluturau... Lumea se rotea în jurul lui. Sălta în șa. Avea rău de mișcare. Ca și cum întregul lui trup ar fi fost conștient doar de bătaia aripilor. I se părea că până și inima lui bătea în același ritm. Privea unduirea tendoanelor de sub pielea subțire, care susțineau greutatea aripilor. Dragonul zbura în jurul coastelor metalice ale cuștii de antrenament.

– Hai, Rădăcină!

– Strașnic zbor, Rădăcină! Bravo!

Din cușca de metal și din cea de sticlă răsunară urale, căci Quester și un grup de scutieri le văzuseră zborul la joasă înălțime. Rădăcină își trânti pe față un rânjet leșinat, se sili

să se îndrepte de spate și să le facă semn cu mâna, dar, imediat ce trecură de ei, se cocoșă nefericit în șa.

Pentru că nu era obișnuit cu zborul, obosise din cauza efortului de a se ține. Mușchii îl dureau, îl ardeau. Fruntea îi era umedă de sudoare. Stomacul îi spunea că nu era deloc bucuros. Râgâi. Se simțea umed și rece. Departe de a i se ușura, suflarea îi era din ce în ce mai șuierată. Cu ochii pe jumătate închiși, se legăna în șa. Sus... jos... Din alb ca varul, se făcu roșu, apoi luă culoarea calcarului, cu o nuanță abia simțită de verde. Râgâi și-și duse mâna la piept. Sus... jos...

– *Râgâie ca un bebeluș.*

Râsul dragonului răsună în mintea Queneldei. Sub Rădăcină, coastele dragonului vibrau, trimițându-i furnicături în vârful degetelor de la picioare.

Sus... jos...

Cuprins de valuri de autocompătimire, Rădăcină înțelese că avea să se facă de râs. Apucând vasul pregătit de prevăzătorul Tangnost, gnomul își abandonă în el micul dejun și demnitatea.

Capitolul 17

Breasla Ucigașă a Asasinilor Ascunși și Vicleni

Orice oraș mare are cartierele lui rău famate. Pe Ostrovul Negru, orașul din Vâlceaua Vrăjitorilor, erau numite Scursurile; o îngrămădeală fără noimă de uliţe soioase şi întunecate, pline de dughene înghesuite şi de ateliere care duhneau, aşezate lângă docurile unde cei săraciţi şi lipsiţi de noroc se zbăteau să supravieţuiască. Fiecare neam şi fiecare creatură din Cele Şapte Împărăţii ale Mării aveau reprezentanţi în acea gloată şi, în şoaptă, umblau zvonuri despre monştrii înspăimântători care mişunau în canalele inundate de apă de sub laboratoarele spiţerilor – făpturi diforme, născute din resturile magice care se scurgeau afară. Îndrăzneţii care se aventurau în canalele ce înconjurau Ostrovul din şase părţi cu siguranţă nu se mai întorceau să spună ce văzuseră acolo. Păzitorii oraşului ajungeau rareori pe străduţele şi aleile înguste, unde viaţa nu era deloc la mare preţ, iar banii puteau cumpăra orice, chiar şi moartea.

Pe una dintre multele străduţe lipsite de nume, unde clădirile şubrede cu cinci etaje erau atât de aplecate, încât aproape că se sprijineau de clădirile vecine, se găsea o uşă murdară. Dar, spre deosebire de altele, aceasta era ferecată

cu vrăji puternice de ascundere, căci cei care treceau de acea poartă păşeau într-o lume tăinuită, dedesubtul oraşului: un labirint de coridoare secrete, cămări şi pivniţe.

Într-una dintre acele odăi, un bărbat cu plete negre stătea la o masă, rumegând gânduri trădătoare. În treizeci de ani de nelegiuiri, dusese arta uciderii la perfecţiune – în taină, firește. Un talent nemaipomenit pentru asasinate îl ajutase să se ridice rapid din cartierele Scursurilor până în rândurile Breslei Ucigaşe a Asasinilor Ascunşi şi Vicleni, o adunare puternică şi misterioasă, care îşi întindea tentaculele, asemenea unui cancer, în toate straturile societăţii. Talentul său nemaivăzut atrăsese atenţia Maestrului Breslei Asasinilor.

Sprijinit de mâna ascunsă, dar formidabilă a Breslei, omul fusese primit în Breasla Vrăjitorilor ca novice, iar harul lui nemaipomenit îl adusese imediat în atenţia Marelui Maestru. Mai trecuse un an şi devenise ucenicul Marelui Maestru şi prietenul lui Rufus DeWinter, fiul celui mai mare conte din regat, iar Garda Dragonilor nu mai avea taine pentru el.

Apoi, în firidele îndepărtate ale marii biblioteci din Domul Dragonilor, găsise un catastif străvechi, legat în solzi de dragon, ascuns sus, în turnul uitat de timp. Toţi novicii erau preveniţi cu privire la pericolele Magiei Negre, care le era interzisă. Li se povestea cum Magii de Luptă folosiseră Magia de Maelstrom în Al Doilea Război cu Goblinii, înainte ca puterea ei să fie înţeleasă cu adevărat, semănând astfel urgie şi nenorocire. La început, ei folosiseră Magia Neagră pentru apărarea împărăţiei, dar apoi, unul după altul, fuseseră mistuiţi de puterea ei distrugătoare, minţile lor fuseseră corupte, până când deveniseră un pericol pentru tot ceea ce juraseră să apere. Era cea mai

temută armă de război – de aceea se numea Magia de Maelstrom –, iar cei care o foloseau ajungeau vrăjitori întunecați.

Acești vrăjitori cuprinși de nebunie erau vânați și uciși ca niște lupi turbați. Prețul Războaielor Magilor fusese catastrofal – Garda Dragonilor slăbise mult și fusese cât pe ce să cadă pradă hoardelor de goblini care năpădiseră Cele Șapte Împărății ale Mării.

Dar toate astea nu reușiseră să-l descurajeze pe tânărul Hugo Mătrăgună: deschisese paginile sfărâmicioase ale catastifului și gustase astfel din făgăduiala adevăratei puteri.

Ascensiunea sa fulgerătoare la rangul de Mare Maestru fusese umbrită de greșeli, dar acestea fuseseră puse, cel puțin la început, pe seama avântului său tineresc. După aceea, devenise mai... atent. Era fermecător, iar frumusețea lui îi deschidea toate ușile. În curând, începu să fie observat de înalta societate. Femeile erau vrăjite de el. Bărbații îi încredințau tainele lor. Încet, pe nesimțite, potrivnicii lui erau amenințați discret, mituiți sau înlăturați. În cinci ani devenise cel mai puternic om din regat, în afară de monarh. Dar el voia mai mult. Mult mai mult. Ambiția sa nu cunoștea margini.

În curând, se plictisi de gâlcevile politice neînsemnate ale Breslei și începu să cerceteze partea întunecată a magiei. Disprețuia magia frivolă și slabă practicată de Breslele slăbite; pe potriva lui nu era decât magia pură, dezlănțuită, a creației înseși: Magia de Maelstrom cea interzisă, însuși creuzetul din care se născuse Pământul Dintâi: magia puternică, agresivă, care căuta necontenit să-i subjuge toate creaturile... și care ademenea fără răgaz mințile vulnerabile, precum cele ale goblinilor, goale de orice alt gând în afară de cel de a lupta,

de a mânca, de a năpădi pământul, precum un roi de lăcuste. Goblinii înșelători... lacomi... o pradă ușoară.

Și acum, sub masca prieteniei, semăna dezbinarea. Tânărul Darcy era răzgâiat și neputincios; după moartea tatălui său, nu avea să fie deloc o primejdie pentru el. Ba tânărul conte i-ar fi chiar dator. Cel mai puternic rang din Cele Șapte Împărății ale Mării avea să fie al lui, dimpreună cu herghelia de dragoni de prăsilă!

Marele Maestru al Breslei Asasinilor Ascunși și Vicleni surâse, chiar și cu ochii întunecați și inteligenți, așa cum rar se întâmpla. Fusese cât pe ce să facă o mare greșeală, căci Galtekerion dezvăluise prea curând că triburile de goblini se uniseră. Dar, până la urmă, fusese mai bine așa. Acum avea două prilejuri să nimicească Garda Dragonilor și pe conte.

Venise timpul să-și aducă noul dragon din Grotele Ucigașe ale Arhipelagului de Apus. Îndată după căderea nopții, odată cu fluxul, avea să plece pe mare.

Capitolul 18

Zburând în înalt

După ce îndesă cât de multe tablete putu într-un săculeț, Rădăcină își croi drum de-a lungul aleilor dintre padocuri, uitându-se printre dragonii de pe ambele părți; într-un târziu o zări pe Aleargă După Stele, care stătea cocoțată pe o bârnă, cu aripile întinse, încălzindu-și la soare membranele delicate.

Băiatul deschise ușurel poarta padocului și se îndreptă spre ea.

– Eu...

Își mușcă buza de jos, străduindu-se să-și oprească tremurul mâinilor.

– Ți-am adus niște tablete, adică bomboane pentru dragoni: ciulini uscați, melasă... ăăă... și alte bunătăți... vreau să zic bunătăți pentru un dragon erbivor. Aăă... și eu sunt erbivor.

De emoție, îl luase gura pe dinainte și se trezi că turuie verzi și uscate, fără să se poată opri.

– Hmmmm... noi, gnomii, suntem toți... ăăă... vegetarieni. Exact ca tine!

Apropie-te încet, cu palmele întoarse în sus, privește-i în ochi, ca să le arăți că nu ai gânduri rele. Nu face mișcări sau zgomote bruște! Pe urmă, suflă-le ușor în nări. Sunt foarte

sensibili, îi explicase Quenelda. *Astfel, vor învăța să te recunoască după miros. Și dacă te plac, se vor freca de tine, însemnându-te cu glandele mirositoare de pe bot. E felul lor de a-ți da bineți, de a-și declara prietenia.*

Privind în ochi dragonița – nu că ar fi îndrăznit să se uite în altă parte –, Rădăcină se îndreptă spre ea, cu mâna întinsă, ținând palma întoarsă în sus.

– Ușurel, spuse încet, mai mult ca să se liniștească pe sine decât dragonul. U-ușurel, fetițo...

Inima îi zvâcni și nu-și putu stăpâni un scâncet ascuțit când femela dragon, dintr-o singură bătaie de aripi, ajunse lângă el și începu să-l scruteze serioasă, cu ochi luminoși, pătrunzători. Făcând un pas în față și inspirând adânc, Rădăcină suflă foarte ușor spre nările catifelate, care se umflară în vreme ce dragonița îi adulmeca mirosul. Apoi, la rândul ei, îi suflă în palma lui întinsă. Căldura răsuflării îi cutreieră brațul, făcându-i pielea de găină. Băiatul se foi de emoție și de plăcere. Suflarea dragonului era dulceagă și umedă, asemenea fânului cosit la lună nouă. Mai sigur pe el, suflă din nou.

Aleargă După Stele îi răspunse, pufnind ceva mai puternic. El clipi surprins, învăluit de un nor de stropi fini. Suflă iarăși, mai puternic, îngrijorat că mesajul lui nu fusese înțeles.

Dragonul suflă încă o dată. Rădăcină scutură din cap și clipi, cu fața picurând de salivă vâscoasă. Era pe cale să mai sufle o dată, când auzi un glas amuzat.

– Dacă o s-o ții tot așa, ai să stai toată ziua aici, dându-i bineți.

Băiatul tresări speriat.

– Quenelda! se încruntă el. M-ai speriat de moarte.

Fata zâmbi cu gura până la urechi și se sprijini de un stâlp al padocului.

– De fiecare dată când sufli, e obligată să-ți răspundă. Ar fi o dovadă de mare necuviință să n-o facă.

–Aha!

Băiatul se simțea nițel cam caraghios. Quenelda pufni din nou în râs, făcându-l s-o privească nedumerit.

– Ce-i?

– Ia uită-te la cizmele tale. Moare de poftă după tabletele alea, dar nu se poate atinge de ele dacă nu o poftești înainte.

Rădăcină privi în jos. Într-adevăr, dragonul îi umpluse cizmele de bale.

– Vai, îmi pare rău! se scuză, întinzând cealaltă mână. Poftim!

Limba lui Aleargă După Stele se repezi recunoscătoare să înhațe toate cele trei tablete dintr-o mișcare. Le crănțăni zgomotos și-și dădu ochii peste cap, dându-i astfel de veste cât de mult îi plăceau. Botul ei moale îi cerceta mâna. Rădăcină o privea cu ochi mari, până când unul dintre stomacurile creaturii începu să huruie. Până să-și aducă aminte că era erbivoră, piticul sări instinctiv în spate.

– Toarce, îl lămuri Quenelda. Te place.

– Ce *face?* se minună băiatul. Dragonii torc? Credeam că așa se aude când fac indigestie sau... mă rog, dragonii de luptă scot asemenea sunete când se pregătesc să sufle foc, nu?

– Nu, prostuțule! Ascultă! Fii atent...

Rădăcină rămase nemișcat, ascultând huruitul care urca încet în gâtul făpturii, acolo unde îi putea vedea pulsul zbătându-se... Sunetul urca și cobora, odată cu respirația dragonului.

Încordarea îl părăsi și dădu din cap a mirare, în vreme ce Aleargă După Stele întindea gâtul după alte tablete.

– Dragonii torc!

Lecțiile de zbor continuau.

Quenelda se dovedea neașteptat de răbdătoare, ca și cum izbânda piticului era lucrul cel mai de căpătâi pentru ea, în afară de timpul petrecut alături de tatăl ei; după ce trecuse peste frica de la început, Rădăcină descoperea că se putea relaxa în prezența dragonilor sau, cel puțin, în preajma dragoniței.

Tangnost privea aprobator cum îl învăța Quenelda pe micul gnom. Rareori fusese atât de disciplinată. De obicei furtunoasă și încăpățânată, fata reușise până la urmă să înlocuiască nerăbdarea cu răbdare, iar nesăbuința – cu grijă și respect. Pentru prima oară în viață, trebuia să se gândească la zbor, la dragoni și, făcând asta, învățase multe, fără măcar să-și dea seama.

Rădăcină învață iute cum să o îngrijească pe Aleargă După Stele, folosind perii aspre, care îndepărtau paraziții și desprindeau pielea moartă. Altădată, rânitul, hrănitul și adăpatul dragonilor fuseseră pentru el doar niște corvoade înfricoșătoare, dar acum deveniseră un prilej de mândrie și de întrecere cu alți scutieri.

Treptat, învață că dragonița adora să fie gâdilată și scărpinată mai ales între aripi, unde nu putea ajunge lesne. Quenelda îl învață cum să-i taie ghearele de un albastru-închis și să le ungă cu ulei ca să nu crape din pricina frigului. Ceasuri de-a rândul îi freca trupul cu ulei special de mesteacăn – o alifie făcută din miere, sevă de mesteacăn și salivă de broaște-armăsar –, care ocrotea dragonii de degerături și le înmuia pielea.

Dar învățătura lui nu se limita la atât. Pe când era ucenic, învățase câte ceva despre harnașamente: cum să aibă grijă de ele, să le cureţe și să le repare, dar nu fusese niciodată nevoit să le pună pe animale. Mai învățase și despre creșterea animalelor – cum să rânească și să hrănească dragonii de casă –, dar niciodată nu avusese grijă de vreun dragon, nici măcar nu se apropiase de vreunul. Acum, Quenelda îl ajuta să pășească într-o altă lume. Încetul cu încetul, Rădăcină învăță o grămadă de lucruri, fiecare cu un scop al lui, sau despre un anumit soi de dragoni; învăță despre frâie și despre diferitele feluri de șei folosite la antrenamente, la zbor, în turniruri sau în luptă. Quenelda îi explicase despre crinieră; îi spusese că era făurită din mai multe plăci de oțel puse una peste alta și că era menită să apere gâtul dragonului. Pectoralul era o bucată uriașă de armură care îi proteja pieptul, iar șampronul era partea armurii care apăra capul dragonului sau al grifonului de luptă. Fiecare piesă era potrivită după mărimea unui anume dragon, măsurată în pivnițele armurierilor, cu ajutorul unor bucăți imense de piele și al unor fâșii de piele.

În curând, Rădăcină ajunse să-și petreacă tot timpul liber răsfățându-și dragonița. Nu trecuseră decât două săptămâni de când se împrieteniseră, când descoperi încântat că, atunci când o chema, Aleargă După Stele venea în goană spre el, săltând nerăbdătoare, și îl alinta drăgăstoasă, căutând bunătăți. Se prinsese că animalul avea o slăbiciune pentru ciuperci, așa că hălăduia prin pădure cu un sac aruncat pe umăr. Dragonița se dădea în vânt mai ales după ciupercile nucă-strivită, un soi cu pălăriile acoperite de un strat subțire ca de ciocolată, cu aromă de nuci, care creșteau în adâncul pădurii.

Cu fiecare săptămână care trecea, piticul și dragonul erau din ce în ce mai apropiați. Când creatura făcuse o criză ușoară de colici, Rădăcină se încăpățânase să-și atârne hamacul în cuibul ei până când avea să se vindece. În curând, Quester începuse să-l ia peste picior pentru că își petrecea atâta timp în grajdurile dragonilor, iar Tangnost era mulțumit văzând că băiatul se mai îngrășase și că obrajii lui își recăpătaseră culoarea. Cu toate că nimeni nu ar fi crezut cu putință, era limpede că fata contelui și scutierul ei găsiseră prietenia unde se așteptaseră mai puțin.

Când Quenelda nu învăța cu scutierii, cei doi zburau prin Vâlceaua Vrăjitorilor; aproape în fiecare zi, împreună cu Aleargă După Stele, fata îl ducea pe Rădăcină puțin mai sus și mai departe de Domul Dragonilor.

– Mă simt ciudat.

Piticuțul se foise neliniștit sub chingile umărului atunci când Quenelda îi pusese pentru prima oară hamul de zbor.

Fata încuviință din cap.

– Merge pentru început, dar dacă zburăm în Cerul Liber, vei aprecia hamul. Așa, făcu ea, strângând ultima cataramă, mulțumită că hamul era bine prins. Și acum, echipamentul tău. Cuțitul de zbor... Îi înmână un cuțit mic, ca o seceră. Îl agăți aici. Pe urmă, plosca de apă... Să ai grijă să fie mereu plină: umple-o la fântână sau ia niște suc de mirt de la bucătărie. Se deschide pe aici, ca și a mea. Busola s-o ții într-un săculeț; aici ai ocheanul, o rachetă de semnalizare, niște tablete pentru dragon.

Zâmbi și-i întinse un săculeț.

– Ai grijă să le ascunzi de un anume dragon. Am dat iama prin bucătării și am șterpelit niște prăjituri cu mirodenii, astea sunt pentru tine. Și-o să avem nevoie și de astea...

Fata se îndreptă către ghemele viu colorate, care atârnau pe niște umerașe.

– Ce sunt alea?

Rădăcină le văzuse adesea aruncate peste șei, dar nu știuse niciodată ce era înăuntru.

– Sunt aripile tale de dragon, îi explică Quenelda, despachetând un ghem și scuturându-i conținutul boțit. Sunt făcute din pieile puilor de dragon care au năpârlit, cusute de un schelet din lemn de salcie și legate laolaltă cu rune. Ți le pui așa, legi cataramele și le poți atârna prinzând inelul ăsta de șa. Dacă vei cădea vreodată – dar firește că Aleargă După Stele nu te va lăsa să cazi –, aripile se deschid de la sine. Sau tragi frânghia, uite-așa.

Rădăcină sări de doi stânjeni când aripile țâșniră, încremenind în poziție deschisă, iar pielea de dragon era perfect întinsă. Quenelda arăta ca un liliac imens.

Văzându-i chipul îngrozit, fata repetă:

– Dar... dar nu vei cădea. Nu vei avea nevoie de aripi. Crede-mă, n-o să ți se întâmple așa ceva.

Nu era deloc ușor. De fiecare dată când dragonul se lăsa în jos sau vira – ba, mai rău, când urca sau întorcea brusc –, Rădăcină încă se apleca din instinct în partea opusă.

– Zboară cu ea! Quenelda se aplecă în spatele lui și-l apucă zdravăn de umeri. Să zbori mereu cu dragonul tău. Sprijină-te de ea! Ai încredere, căci ea va găsi echilibrul perfect... relaxează-te. Află-i ritmul, așa încât să te miști odată cu ea, ca și cum ați fi una. În clipa asta ești aruncat în toate părțile; nu ai pic de control. Tot timpul te izbești de toate cele. Nu-i de mirare

că ai răni de la șa. Când aripile ei coboară, apleacă-te înainte, iar când urcă, lasă-te pe spate. Va avea grijă de tine.

Cealaltă problemă a lui Rădăcină era răul de mișcare. Piticul deschise un ochi. Proastă idee. Lumea se învârtea. Sus, jos... sus, jos... Sudoarea îi brobonea fruntea. Se clătina în șa, iar stomacul i se răsculase.

– Eu... gâfâi el, cuprins de panică. Eu...

– Hai, flăcăule, o să-ți treacă, rânji Tangnost bătându-l strașnic pe spate după un zbor deosebit de agitat. Și mie mi-a fost rău când am zburat prima oară! Nu-i firesc să fii în aer dacă n-ai aripi! Gnomii și piticii sunt obișnuiți să stea bine înfipți, cu picioarele pe pământ. De fapt, pornirea noastră e să trăim sub pământ. Uite cum facem: vărul meu de-al treilea, din partea celei de-a șasea surori, e vraciul clanului nostru. Mi-a fiert o băutură scârboasă, dar mi-a fost de ajutor.

Era întocmai cum spusese piticul. Licoarea nesuferită era atât de dezgustătoare, că băiatul se sili din greu să nu vomite când o bău; însă, cât ai clipi, greața îi dispăruse.

Pe când nopțile se scurgeau, ședeau în podurile cu fân, deasupra izului călduț al grajdurilor, iar Quenelda îl învăța semnele cu mâinile, pentru ca în timpul zborului să poată „vorbi" cu alți călăreți. Rădăcină îi arăta desenele lui, tot mai numeroase. Fata luă niște schițe ale lui Două Înghițituri ca să le atârne în odăile ei și își puse în gând să-l roage să-i facă un desen cu Tunet. Voia să i-l ofere tatălui său de Yule, sărbătoarea iernii. În schimb, ea îi arătă gnomului tabelele ei despre vreme și stele și îl învăță să folosească mica busolă de alamă. Apoi, spre sfârșitul lunii, pe când pantele munților erau îngropate

sub ninsoarea deasă, Quenelda hotărî că venise timpul ca Rădăcină să urce în scaunul conducătorului.

Clopotul bătu jumătatea orei Șoarecelui Care Cască. Quester mormăi în somn și se cuibări mai bine sub pătură. Frânghiile patului scârțâiră când Rădăcină sări din patul de dedesubt. Era un frig amarnic și lumea era cufundată încă într-o beznă ca de smoală, căci se apropia miezul iernii. Micile sobe pântecoase care încălzeau dormitoarele pe timpul nopții se răciseră de mult. Tremurând, Rădăcină își trase pe el un cămeșoi de lână, o haină căptușită, își puse pantalonii de piele peste hainele de corp, după care își încheie cizmele de zbor.

Cu părul ciufulit și clipind ca o bufniță în întuneric, Quester îl privea din patul de sus.

– Rădăcină? șuieră el, întinzând mâna orbește. Pe Pământul Dintâi, ce faci acolo? E încă noapte.

– Astăzi o să conduc eu dragonul, îi șopti prietenul său. Vreau să mă asigur că totul va fi perfect...

– Pe toți dinții dragonului! Quester sări în capul oaselor, treaz de-a binelea. Ai nevoie de o mână de ajutor?

– Nu, trebuie să fac totul singur, altfel nu voi fi un scutier prea de soi. Dar îți mulțumesc.

Rădăcină strânse mâna prietenului său.

– Mult noroc! îi ură Quester. Sunt sigur că te vei descurca de minune!

– Ești gata? îi strigă Quenelda. Era spre sfârșitul după-amiezii, iar ziua fusese istovitoare pentru amândoi.

Rădăcină înșfăcă frâiele și strânse ochii. Își atinse amuletele de lemn și mărgelele de la gât și le sărută, să-i poarte noroc. I se părea că trăia un vis. Tocmai el să se afle în șaua unui

dragon, pe locul conducătorului! Scutierul domniței Quenelda! Ce mândru ar fi fost tatăl lui!

Erau cățărați pe marginea unei stânci, sus în munții Spinarea Dragonului, și crivățul amarnic urla în jurul lor. Nori întunecați goneau pe cer, alungând soarele spre orizont. Sub creasta muntelui, un râu subteran se azvârlea afară, înainte de a se prăvăli în defileul abrupt de jos. Rădăcină știa că, atunci când avea să deschidă ochii, va privi spre apus, spre cele cincisprezece mile pe care se întindea Vâlceaua Vrăjitorilor.

Ca să se liniștească, își atinse hamul de zbor, mutând greutatea aripilor de dragon, cu care nu era obișnuit, și pipăi frânghia legată de șa, care le-ar fi deschis automat dacă Rădăcină ar fi căzut. Mulțumit, deschise o clipă ochii și, doar ca să o audă torcând, scărpină dragonița între aripi, acolo unde, cu o ridicătură, gâtul se îmbina cu spatele. Deschise apoi ochii de tot, iar lumea de jos țâșni în întâmpinarea lui.

La o mie de picioare mai jos, galioane micuțe și corăbii înalte cu pânzele umflate în vânt pluteau pe talazurile albe ale mării; marinarii se întrezăreau doar ca niște puncte amestecate printre frânghii; felinarele erau deja aprinse, căci noaptea se apropia. O pădure de catarge împodobite cu steaguri se îmbulzea în porturile care strângeau orașul ca într-un inel. Siluete minuscule și vagoane se îngrămădeau pe cele patru drumuri care legau Ostrovul Negru de Vâlceaua Vrăjitorilor.

Spre apus se întindeau Ostrovul Dragonilor și oceanul nesfârșit, care se rostogolea spre orizont asemenea unui covor de un albastru ca ardezia. Gnomul îndrăzni să-și ridice privirea către întinderea nemărginită a Cerului Liber. Nenumărați dragoni se vânturau încolo și-ncoace prin Vâlcea și încă mai

departe, dar goana norilor făcu lumea să se prăbușească, ameţindu-l. Privi zorit în jos.

Tusea Queneldei îi curmă gândurile.

– Plecăm oricând eşti gata, sugeră ea. E cam frig dacă stăm ţintuiţi aici. Ţine minte, înghiontește-o uşor şi lasă-te încet pe spate când alunecă în jos. Aşa, n-o să mai ai impresia că pici din şa.

Rădăcină dădu din cap fără un cuvânt şi îşi înghiţi spaima. Sub genunchii lui, simţea cum dragonița îşi încorda muşchii, abia ţinută în frâu; o simţea dornică să zboare.

– Hai, fetiţo, îi şopti. Nu mă lăsa!

Apoi scuturâ uşor frâul şi atinse umărul dragonului cu cizma; cu cealaltă mână, ascunsă sub mantie, ţinea strâns oblâncul. Luându-l prin surprindere cu o mişcare smucită, ce-l umplu de spaimă, Aleargă După Stele ţâşni înainte şi zbură în văzduh. Vreme de câteva clipe, se prăbuşiră în jos, prin defileul plin de spumă fină, iar stomacul îi ajunse în gât. Apa clocotea în jurul lor. Un milion de stropi minusculi îi aburiră viziera şi se contopiră, picurându-i de pe nas.

Se prăvăleau în jos... în jos... Rădăcină deschise gura, gata să ţipe.

– Ufff!

Genunchii îi erau moi ca de lână din cauza emoţiei. Când dragonul îşi coborî aripile, fu împins în jos ca un arc, iar şaua se ridică. Îşi pierduse una dintre scări. Avea să cadă!

Vântul se strecura prin viziera deschisă şi ochii îi lăcrimau de frig. Vreme de o clipă nesfârşită, plină de spaimă copleşitoare, atârnară în aer... Apoi aripile se înălţară şi dragonița coborî din nou, înainte de a-şi regăsi linia de plutire. În sfârşit, băiatul găsi scara şi luă iarăşi frâiele în mâini.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi piticul se lăsă în față și atinse umărul dragonului; pulsul îi încetini și începu să vadă mai bine. Primele stele se iveau pe cerul violet. Secerile lunilor aveau să apară în curând. Lunecând aproape de panta muntelui, dragonul coborî în zbor spre lac, zburătăcind un cârd de gâște. Se îndreptau către luminile Domului. Rădăcină se simți cuprins de bucuria zborului; ca răspuns la emoția băiatului, Aleargă După Stele se repezi înainte.

– Pot să zbor! strigă el, cu vântul urlându-i în urechi și cu sufletul cuprins de extaz. Aleargă După Stele, pot să zbor!

Capitolul 19

Peșterile Ucigașe

Se apropia ora vrăjitoarelor. Nori de ploaie zdrențuiți goneau peste secerile lunilor, stingându-le strălucirea, iar corăbiile care se apropiau cu repeziciune de o insulă stâncoasă, aflată foarte departe, în largul mării, în Arhipelagul de Apus, fură ascunse vederii.

Înconjurat de garda lui de corp, Galtekerion privea neclintit din gura unei peșteri uriașe cum corăbiile erau ancorate în golf; prima era un galion menit călătoriilor pe ocean, iar cealaltă, o ambarcațiune ușoară, mai rapidă. Platoșa goblinului era acoperită cu trofee de război: cranii putrezite și smocuri de păr. Un colier de care atârna un singur dinte masiv de dragon era însemnul stăpânirii sale asupra triburilor.

Galtekerion se scobea în dinți cu o așchie de os și mesteca ultimele bucățele ațoase de carne de gnom. Le lipsea carnea de dragon și războinicii lui deja începuseră să cârtească. Balenele și caracatițele nu erau decât un înlocuitor neîndestulător, iar goblinii aveau nevoie de hrană ca să poată supraviețui hibernării și iernii care se apropia. Era foarte frig, se aflau încă la începutul lunii vânătorului și o parte dintre războinicii lui începeau să se simtă toropiți, ca la începutul hibernării, se miș-

cau greoi și respirau rar. Dacă avea să urmeze o bătălie, ar fi fost nimerit să se întâmple cât mai curând, înainte să rămână fără mâncare.

Marea nemărginită lingea întruna țărmul, agitând pietrișul în vreme ce se retrăgea; se întorcea din nou și din nou, iar limba aceea îi era la fel de cunoscută lui Galtekerion ca și spuma sărată care îl răcorea. Întreaga insulă clocotea și se zbuciuma, plină de viață ca un mușuroi de termite. În fiecare clipă, goblinii săreau din mare pe stâncile năpădite de alge. Câteva sute de creaturi desprindeau carnea de pe două balene. În curând, din ele aveau să rămână doar două schelete.

Pânzele corăbiilor fură strânse și podurile mobile se izbiră de stânci. Un mic grup coborî de pe primul galion; în fruntea lor se afla o siluetă înveșmântată într-o mantie neagră.

Tremurând ușor, dar nu din cauza frigului, Galtekerion se întreba din nou cine era vrăjitorul care se apropia. Până și aerul din jurul său părea să se chircească și să se deformeze; conducătorul goblinilor putea simți o adiere ascunsă de Putere Întunecată – tainică, ținută în frâu –, care îl umplea de un fior rău. Știa *ce* anume era vrăjitorul: un mag întunecat, un vrăjitor care folosea cea mai neagră magie. Un renegat care n-avea decât un singur gând: să arunce lumea în ghearele întunecate ale Magiei de Maelstrom. Un renegat care îl ajutase să ajungă dintr-un șef de trib neînsemnat în capul tuturor armiilor de goblini, care transformase o hoardă lipsită de orice disciplină într-o oaste. Cele treisprezece triburi îi juraseră credință, iar el, la rândul lui, fusese silit să-i jure credință acestui mag întunecat. Însă nu avea habar *cine* era acesta.

– Bine ai venit, ssssstăpâne Vrăjitor, sâsâi Galtekerion, lovindu-și pieptul cu pumnul în semn de salut, după obiceiul tribului său. Bine ai venit în Peșșșterile Ucigașșșe!

– Galtekerion.

Marele Maestru îl salută pe goblin cu o înclinare scurtă din cap. Veșmintele vrăjitorului aveau culoarea nopții, iar chipul îi era ascuns sub o mască. Ochii îi erau două hăuri cufundate în întuneric.

– Ai vești, ssstăpâne?

Bărbatul înfășurat în mantie încuviință din cap.

– A venit timpul să-ți pregătești războinicii, vorbi el, cu glas scăzut și amenințător.

Galtekerion încuviință.

– Vino cu mine, stăpâne..., îi spuse, arătându-i o grotă din spatele lor.

Intrarea era cufundată în beznă, luminată doar de câteva focuri din buruieni umede și varec[1]. Erau îndeajuns ca să lumineze, dar nu destul de puternice ca să alunge frigul. Deasupra lor, cuști ruginite zdrăngăneau și se legănau în bătaia brizei.

După ce se așeză, vrăjitorul vorbi:

– Poate că atacul fortăreței a fost o mișcare prea îndrăzneață. Garda Dragonilor știe acum că triburile s-au unit. Sunt din ce în ce mai bănuitori, iar Breasla se teme de voi mai mult ca oricând. Garda vrea să acționeze înainte ca triburile să năvălească iarăși la topirea zăpezii. Se pregătesc să vă lovească în miezul iernii, când țărmurile sunt acoperite de zăpadă, iar marea îngheață.

– Vor porni la luptă iarna? se miră Galtekerion.

[1] Varec – alge verzi care cresc în apropiere de țărmurile oceanelor (n.red.)

Marele Maestru dădu din cap.

– Când războinicii tăi hibernează în lacurile din peșteri.

– Sssssssssssss...

Sâsâitul supărat fu preluat de gărzile sale și se răspândi în peșteri.

– Câți oșteni vor trimite împotriva noastră?

– Trei regimente ale Gărzii Dragonilor și Primul Născut.

–Sssssssss, își supse Galtekerion buzele. Primul Nässsscut...

– Nimeni nu pleacă la război iarna. Furtunile și viscolele fac de netrecut căile de pe mări, înzăpezesc vâlcelele, iar zborul le va fi tare greu. Iar insulele plutesc foarte departe de bazele lor; de aceea, sunt încredințați că vă vor lua cu totul pe nepregătite atunci când războinicii tăi vor ieși din hibernare; vă vor bloca în peșteri și vă vor măcelări până la unul sau cel puțin vor destrăma alianțele dintre triburi. Dar noi le vom da peste cap planurile. *Voi* veți ieși din mare și îi veți împresura pe *ei*. Voi aduce Spinări Ascuțite ca să-ți poarte oștenii.

– Dragonii ăşşştia vor sssuferi să ne poarte?

Îndoiala goblinului i se citea limpede pe chip. Ura dintre goblini și dragoni era la fel de veche ca însuși timpul.

–Da, vrăjile mele au fost încununate de succes. Acești dragoni Spinare Ascuțită... sunt în parte goblini.

Limba lui Galtekerion șfichiui în afară de nerăbdare.

– Dar ne vor învinge, cu dragonii tăi cu tot. Oastea mea abia s-a unit. Războinicii tineri se supun, dar nu sunt prea disciplinați. Iar războinicii mai bătrâni își schimbă greu năravul și îmi acceptă conducerea cu greu. Fiecare trib în parte se târguiește din răsputeri, nu trimite în față cei mai buni luptători. Triburile nu au dus destule bătălii împreună. Dacă nu sunt de față,

fiecare trib va lupta în curând pentru el, fiecare războinic își va apăra propria onoare.

– Adevărat, încuviință Marele Maestru. Dar Stăpânii Dragonilor au pierdut mulți oșteni în ultima lor campanie. Atacurile noastre coordonate le-au împuținat rândurile. Au nevoie să se odihnească, să capete iar puteri, să se înarmeze și să-și întregească regimentele cu noi recruți. De asta îi vom momi acum, cu două luni înainte să fie pregătiți.

– Și cum îi vom momi, stăpâne?

– Am un plan simplu. Vom răspândi vestea că ai murit în bătălie și că cele treisprezece triburi se războiesc iarăși între ele. Cei din Garda Dragonilor vor socoti că e clipa cea mai potrivită ca să atace, fie că sunt pregătiți, fie că nu. Ne vom îngriji ca iscoadele lor să afle asta, dar numai câțiva se vor întoarce la Domul Dragonilor, ca vestea să fie mai convingătoare. Le vom întinde o capcană în care comandantul Gărzii Dragonilor o să intre fără doar și poate. Vor veni la noi când vom fi pregătiți, iar ei, nu.

– Când vor veni?

Ochii bulbucați și reci ai lui Galtekerion străluceau slab în beznă. Colierele de os se loveau între ele.

– Când lunile se vor subția și se va lăsa bezna adâncă. Vor trimite trupe – dragoni Dinte Ascuțit și Vipere pe insule și Imperiali în jurul Arhipelagului. Vor folosi focul suflat de dragoni și de Sfărâmători de Oase ca să vă momească războinicii din peșteri drept în fălcile căscate ale dragonilor.

–Sssssss...

Goblinii sâsâiră printre dinții ascuțiți, iar sunetul se contopi cu foșnetul mării. Cât de mult urau focul! Mai ales focul dragonilor, care ardea încet și îi mistuia.

– Voi veți fi în așteptare, gata de atac, ascunși în lacurile din peșteri. Mi-am camuflat Spinările Ascuțite. Când stau nemișcați, par niște stânci pe țărm. Galtekerion, ascultă-mă bine! Vreau ca nimeni să nu scape din capcană. Ai grijă să moară toți. Sacrifică oricâte hoarde, ca să ștergi Garda Dragonilor de pe fața pământului. Cei din Ostrovul Dragonilor n-au decât să se întrebe ce li s-a întâmplat. Breasla și regina se vor teme de voi și mai mult. Când va veni timpul – voi afla când au de gând să lovească, atunci când voi ști ce plănuiesc – le voi da de veste războinicilor tăi ca să te pregătești, așa cum am făcut dintotdeauna. Am arme.

– Arme? Arme vrăjitorești?

Marele Maestru răspunse cu o mișcare a capului.

– Stăpâne, goblinii vor fi la castelul tău, așteptându-ți ordinele.

– Și acum – Marele Maestru schimbă vorba –, de trei luni v-am lăsat un dragon. E bine dresat?

–Vino, sssstăpâne, îl chemă Galtekerion. Sssă-ți arăt dragonul. Am păssstrat niște prizonieri pentru desssfătarea ta.

Bum... bum...

Tobele triburilor începură să sune, iar ritmurile lor se amestecau treptat într-un singur sunet sinistru și cumplit. De-a lungul țărmului, mulțimea goblinilor se mișca asemenea unei singure făpturi.

Bum... bum... bum...

Războinicul și magul ajunseră la o platformă legată cu lanțuri de peretele stâncos; un puț mai negru ca noaptea se căsca în fața lor. Pereții lui coborau la peste trei mii de picioare, până în locul unde goblinii se înghesuiau și se împingeau ca să vadă spectacolul din Peșterile Ucigașe. Torțe înmuiate în rășină

de brad și în grăsime de oaie pâlpâiau și fumegau. Lucirea lor șovăitoare abia lumina cuștile care atârnau de inele masive de fier, implântate în piatră, și platformele putrede de lemn care răsăreau din pereții grotei.

Vibrația tobelor răsuna și isca ecouri. *Bum... bum... bum...*

Privind în jos, Marele Maestru vedea mâini întinse printre gratii. Erau gnomi. Dușmanii de temut ai goblinilor: soldați din trupele Sfărâmătorilor de Oase.

Ritmul tobelor crescu, apoi se opri dintr-odată.

– Eliberați prizonierii, porunci Galtekerion. Să meargă pe scândură.

– *Pe scândură! Pe scândură!*

Marele Maestru simțea cum sporește setea de sânge a goblinilor, care abia își mai țineau în frâu firile violente. Totul depindea de împăcarea triburilor, care trebuiau să lase la o parte lungile veacuri de rivalități și de conflicte.

Cuștile fură aduse pe scripeți. Când goblinii slăbiră lanțurile, gnomii fură siliți, unul câte unul, să meargă spre capătul scândurii, îmboldiți cu sulițe și ciomege de os. Cu toții erau răniți, unii aproape inconștienți. Muribunzii cădeau bufnind la pământ. Cei care supraviețuiră căderii ridicară scuturile și securile care li se aruncară și se strânseră laolaltă, în formație de luptă, apărându-și tovarășii răniți.

– Dați drumul dragonului! răcni Galtekerion.

Tăcerea se lăsă pe neașteptate. În liniștea înspăimântătoare, Marele Maestru auzi o respirație șuierătoare, scrâșnetul ghearelor pe piatră, clinchetul unui ham. Doi războinici goblini vânjoși începură să învârtă o roată de fier ruginit. Lanțurile

zăngăniră și o poartă se ridică încet, cu un scrâșnet, făcându-l pe magul întunecat să strângă din dinți.

Un dragon vânjos și negru ca miezul nopții țâșni în peșteră. Era purtat în frâu de un goblin care îl plimba în jurul gnomilor. Animalul le dădea roată liniștit, ignorându-i, în ciuda mirosului de sânge.

Bun, se gândi magul. *Bun. Trebuie să se poată controla. Trebuie să se înfrâneze până i se dă poruncă...*

– Atacă! răsună glasul Marelui Maestru.

Goblinul slăbi frâul.

Brusc, dragonul se aruncă în puț. Se auzi un țipăt și trupul unui gnom fu aruncat în sus, izbindu-se de peretele arenei. Apoi dragonul începu iar să meargă în cerc. Lovi iarăși, dar de data asta gnomii respinseră atacul; zidul lor de scuturi rezista.

Goblinii începură să strige, batjocorindu-și prizonierii. Războinicii izbeau în scuturi cu armele – ciomege de os, săbii lungi, zimțate și sulițe cu spini.

Bum... bum... bum... Bubuitul tobelor umplea văzduhul, vibrând.

Dragonul atacă din nou; de data asta smulse un scut și târî după el un gnom. Cu un strigăt de luptă, un alt gnom rupse rândurile ca să-l atace, iar lumina sclipi în secure când se năpusti să lovească. Dragonul nici nu clipi când lama ricoșă de pe pielea lui, dar își decapită atacatorul cu o singură lovitură de gheară.

Același lucru se întâmplă de douăsprezece ori. Dragonul păși peste cadavre; încheieturile trosneau, capetele se zdrobeau sub greutatea lui, asemenea algelor uscate. Zidul de scuturi se împuținа. În sfârșit, creatura fu lăsată în voia ei și, unul câte unul, toți gnomii rămași își aflară sfârșitul.

Răsăritul era aproape și mareea se retrăgea când Marele Maestru se urcă pe corabie. Sub punte, dragonul înlănțuit dormea îndestulat, după ce i se îngăduise să se ospăteze cu carnea prăzii. Magul se pregătea să culeagă roadele celor douăzeci de ani de manevre, de așteptare și de experimente.

– Domnia Ta, cum se numește? întrebă un marinar.

– Nebunia din Miez de Noapte. Îl cheamă Nebunia din Miez de Noapte.

Capitolul 20

Doamna și vagabondul

Acoperit de harnașamentul de paradă care fusese aruncat de pe trupul lui Două Înghițituri, Rădăcină scheună înspăimântat. Pentru o clipă se luptă cu greutatea; apoi picioarele îl lăsară și se așeză greoi.

– Stai locului!

Îl auzea pe Tangnost râzând în vreme ce ridica mătasea îmbelșugat brodată. Se târî afară, în lumina soarelui.

– Să mai încercăm o dată, băiete.

Gnomul ridică din sprâncene, cu toate că era foarte mulțumit de progresele puștiului și de faptul că acesta căpăta tot mai multă încredere când se afla în preajma dragonilor. Iar Quenelda se schimbase tare mult. Limba ei nu mai părea a fi atât de ascuțită.

Tangnost nu era prost. Vedea mai multe cu un singur ochi decât văd alții cu amândoi. Știa cât de singură se simțea fata, în ciuda tovărășiei pe care i-o țineau dragonii; știa cât de mult își dorea un prieten. Pe măsură ce creștea, lucrurile se înrăutățiseră. Să te îmbraci ca un băiat și să zbori cu dragoni era acceptabil câtă vreme erai copil, dar lucrurile astea nu mai erau deloc trecute cu vederea când venea vorba de o tânără

domniță. Iar bârfele răutăcioase despre mama ei o urmăreau peste tot. Celelalte domnițe o ocoleau fățiș, batjocorindu-i încercările de a se împrieteni cu ele. Îi criticau hainele, părul, felul în care umbla în cizmele ei de zbor. Quenelda se prefăcea că vorbele lor nu o ating deloc, dar Tangnost știa care era adevărul.

Ei bine, se gândi gnomul, acum nu mai conta așa de mult. Quenelda și Rădăcină găsiseră ceva neașteptat unul în celălalt. O privi. Fata îi zâmbi scurt de pe trepte, apoi se întoarse să frece curelele și cataramele deja strălucitoare ale harnașamentului.

Lucrau pe unul dintre suporturile mai mici ale Domului, ancorat permanent lângă treptele abrupte de piatră ale aripii de apus, astfel încât să poată chema cusătoresele în caz că era nevoie să fie făcute modificări. Celălalt suport era ocupat de o caleașcă strălucitoare, trasă de trei perechi de dragoni la fel de împodobiți. Vreo șase surugii și lachei stăteau la taclale, așteptând întoarcerea stăpânei lor.

– Domnița Armelia...

Quenelda recunoscuse iute însemnul familiei DeBurgh, care împodobea ușa caleștii.

– Noua iubită a lui Darcy, îi explică ea lui Rădăcină. De-abia a ajuns la curte. Tinerele domnițe – fata își ridică buza disprețuitor – își fac intrarea la curte când ajung la majorat. Dar nu fac decât să se împopoțoneze în rochii și dantele, să danseze, să coasă tapiserii, să cânte la instrumente și să vâneze un soț bogat.

Chipul fetei oglindea părerea ei despre îndeletnicirile acestea nevolnice. Piticul își ascunse un zâmbet. Nu și-o putea închipui pe Quenelda încorsetată în fuste dantelate.

Dar atenția ei se întorsese către treburi mai importante. Mai devreme țopăise de bucurie când se întorsese de la tatăl său, căruia îi dăduse minunata veste că Rădăcină putea zbura.

– Tata a spus că pot avea propria mea stemă! Îl putem împodobi cu un cioltar pe Două Înghițituri pentru turnirul de iarnă!

– Ciol...?

Rădăcină habar n-avea despre ce vorbea Quenelda.

– Știi tu, gânguri ea fericită, clătinând din cap. Știi când vezi dragonii împodobiți de sărbătoare? Sunt împodobiți cu țesături care se asortează cu însemnele stăpânilor lor!

Băiatul clipi, fără să priceapă.

– Hai cu mine! Am să-ți arăt. Grăbește-te! Nu mai avem mult timp.

Îl târâse după ea până la sala arsenalului, de unde luaseră niște panglici din piele pentru măsurătoare și platoșe de fier din fierării. Două Înghițituri fu măsurat din creștet până în tălpi, de la o aripă la alta și în jurul pântecului, în vreo douăsprezece locuri. Timp de o jumătate de lună, cusătoresele Domului munciseră până noaptea târziu, pentru ca podoabele dragonului să fie gata la vreme pentru turnirul de iarnă. Quenelda alesese un ham galben ca grozama, asortat cu solzii dragonului, pe care erau cusuți dragoni mici, roșii ca sângele. Îi explică piticului că, în timp, noi semne vor fi adăugate pe stema ei, ca să-i marcheze trecerea la maturitate.

– Nu-i așa că e minunat? îl admiră ea. Arată grozav!

Băiatul zâmbi aprobator.

–Hai să-i punem șaua și să-l scoatem la o plimbare. Așa vom vedea dacă nu cumva am trecut ceva cu vederea.

Punându-i dârlogii, Quenelda urcă pe laba dragonului să-i strecoare căpăstrul pe după gât, apoi strânse curelușele de sub bărbie. Folosindu-se de suportul pentru încălecat, Tangnost ridică șaua dublă și grea, aruncând-o pe după gâtul dragonului, și o lăsă pe Quenelda să strângă chingile.

– Poftim!

Fata se dădu în spate ca să admire opera. Hamul de alamă lustruită lucea ca aurul moale, iar solzii dragonului de luptă erau atât de unși cu ulei, încât erau ca oglinda. Quenelda urcă în șa, zâmbind radioasă când dragonul se ridică în două picioare. În lumina soarelui, efectul era orbitor. Rădăcină înțelese că cei doi aveau să fie observați chiar înainte ca lumea să-și dea seama că priveau o fată, înainte de a ști că au în față un dragon de luptă.

–Ihaaaa!

Quenelda se încruntă și oftă amărâtă, recunoscând strigătul.

– Darcy!

Toate capetele se întoarseră spre Domul Dragonilor. Se auziră chiuituri în depărtare și un hipogrif cu pene verzi își făcu apariția la câteva picioare deasupra acoperișurilor albastre ca ardezia, năpustindu-se către ei. Fratele ei slăbi frâiele, iar animalul aproape că scăpă de sub control. Toți cei adunați pe cele două suporturi de aterizare fugiră care încotro, scoțând strigăte de indignare. În ultima clipă, cu fața îmbujorată, cu inima bubuind, Darcy se săltă în scări și trase din toate puterile ca să oprească hipogriful încăpățânat din cădere.

Eeeeaaaak!

Țipă când ateriză între cele două suporturi, asurzindu-l pe Rădăcină și speriind dragonii înhămați la caleașcă. Rafala

stârnită de aripile lui îi zburătăci părul Queneldei și îl făcu să mârâie pe Două Înghițituri, care fumegă amenințător. După câteva clipe, alți șase hipogrifi sosiră pe urmele lui Darcy.

Copitele lor alunecară primejdios de aproape de pământ și doar Tangnost rămase în picioare. Furia lui era mai mult decât evidentă; gnomul înjură în limba lui. Darcy era pedepsit și totuși iată că sfida porunca tatălui lor, dorind fără îndoială să se grozăvească în fața prietenilor și a iubitei sale, care se plimba în grădina împodobită de jos.

Abia atingând acoperișul, copitele ultimului hipogrif dărâmară câteva hornuri, iar cioburile țiglelor căzură în curtea de dedesubt. Văzându-l pe Tangnost furios, lângă un dragon de luptă care scotea fum pe nări, Rupert încercă disperat să-și întoarcă hipogriful înapoi în văzduh. Aerul fierbinte izbi suporturile de zbor și, în ultima clipă, Rupert coti și începu să urce.

Brusc, totul se cufundase în haos, căci vizitiii și lacheii încercau să se ascundă sub caleașcă. Suporturile de dragoni se clătinau. Rădăcină se ridică în picioare și zări un maldăr de balegă de dragon mirositoare aburind în aerul înghețat; caleașca împodobită era pe jumătate îngropată sub el. Surugiii înjurau, chinuindu-se să respire. Pene albastre pluteau alene peste ei.

Simțind mirosul, Rădăcină se strâmbă, înțelegător. Rânitul era treabă grea, iar duhoarea rămânea în piele zile întregi. Mă rog, un cărucior pentru balegă avea să vină în scurtă vreme să ducă mizeria de acolo. Nu mai era treaba lui să o facă.

– Bun, făcu Tangnost frecându-și mâinile, amânându-și mânia pe mai târziu. Trebuie să-i pui teci de ceremonie pentru gheare.

Băiatul veni mai aproape ca să cerceteze cele opt teci de metal. Se întrebase mai devreme la ce foloseau. Le numără: erau opt mai mari și două mai mici, pentru pinteni.

– Cerul va fi tare aglomerat când veți zbura, îi preveni Tangnost. Nu vrem să se întâmple vreun accident dacă cineva zboară prea aproape. Nu uita – își urmă vorba, privind-o pe Quenelda în ochi –, e un dragon de luptă antrenat. În clipa când uiți de asta, ai putea omorî pe cineva.

Devenind brusc serioasă, Quenelda dădu din cap. Era o mare responsabilitate. Se întinse după o teacă și o cântări în mână, înainte să i-o înmâneze lui Rădăcină, apoi îi arătă cum să o pună la locul ei. Fata nici nu băga în seamă duhoarea. Toți cei care lucrau în cuiburile dragonilor erau obișnuiți cu ea. În grădini, ciripeau glasuri și sporovăiau însuflețite, căci domnițele priveau hipogrifii care aterizau. Zâmbind mulțumită, Quenelda se întoarse la munca ei.

Soarele de iarnă apunea la orizont, aruncând umbre lungi, când hipogrifii decolară din nou. Zburau la mică altitudine, îndreptându-se către palat. Darcy se ducea înapoi la curte și la ultimele sale zile în slujba Regimentului Unicornului, înainte de a se înrola în Garda Dragonilor. Domnițele se întorceau la caleașca lor. Suflând din greu și pufnind, Rădăcină puse jos ciocanul ușor, uitându-se la ultimele două teci. În curând aveau să-și termine treaba. Tocmai la timp. Era lihnit de foame.

Domnița Armelia, iubita lui Darcy, însoțită de un grup de prietene, ajunse la trepte. Vocile lor ascuțite ciripeau. Învești mântate în dantele spumoase, în mătăsuri strălucitoare, cu perle, erau însoțite de o doică bătrână și de un alai de servitori.

O mică avere de aur și de bijuterii le strălucea în păr, la gât și pe degete.

Rădăcină căscă gura la ele, iar ochii îi săgetară spre Quenelda și înapoi, după care se aplecă din nou la treaba lui. Un val de parfum amețitor îi gâdilă nările când grupul trecu pe lângă el fără să-i arunce o privire.

– Îhh...

O fată frumoasă, cu bucle negre, își încreți nasul.

– De unde vine acest miros *îngrozitor?*

– E oribil, strigă una dintre tovarășele ei, făcându-și aprig vânt cu evantaiul.

Primiră în curând răspunsul. Urmă un scurt interval de tăcere. Tangnost punea o teacă la locul ei. Deasupra lor, servitorii se străduiau să mătură treptele, dar lopețile lor încă nu curățaseră balega aburindă.

– Tu de colo, băiete – i se adresă fata cu îngâmfare Queneldei, care ridica ultima teacă –, adună treaba... aia...

Își flutură evantaiul în direcția obstacolului al cărui nume nu se cuvenea să fie pomenit.

Quenelda nu băgă în seamă și luă o pilă, apoi îngenunche să cerceteze marginea zimțată a ghearei dragonului.

– Acum! porunci tânăra și în obraji începură să-i apară pete roșii. Suntem așteptate la curte în după-amiaza asta. Băiete?

– Eu?

Quenelda se întoarse încet către ea, ridicând din sprâncene. Înmărmurit, Rădăcină își ținea respirația. Până și Tangnost se opri din treabă ca să privească scena. Din nările lui Două Înghițituri se ițea fum amenințător. Domnițele păreau că nici nu observă dragonul de luptă. *Sunt exact așa cum eram și eu*, gândi băiatul. *Nu pot deosebi un dragon de altul!*

Încet și dinadins, Quenelda o măsură pe Armelia de sus până jos, de la pălăria extravagantă și blănurile aurii până în vârful pantofilor cu toc, care se iteau de sub fustele suprapuse.

– Și cine ești tu ca să-mi poruncești?

Vocea ei era catifelată, dar înșelătoare. În ciuda întrebării, știa foarte bine cine era domnița; iar pentru Rădăcină era limpede că fata habar n-avea cu cine vorbește.

Tânăra căscă ochii de furie.

– Cum îndrăznești să mă iei la întrebări? Vei fi pedepsit pentru neobrăzare!

Cu toate acestea, îi răspunse, fără să-și ascundă trufia din voce.

– Eu, anunță ea cu nasul în vânt, sunt fiica ducelui de Cawdor. Tatăl meu este vistiernicul reginei, adăugă ea, ca s-o uluiască.

– Iar eu, spuse Quenelda, zâmbind cu dulceață, deși glasul îi era ca tăișul unui cuțit, sunt fata contelui Rufus, comandantul Gărzii Dragonilor și campionul reginei.

Urmă o tăcere uimită. Fumul se aduna pe suporturile de aterizare, încolăcindu-se în jurul gleznelor fetelor.

– Ești sora vitregă a lui Darcy?

Buzele Armeliei se strâmbară a neîncredere, dar băgase de seamă tonul nobil, ținuta mândră a trupului.

– Nu se poate!

Fata scoase un hohot de râs, apoi își dădu seama că nimeni nu i se alătura. Toți se uitau la ea fascinați și curioși. Armelia o privi iarăși pe Quenelda, văzând acum fata ascunsă sub tunica peticită și sub cizmele de zbor; observă părul blond legat la spate și ochii căprui care ardeau acum de mânie. Apoi ochii îi fugiră către dragonul din spatele Queneldei și se căscară

de groază, băgând de seamă că, în ciuda podoabelor, nu era un dragon îmblânzit. Sora vitregă a lui Darcy? Nu plecase urechea la toate bârfele care circulau la curte. Era prea scandalos să-și închipuie o fată îmbrăcată în haine bărbătești, zburând pe un dragon. Dar...

Rădăcină prinse clipa când Armelia înțelese situația, căci tot sângele i se scurse din obraji.

– D-domniță, se bâlbâi Armelia, plecându-se iute, alături de tovarășele sale. Noi... ezită o clipă, și era limpede că nu dorea să spună cu glas tare ceea ce gândea, noi nu te-am recunoscut.

– Nu, i-o întoarse Quenelda, pe un ton rece ca gheața și neiertător. E clar că nu m-ați recunoscut.

Simțind mânia stăpânei sale, Două Înghițituri își întinse gâtul deasupra umărului fetei. Se auzi un trosnet și o flacără purpurie se rostogoli, lingând picioarele tinerelor domnițe. Era o suflare slabă, doar o avertizare, abia vizibilă în lumina soarelui, mai mult fum decât foc, dar fu îndeajuns.

Izbucniră țipete isterice. Fetele se dădură înnebunite înapoi, încercând să se ascundă una în spatele celeilalte. Se auziră strigăte dezgustate când una dintre ele căzu în bălegar; apoi altele două alunecară și aterizară lângă ea. Ochii Queneldei trecură de la ele la Armelia, a cărei rochie fumega pe la tiv. Fata o privea îngrozită, cu ochi roșii care scânteiau pe chipul negru de funingine.

Pentru o clipă, încremeni și Quenelda. Apoi umerii i se scuturară și izbucni în râs. Tangnost tuși, ascunzându-și un zâmbet. Fata contelui se îndoia de râs.

–Tu... Armelia bătu din picior, regretând gestul îndată. Cum să merg la curte în halul ăsta? N-am crezut poveștile care

umblă pe seama ta, dar ce se spune despre tine e adevărat! Nu-i de mirare că lui Darcy îi e rușine cu tine! Nu ești o domniță! Ești mai rea decât o vagaboandă! Ca și maică-ta!

Ochii Queneldei fulgerară rece. Gâtul lui Două Înghițituri țâșni în față. Deschise botul, dând la iveală colții de treizeci de centimetri. Țipând, Armelia și prietenele ei își luară picioarele la spinare.

Capitolul 21

Turnirul de iarnă

Vâlceaua Vrăjitorilor trecu în viteză pe sub ei, iar aerul era atât de înghețat încât îți înțepa gâtul. Nori de culoarea oțelului atârnau deasupra piscurilor, îngreunați de ninsoarea care se prevestea. Când Quenelda își întoarse chipul acoperit de mască, pentru a vedea cum se descurcă Rădăcină, văzu că se înroșise de frig. Împodobită cu hamuri noi din piele albastră, Aleargă După Stele zbura chiar în spatele și deasupra lui Două Înghițituri. Băiatul se aplecă și mângâie drăgăstos dragonul, apoi îi făcu fetei semn cu mâna că era în ordine. Aerul înghețat îi făcea ochii să lăcrimeze, dar peisajul era minunat de acolo, de sus.

Peste tot, împrejur, văzduhul era înțesat de dragoni, hipogrifi și grifoni, împodobiți, asemenea stăpânilor, în culori vii, de sărbătoare. Calești trase de dragoni, cu două, patru sau chiar șase uși, zburau pe alături; solzii lustruiți luceau ca oglinda, iar clopoțeii harnașamentelor clincăneau. Grifoni cu pene lucioase și hipogrifi în culori minunate plonjau din cer; țipetele lor pătrunzătoare răsunau limpede în aerul cristalin. Dedesubt, lacul era plin de galioane mari și de bărci cu vâsle care îi purtau și pe bogați, și pe săraci către cea mai mare sărbătoare a anului.

Cum Quenelda se înfățișa la turnir în chip de domniță, tatăl ei insistase să se îmbrace în rochie. Ea o alesese pe cea mai simplă și mai mohorâtă la culoare, dar tot nu părea să se simtă în largul ei. Se părea că doar Rădăcină observase cizmele greoaie, cu catarame grele, care i se iteau de sub fuste.

Contele zbura paralel cu fiica lui și se minuna văzând cât de mult se schimbase; întrezărea în ea prevestirea femeii care avea să devină. Părea mai controlată, mai calmă. Cu un an în urmă, n-ar fi fost atât de disciplinată. Și-ar fi îmboldit bidiviul, gonind nebunește alături de scutier, bucurându-se de eșecul băiatului. Îi aruncă o privire gnomului și clătină din cap a mirare. Se vedea de la două poște că cei doi erau buni prieteni. Era aproape un miracol că aveau să ajungă la turnir. Se îndoise că fiica lui ar fi putut să învețe pe altcineva lucrurile pe care ea le știa din fire.

În curând, învălmășeala de dragoni deveni atât de mare, încât Două Înghițituri, Tunet și Aleargă După Stele fură nevoiți să se ferească și să-și croiască drum prin îmbulzeală, iar Rădăcină începu să se simtă stânjenit. Dragonii și caleștile făceau loc escortei contelui, dar totuși înaintau cu greu. Încă o dată, stomacul piticului era gata să se revolte, făcându-l să regrete că se îndopase cu o grămadă de cârnați și cu ouă înainte de plecare. Căznindu-se disperat să se gândească la orice altceva doar la mâncare nu, își ridică noul ochean, primit în dar de la Quenelda, împreună cu un costum de zbor complet și cu hamuri, și scrută lacul din depărtare, sperând să vadă în zare castelul Crannock, reședința reginei.

Mărețul munte numit Spinarea Dragonului se depărta cu repeziciune spre miazănoapte, iar Piscurile Celor Șapte Vrăjitori flancau lacul la sud. Acolo! Pe faleza înaltă a țărmului

de sud, sub crestele ninse ale Muntelui Vrăjitorului Alb, turnurile înalte și meterezele castelului Crannock se făceau din ce în ce mai mari. Rădăcină zări zeci de flamuri și steagul regal fluturând în vânt. Ridicându-se din țărmul abrupt, castelul părea că răsărise direct din stâncă. Băiatul nu-și putea da seama unde începea castelul și unde se sfârșea piatra.

Padocurile și pistele de antrenament de jos erau înțesate cu dragoni, iar răsuflarea lor umplea văzduhul cu nori de abur, asemenea unor alge învolburate. Planșe de lemn legau corturile între ele, pavilioanele și țarcurile erau pline; negustori, nobili mărunți, soldați, meșteșugari și oameni de rând mergeau în lanț spre arena de dincolo de zidul castelului. Gărzile din turnuri ședeau neclintite pe dragonii lor Magma, roșii ca sângele, în vreme ce alte câteva zeci patrulau deasupra zidurilor.

Apropiindu-se dinspre miazănoapte, alaiul de șase dragoni al contelui coborî în cerc în interiorul donjonului.

Inima Queneldei bătea cuprinsă de o mare nerăbdare. De când se știa asistase la turniruri, alături de tatăl ei, dar castelul cel minunat, energia pură care vibra în aer o încânta de fiecare dată. Ocolind cu dibăcie turnurile și turlele, îl călăuzi pe Două Înghițituri către unul dintre suporturile care înconjurau înaltul Turn de Iarnă spiralat. În calitatea lui de campion al reginei, contele se bucura de multe privilegii, printre care și permisiunea de a pătrunde direct în castel.

Cu o fluturare zgomotoasă de aripi și o bufnitură, Rădăcină, care căpătase cam prea multă încredere, coborî prea pieziș în spatele lui Două Înghițituri. Cu un scâncet scurt, piticul fu aruncat de pe dragoniță și se trezi lat pe platforma de aterizare. Îngăduitori, contele și Quenelda se prefăcură că nu au văzut nimic și descălecară. Lăsând dragonii în seama scutierilor

reginei, micul grup se îndreptă către o scară ce cobora în spirală spre centrul luminos și aglomerat al castelului.

Rădăcină se ținu după suita contelui, de-a lungul culoarelor lungi, împodobite cu picturi și cu oglinzi scumpe. Coborâră niște trepte abrupte, apoi pătrunseră într-un hol sprijinit de coloane, ai cărui pereți erau înțesați cu portrete de curteni, cavaleri și nobili.

– Holul cavalerilor, îl lămuri Quenelda.

O galerie demnă de balada unui menestrel se înșira de-a lungul pereților: steaguri și scuturi împodobite cu steme atârnau de grinzile înalte; statui din granit alb, înfățișând regii și reginele de altădată, erau adăpostite lângă pereți. La cele două capete ale holului ardeau două focuri mari, iar candelabrele erau atât de numeroase și de strălucitoare, încât ai fi zis că sunt o explozie de lumină. Pentru băiat, obișnuit mai degrabă cu lumânările din seu mirositor de la grajduri, impresia era copleșitoare.

Rufus le făcu semn să se grăbească; trebuiau să-și ocupe locurile în arenă; apoi înaintă pe hol, urmat de cavalerii săi.

Rădăcină se uita uluit în jur.

– Unde se duce?

– Să-și prezinte omagiile reginei, firește! Quenelda nu-și putea stăpâni mândria din glas. Pentru că este campionul reginei, tata o va însoți la turnir.

Băiatul se ridică în vârful picioarelor, încercând s-o zărească pe tânăra regină, dar vederea îi fu împiedicată de un grup de negustori rotofei care discutau cu însuflețire despre turnir.

– A, nu! le spuse unul dintre ei. O fi venit DeWinter la festivități, dar, dați-mi crezare, nu va lupta. A fost rănit, ba chiar destul de rău, așa am auzit. Uitați-vă la el! Vedeți cum

șchiopătează? A căpătat rana în lupta din Vâlceaua Urlătoare, o victorie pe cinste! Mai bine puneți banii pe Lassiter. Anul ăsta n-a fost învins niciodată.

– Nu-i așa! îl contrazise un negustor mai vârstnic. Lassiter a încasat-o de la Prințul Negru, la castelul Tantallon. Pariați pe Sir John Belrack! Dragonița lui, Însemnarea Timpului, e cea mai bună...

– Am auzit, se amestecă o voce șoptită, că onorabilul nostru Mare Maestru a intrat și el în competiție cu un dragon. La auzul acestor vorbe, toți aruncară priviri furișe către tron, unde vrăjitorul se aplecase, ascultând-o pe regină. Am trecut pe la padocuri să arunc o ocheadă dragonului negru cu care se tot laudă. Cel care a câștigat săptămâna trecută la Hotare. N-am mai văzut unul care să-i semene, continuă omul, făcându-i pe negustori să se aplece în față, ca să audă mai bine. O creatură urâtă și amenințătoare; îmi pare că îmblânzitorii lui s-au cam luptat cu el. Hugo face mereu experimente, înmulțește dragoni...

– Ei bine, o să-mi pun banii pe bestia aia, anunță un curtean. Marele Maestru pierde rareori. Din moment ce contele e rănit, veți câștiga cu siguranță dacă pariați pe el.

– Pssst, șuieră Quenelda, trăgându-l pe Rădăcină de tunică și târându-l spre ușă. Ce *faci?* Hai odată! Trebuie să fim la locurile noastre înainte de sosirea reginei. Așa cere protocolul regal. Regina are coridoarele ei personale prin castel. Nouă ne va lua mai mult să ajungem.

Rădăcină o lăsă pe fată să îl îndrume printr-un alt culoar aglomerat, pavat cu piatră, apoi urcară o scară răsucită până la arena de lupte. Păși într-un balcon lat de piatră, iar Quenelda îi făcu semn să se apropie. Înălțându-se pe vârfurile

picioarelor, Rădăcină privi în jos spre arena ovală; rânduri după rânduri de scaune se întindeau abrupt dedesubt. Nu mai văzuse nimic asemănător. Era neînchipuit de mare! Sunetele, parfumurile și imaginile îl copleșeau.

– I se spune Cazanul, îi șopti din spate Quenelda.

– Pe toate năpârcile și broaștele! făcu băiatul în culmea uluirii, clipind orbit de strălucirea colorată ce-l înconjura.

Scaunele erau aproape toate ocupate; multe dintre cele mai bune locuri se ocupaseră încă dinaintea zorilor. Cu toate acestea, mulțimile gălăgioase încă se strecurau prin intrările suprapuse albe, arcuite, împingându-se și îngrămădindu-se, până ce ocupară și ultimul loc.

Băiatul fluieră.

– Impresionant, nu-i așa? zâmbi Quenelda, mulțumită de reacția gnomului.

La cele două capete ale arenei ovale se înălța câte un stejar uriaș, mai înalt decât oricare alt copac pe care îl văzuse vreodată Rădăcină. La capătul trunchiului, coroana se răsfira în multe ramuri. Platforme de lemn înconjurau trunchiurile și stăteau cocoțate între crengi.

Quenelda îi urmări privirea.

– Zone de luptă pentru dragoni, îi explică.

Jos, departe, se întindeau frânghiile argintii ale ringului dragonilor, ușoare ca pana, dar mai rezistente ca oțelul, menite să le amortizeze căderea și să-i îndrume în siguranță către podeaua acoperită cu rumeguș.

Deodată, curtenii și cavalerii din alaiul reginei începură să sosească din spatele lor, câte doi sau câte trei, discutând despre meritele fiecărui dragon și făcând pariuri. Quenelda îl împinse pe pitic într-o parte, să stea în spatele scaunului ei.

Darcy intră fudul, însoțit de Armelia și de doi prieteni; în semn de nesupunere, purta încă minunata uniformă a Regimentului Unicornilor. Îi aruncară cu toții o privire Queneldei, chinuită în fustele ei, apoi izbucniră într-un râs răutăcios. Tocmai când Rădăcină se gândea că în balcon abia dacă se mai putea arunca un ac, doi paji ridicară la gură corni uriași din colți de mamut. Chemarea lor răsună în toată arena, iar ecoul se izbi vibrând de piatra castelului, trimițând furnicături prin degetele de la picioare ale Queneldei.

În spate se iscă agitație, apoi sosi regina, însoțită de contele DeWinter, care pășea în dreapta ei; Marele Maestru se afla în stânga, iar Sir Gharad Mowbray, în spatele ei; toți curtenii începură să facă plecăciuni sau reverențe grațioase. Neobișnuită cu rochiile, Quenelda se înclină pe jumătate și schiță o jumătate de reverență, iscând râsete abia stăpânite din partea curtenilor experimentați. Darcy și Armelia comentară disprețuitori, cu voce tare, gestul ei, iar chipul fetei se aprinse de rușine. Însă privirea amenințătoare a contelui îl reduse la tăcere pe Darcy, care se înroși la rândul lui.

Când regina se apropie să salute mulțimea, Rădăcină îndrăzni să strecoare spre ea o privire furișă. O vedea din profil și, cu toate că nu o mai întâlnise niciodată, aerul ei hotărât, bărbia împinsă în față, curba elegantă a sprâncenelor și pomeții înalți, toate îi păreau ciudat de cunoscute.

Toți supușii ei din Cele Șapte Regate Ale Mării îi cunoșteau povestea: la cincisprezece ani, pe când era prințesă, regele, tatăl ei, cei doi frați și comandantul Gărzii Dragonilor, contele Wilder DeWinter, muriseră în sângeroasa bătălie de la Capcana Somonului, în Ostrovul Gnomilor, măcelăriți de șapte hoarde ale goblinilor. Cum mama ei murise de mult,

Caitlin devenise cea mai tânără regină din istorie, iar regatul îi era apărat și ocrotit de loialitatea Gărzii Dragonilor și de tânărul ei comandant, contele Rufus.

Înveșmântată într-o rochie de brocart cusută cu fir de aur, care se întrezărea de sub mantia grea tivită cu blană, părul blond și lung al reginei era împletit cu fire delicate de argint, împodobite cu diamante micuțe. Fluturând mâna pentru ultima oară, se întoarse pe tron, adunându-și blănurile în jurul trupului; turnirul regal începuse.

Așezat la dreapta reginei, contele îi făcu semn marelui intendent, care își ridică toiagul.

La semnalul său, răsună o trompetă. Rădăcină făcu ochii mari văzând cum treizeci și șase de dragoni coborâră în arenă din toate părțile, în aplauzele tunătoare ale mulțimii. Zburând deasupra spectatorilor, străbătând liniștiți imensa întindere a Cazanului, dragonii desfășurară un spectacol de manevre efectuate în viteză, spre încântarea publicului.

Quenelda îi strigă piticului la ureche:

– Dacă vrei să vezi dragonii de aproape, poți să te duci la padocul de paradă, lângă pistele de exerciții. Scutierii plimbă dragonii înainte de a-i înșeua și îmbrăca în armură, așa încât toată lumea să-i poată vedea înainte de a hotărî pe care dintre ei pariază. Dar nu sunt aici toți dragonii; cei mai agitați nu sunt aduși decât atunci când le vine rândul pe pistă.

Rădăcină era vrăjit. Cavalerii purtau armuri de ceremonie gravate și multicolore, coifuri decorate cu fățpuri fantastice. Și dragonii erau împlătoșați, ca să fie ocrotiți de loviturile lănciilor. Peste armuri aveau țesături cusute în culorile stăpânilor și brodate cu însemnele heraldice ale călăreților. De jur împrejurul arenei, crainicii în tunici regale strigau numele și titlurile

cavalerilor, apoi anunțau regulile turnirului. Pe urmă, dragonii care deschideau întrecerea zburară către pistele de jos ale arborilor de turnir, unde îi așteptau scutierii ce purtau scuturi și lănci împodobite de turnir.

– Și acum, anunță crainicul din loja regală, al cărui glas era purtat de cornul-mamut și amplificat, răsunând peste arenă, pentru bucuria domniilor voastre: pe pista albastră, Sir Rannoch Hamilton, zburând pe Vârtej Tunător Lovitură de Gheară al II-lea. Pe pista roșie, adversarul său, Sir Stelton Quandry, zburând pe Rătăcitorul Munților Zburătorul Stelelor.

Doi dragoni se desprinseră de pe pistele cocoțate în arbori. Zburară încă o dată în jurul arenei, încet, astfel ca mulțimea să-i vadă îndeaproape, înainte de a se lăsa pe suporturile din fața lojei regale. Ridicându-și la piept pumnii înmănușați, cei doi potrivnici o salutară pe regină după tipicul Gărzii Dragonilor. Unul dintre dragoni își întinse gâtul lung, privind-o pe Quenelda cu ochi verzi, neclintiți.

– *Salutări, Rătăcitorul Munților,* îl întâmpină fata. *Fie ca vântul să-ți zboare mereu sub aripi!*

– *Salutări, Dănțuitoarea Dragonilor*, îi răspunse dragonul, iar limba despicată fulgeră spre ea.

Lăsând la o parte orice spoială de demnitate, curtenii se traseră iute într-o parte. Până și soldații se aplecară în spate cât de mult putură.

Regina și contele Rufus se mulțumiră să zâmbească, dar Marele Maestru își întoarse ochii întunecați, scrutând-o pe Quenelda. Observând că regina rămăsese liniștită, curtenii tușiră stânjeniți, prefăcându-se că spaima lor nu fusese decât o glumă.

– Nu ești din neamul nostru – căci pielea nu-ți este acoperită de solzi... nu ai nici aripi, nici coadă –, dar nu ești nicio Fără Aripi și totuși ne vorbești limba?

Botul lung și roșu sufla ușor spre fată, asemenea unei brize calde de primăvară. Sir Stelton se făcuse stacojiu la față și se căznea, șiroind de sudoare, să-și țină în frâu dragonul neascultător. Câțiva curteni râdeau de-a dreptul.

– Nu ți-ai lepădat încă pielea dintâi? se interesă dragonul, iar limba îi țâșni iarăși, în căutarea tabletelor gustoase de la brâul fetei.

– Pielea mi-a fost așa de la-nceput, răspunse Quenelda deschizându-și punga și oferindu-i o mână de tablete.

A, deci așa se explica interesul dragonului! Loja fu străbătută de râsete, în vreme ce făptura înșfăca lacomă darul gustos. Pierzându-și interesul, Marele Maestru întoarse capul.

– Și, după cum spui, încă nu mi-am lepădat pielea dintâi. Nu am decât unsprezece ierni.

– Cu bine, atunci! Fie ca vântul să-ți sufle de-a pururi sub aripi...

– Cu bine, Rătăcitorul Munților Zburătorul Stelelor, fie să te înalți printre stele...

Apoi, conversația lor se curmă; mulțimea vui nerăbdătoare când tânărul cavaler reuși să-și strunească dragonul. Curtenii din spatele Queneldei își recăpătară curajul și începură să parieze în gura mare.

– Pun două guinee pe Rătăcitorul Munților.

– Șase la doi pentru pista roșie!

– Douăzeci de șilingi pe Vârtej Lovitură de Gheară!

Rădăcină abia dacă-și credea urechilor. În jurul lui, mici averi treceau din mână în mână, bani din care o familie putea

să trăiască vreme de zece ani sau poate chiar mai mult. După ce ascultă o clipă, se aplecă spre Quenelda, șoptindu-i:

– Cine crezi că va câștiga?

Fără să șovăie, fata arătă spre dragonul mic, dar vânjos care ateriza pe pistele din stânga.

– Sir Winston, cu Vârtej Tunător Lovitură de Gheară. Sir Winston e un cavaler curajos și un oștean încercat. Cei doi au luptat în zeci de bătălii în Garda Dragonilor. Sir Stelton nu e așa de experimentat – are doar șaptesprezece ani –, iar Rătăcitorul Munților, așa cum ai văzut, e tânăr, încăpățânat și greu de strunit.

Rătăcitorul Munților se lăsă iute pe cea mai înaltă platformă de pe pista din fața lor, iar tânărul călăreț părea nerăbdător să arate ce poate.

Quenelda îi explică lui Rădăcină, care încă stătea gură-cască:

– Fiecare cavaler are trei lănci. Dacă cei doi sunt încă în zbor, își aleg arma personală. Tata alege întotdeauna o măciucă de dragon.

Rădăcină se scutură înfiorat și își strânse mantia în jurul trupului.

– Dar nu sunt uciși? Sau răniți?

– La început așa era, recunoscu Quenelda. Până de curând foloseau armele de luptă. Dar tatăl reginei le-a interzis, pentru că din cauza lor Garda Dragonilor pierdea prea mulți cadeți, înainte chiar de a lupta în prima lor bătălie. Acum lăncile sunt tocite la vârf, iar cavalerii și dragonii poartă armură și straiele lor au căptușeală groasă, încât rareori mai moare cineva. Rostul turnirului e să pună la încercare puterile cavalerilor, pregătindu-i pentru adevărata bătălie, să-i transforme în luptători

mai buni, deci nu e o cinste să-ți rănești dinadins adversarul. De asta s-a interzis și folosirea Magiei de Luptă. E prea puternică. Ar vătăma privitorii. Stai așa... se pregătesc să înceapă.

Zgomotul era asurzitor. În vreme ce vuietul se ridica în văzduh, intendenții desfășurară stindardul regal. Un corn sună, iar dragonii se năpustiră de pe piste, apropiindu-se unii de alții cât ai clipi; lăncile colorate se sfărâmară de scuturi, apoi cavalerii trecură unul pe lângă altul, aruncând lăncile frânte la pământ. Dar, spre dezamăgirea mulțimii, Sir Stelton fu aruncat din șa la a doua înfruntare. Căzu pe pânza păianjenului-dragon, săltă de două-trei ori, apoi intendenții îl ajutară să se ridice. Adversarul său aterizâ și își trase spada din teacă. Însă armura lui Sir Stelton se îndoise. Cavalerul încercă să-și ridice spada, însă brațul îi era vătămat.

– Mă dau învins, anunță tânărul cu dezamăgire în glas.

Mulțimea zgomotoasă protestă; cei care pariaseră pe el se despărțiră cu părere de rău de bani. Crainicul suflă iarăși în corn, anunțând următorii concurenți. Alți doi dragoni făcură turul arenei.

În timpul acesta, soarele încețoșat fu înghițit de nori groși. Într-o clipă se lăsă întunericul; vasele cu jăratic de la marginea arenei străluceau. Zăpada ușoară și pufoasă ca fulgul începu să se cearnă alene.

Rufus DeWinter îi făcu semn fetei să vină lângă el, în vreme ce cavalerii o salutau pe regină.

– După cum vezi, amândoi cavalerii sunt încercați în turniruri. Pe care dintre dragoni ți-ai pune banii, rățușcă?

Quenelda auzi râsetele îngăduitoare ale curtenilor, șoptind între ei pe la spatele său. De parcă o fetiță neștiutoare ar putea avea habar despre dragoni! Bătrânii zâmbeau cu superioritate

și așteptau să facă pariurile. Însă Marele Maestru făcu un pas în față ca să audă mai bine.

Quenelda își miji ochii de concentrare.

– Dragonul Piatră Bălțată de colo e bine echilibrat, are mușchi puternici, dar e rănit la al treilea deget de la aripa dreaptă; e o rană vindecată, dar totuși o slăbiciune și parcă îi atârnă puțin și aripa. Probabil că e bun pentru o confruntare rapidă, însă nu cred că ar rezista într-o competiție lungă, tati.

Acum, în timp ce dragonii se foiau fără astâmpăr pe platformă, lumea începuse să aplece urechea la spusele fetei. Curtenii mai tineri păreau uimiți.

– Și dragonița?

– Osatura îi e splendidă, mușchii bine conturați. Dar stai așa!

Quenelda simți durerea răspândindu-se dinspre tânăra femelă și păși spre balustradă.

– *Un os rupt? o* întrebă ea pe frumoasa dragoniță albastră, care întorsese spatele lojei regale.

–*Un os rupt, Dănțuitoarea Dragonilor,* încuviință tânăra dragoniță pursânge. *Încă nu s-a vindecat...*

– Are o coastă superioară ruptă, continuă Quenelda, întorcându-se către tatăl ei. Și nu i s-a îngăduit să se vindece cum trebuie. Dacă e lovită în coapsă, va fi pusă la pământ. A fost prost îngrijită.

Quenelda era indignată.

– Vezi locul unde pintenii i-au lăsat cicatrici? Și...

Loja regală se goli în grabă, căci curtenii zoreau să-și schimbe pariurile.

Dimineața se scurgea într-un vârtej istovitor de aripi și de oțel. Zăpada începu să dănțuiască și să se învolbureze în vântul

care se înteţea. Quenelda îşi trase pe cap gluga mantiei tivite cu blană. Lui Rădăcină îi clănţăneau dinţii; piticul jinduia după un castron plin cu fiertură de orz. Darcy înjură supărat şi ceru să i se aducă vin. Pentru că luaseră în râs părerile surorii lui, el şi amicii săi pierduseră mulţi bani, pariind pe cei înfrânţi. Contele blestema rana care îl împiedica să ia parte la întrecere. Marele Maestru dezbătea cu regina detaliile rafinate ale artei stăpânirii dragonilor.

– Am înţeles că ai înscris în întrecere dragonul acela despre care se povestesc atâtea? se interesă regina, aţintindu-şi gânditoare privirea asupra Marelui Maestru. Hugo, am auzit că e de neînfrânt. Şi că ai creat un campion.

– Maiestatea Voastră, se înclină vrăjitorul, sunteţi prea mărinimoasă. Nebunia din Miez de Noapte e, cu siguranţă, un dragon cum nu se mai află altul. Acum se pregăteşte să intre pe pistă.

Crainicul ridică glasul. Peste arenă se lăsă tăcerea. Asta era lupta pe care o aşteptau cu toţii. La fel de curioasă, Quenelda îşi îndreptă ocheanul către padocuri.

– Pe pista roşie vine Nebunia din Miez de Noapte, din grajdurile Marelui Maestru, Sir Hugo Mătrăgună, călărit de ducele Roger Greenville.

Spectatorii izbucniră în urale; dragonii crescuţi de Marele Maestru erau mereu interesanţi.

Ducele Greenville...? se încruntă Quenelda. Apoi îşi aminti. Când bunicul ei murise, ducele era al doilea ca rang în Garda Dragonilor şi sperase să fie numit comandant, dar această cinste îi revenise părintelui ei.

Marele Maestru zâmbi larg prietenului său, contele.

– Rufus, ce zici de un pariu?

Contele zâmbi.

– Hai să vedem mai întâi ce poate.

Dragonul Marelui Maestru intra pentru prima oară în arenă. Era masiv, de culoarea unei nopți umede și bântuite de furtună. Zbură către podium, ca să-i permită ducelui să-și salute regina și pe stăpânul său, iar Quenelda înțelese că nu mai văzuse niciodată un dragon asemănător. În ea se trezi o amintire străveche, care venea de undeva, de tare departe. Perii de pe brațe i se zburliră și fata se înfioră, pătrunsă de un presentiment rău.

Ducele înalt, în armură neagră, călărețul Nebuniei, își plecă lancea. Tunica și botnița dragonului erau tot negre, purtând însemnul viperei roșii, însemnul Marelui Maestru, împletit cu leul în două picioare al ducelui, cusut cu fir de argint. Armăsarul purta o armură foarte subțire.

Quenelda nu-și putea lua ochii de la el; simți iarăși împunsătura neliniștii. De ce stârnea dragonul ăsta în ea o asemenea temere? Precaută, încercă să îl salute, dar se izbi de o respingere violentă.

– *Micuță Fără Aripi, să nu crezi că te poți juca cu mine.* Dragonul furios îi îndepărta lesne gândurile, în vreme ce ghearele lui izbeau platforma, scormonind lemnul. *Nu mai am timp... nu am timp... vânătoarea e în toi...*

– *Vânătoarea?* îl îngână ea.

– Ce se petrece? șopti Rădăcină.

Quenelda părea că primise o palmă peste față.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu, se încruntă fata. Gândurile dragonului sunt ciudate, ca și cum ar fi cuprins de durere.

Ridică mâna și își frecă tâmplele.

– Și Sir William de la Timber, din garda personală a contelui, călare pe un dragon din grajdurile Domului – Piatra Verde Giuvaier de Stea.

Un al doilea dragon, ceva mai mic, făcu turul arenei în aplauzele mulțimii. Era un dragon de mușchi, verde ca smaraldul, cu țepi albi, crescut nu doar pentru agilitate, ci și pentru că se potrivea de minune cu însemnele heraldice al casei Timber: un dragon verde pe fond alb.

– E minunată.

Băiatul o admiră cu gura căscată, în vreme ce Piatră Verde zbură către platforma turnirului.

Quenelda își clătină capul.

– În turnir, nu frumusețea contează. Dacă se izbesc, nu va rezista nici măcar o dată în fața brutei ăleia. Greutatea lui va face lovitura mai puternică, îi explică gnomului, întorcându-se spre pista roșie. Așa, are șanse mari să-și arunce adversarul din șa.

Cei doi priviră platforma de luptă, unde dragonul întunecat aștepta în tăcere.

Quenelda se ridică și îl scrută pătrunzător. Dragonii de turnir aveau adesea umerii lați, precum și câte patru aripi puternice, care îi ajutau să capete viteză pe distanțe mici. Părea un dragon de stepă. Dar capul cu fălci puternice și pielea zgrunțuroasă nu erau caracteristice. Nu încălcau regulile Breslei Turnirurilor... dar... dar mai era ceva, ceva foarte vag... Dragonul sclipea, gâdilându-i simțurile ca o pânză de păianjen, ca și cum

silueta îi devenea neclară, vălurindu-se. Se încruntă, căci îi venise amețeală, apoi clipi ca să-și limpezească gândurile.

– Nu te simți bine? Rădăcină era îngrijorat, văzând-o cum se clătina pe picioare. Poate ar trebui să te așezi.

Quenelda se așeză cu greutate.

– Nu, nu-i decât o durere de cap.

Dragonul acela ciudat avea ceva dintr-un animal de pradă... de parcă ar fi fost carnivor. Dar nu era cu putință. Dragonii de luptă erau interzișii cu strășnicie la turniruri, de cincizeci de ani încoace. Riscul de a răni sau de a ucide pe cineva era prea mare. Dacă adulmeca tensiunea înfruntării, dragonul de luptă putea ucide cu ușurință un adversar, înnebunit de mirosul sângelui. Dacă ar fi fost lăsat în arenă, ar fi făcut prăpăd.

Scutierul îi urmări privirea plină de îndoială. Își potrivi și el ocheanul, gândindu-se că Nebunia din Miez de Noapte era cel mai înspăimântător și mai urât dragon pe care îl văzuse vreodată. Lucea asemenea unei creaturi ivite târâș dintr-un smârc adânc și negru. Nu arăta nici pe departe ca frumoasa și delicata lui dragoniță, Aleargă După Stele.

Chiar și pentru piticul lipsit de experiență, întrecerea părea nedreaptă de la bun început. Dragonița mai mică era sprintenă și bine instruită, iar cavalerul părea dibaci, dar dragonul mai mare era dincolo de puterile ei. La a treia lance, dragonii se izbiră unul de celălalt; toți știau cum avea să se sfârșească. Piatră Verde își rupse o aripă, pierzând astfel orice șansă de izbândă; dezamăgiți de întrecerea necinstită, unii începură să huiduie.

Dragonul Marelui Maestru își învinsese lesne adversarul la fiecare rundă; nu mai rămăsese decât una, care se termină iute. Aproape toată lumea murmura; fusese cea mai previzibilă luptă dintre toate turnirurile.

Ducele Greenville și Nebunia din Miez de Noapte coborâră în fața lojei regale. Curentul iscat de aripile dragonului făcea să se miște colțurile tapiseriilor și răscolea părul lung al reginei, prins sub cercul subțire de aur care îi împresura capul. Regina se ridică să-l felicite pe învingător.

Dar în loc să descalece, ducele își scoase o mănușă, apoi o aruncă în lojă, lovindu-l în plin pe Rădăcină, care căzu cu un strigăt. Amețit, băiatul o ridică. Degetele grele, din metal segmentat, îi zdrăngăneau în mână.

– Îl provoc pe campionul reginei, tună ducele Greenville.

Cuvintele lui fură urmate de o tăcere de moarte.

– Dar, tati..., se împotrivi Quenelda sărind în picioare, piciorul tău încă nu s-a vindecat!

Un icnet scandalizat cuprinse arena, pe măsură ce vorbele ducelui erau purtate din gură în gură. Regina se ridică, iar mantia tivită cu blană îi căzu de pe umeri.

– Domnia Ta, grăi ea cu voce de gheață către duce, nu se cade să arunci o astfel de provocare. Contele s-a întors de curând din luptă, iar rănile nu i s-au vindecat pe de-a-ntregul. Nu-ți face cinste să provoci la luptă un om rănit.

– Chiar și așa, Preacinstita Voastră Înălțime, își ridică Greenville viziera, iar vorbele îi erau înveninate de dispreț. Sunt campion al turnirului și e dreptul meu să-l chem la luptă pe campionul reginei. Desigur, dacă se simte... neputincios să primească, e dreptul lui să refuze.

Marele Maestru păși în față, împotrivindu-se scandalizat vasalului său.

– Domnia Ta, contele este rănit!

Însă Quenelda zări umbra unui zâmbet jucându-i pe buze, băgă de seamă lucirea ciudată din ochii întunecați și încruntă sprânceana. Se întoarse către Darcy, implorându-l din ochi să accepte provocarea în numele tatălui ei.

Se lăsă tăcerea.

Fără să-i vină să creadă, Quenelda își privea fratele, care nu se clintea.

– Înălțimea Voastră Prealuminată...

Aruncându-i o privire amară, în care se citea cea mai amarnică dezamăgire, Rufus DeWinter se lăsă cu greu într-un genunchi, întinzându-și piciorul rănit.

– Sunt campionul Luminăției Tale și am jurat să lupt cu oricine înfruntă puterea Măriei Tale.

Cuprinsă de teamă, Quenelda își dădu seama că tatăl ei era hotărât să lupte. Asta își dorea Marele Maestru, deși nu înțelegea care îi erau motivele. Se apropie de el.

– Tati!

Dar el ridică mâna să-i stăvilească împotrivirea și își îndulci gestul cu un surâs menit doar ei. Se întoarse apoi către regină, pe al cărei chip se oglindea aceeași expresie ca a Queneldei.

– Dar nu am nici bidiviu pentru turnir, nici armură, nici arme.

– Dacă ții cu tot dinadinsul să lupți, atunci se cuvine să porți culorile reginei, de vreme ce ești campionul ei, rosti regina.

Se răsuci spre ofițerul gărzii ei, Sir Gharad Mowbray, și îi porunci să-l pregătească pentru conte pe Buzduganul Cavalerului.

Ofiţerul clătină aprobator din cap.

– Iar eu, Domnia Ta, îţi voi sluji drept scutier.

Mulţimea izbucni în urale: întrecerea abia de-acum începea!

Capitolul 22

DeWinter! DeWinter!

Tensiunea ajungea la culme. În ciuda rănilor contelui, spectatorii erau de părere că norocul înclina de partea campionului reginei. Însă dragonul cel negru îi umplea de neliniște. Fulgii mari și umezi de zăpadă continuau să cadă, așternându-se pe tot ce li se ivea în cale, înghițind și ultimele urme de lumină.

Un dragon albastru-închis se repezi dinspre grajduri în jos, prin zăpadă. Buzduganul Cavalerului era un dragon cu gâtul lung, lat în umeri, cu aripi zimțuite, în trei degete, înveșmântat în culorile regale – purpuriu și auriu – deasupra armurii bine căptușite. Mulțimea îl întâmpină cu urale pe conte. Quenelda aplaudă și ea cu mândrie când părintele ei veni să o salute pe regină înainte de a zbura către pista albastră. Privind armura sclipitoare, auzind strigătele bucuroase ale mulțimii, Rădăcină se întrebă jinduitor cum era să fii campionul reginei, cel mai mare Stăpân al Dragonilor din cele Șapte Împărății ale Mării.

Ajuns pe pistă, contele se așeză în șaua de turnir cu oblânc înalt, încercând să nu bage în seamă coapsa care-i zvâcnea. Fusese nevoit să aleagă o armură mai ușoară, căci piciorul nu-i suporta încă greutatea armurii întărite. Asta

îl lăsa descoperit, expunându-l unor posibile răni, iar contele bănuia că adversarul său lipsit de spirit cavaleresc o știa la fel de bine ca și el.

– Stăpâne conte?

Cu barba căruntă fluturând în vântul care se întețea, Sir Mowbray îi întinse o lance grea, roșie și albă. Bătrânul abia o putea ridica. Rufus lăsă frâiele din mâini, strunindu-și dragonul bine instruit doar din genunchi și din pinteni, apoi cântări în mână lancea, judecându-i greutatea și echilibrul. Și-o propti sub braț, se declară mulțumit, apoi ridică scutul de lemn acoperit cu piele și îl lăsă pe Sir Mowbray să-i strângă chingile. Mulțumit de echilibrul scutului, își coborî viziera, iar ochii nu-i mai cuprindeau acum decât o fâșie de lumină.

– Ai grijă, Rufus.

Sir Mowbray îi înmână hățurile.

– Omul ăsta nu are pic de onoare; să nu uiți ce tare te-a pizmuit când ai câștigat rangul de comandant al Gărzii Dragonilor în locul lui...

Așezându-se mai bine în șa, contele se concentra doar asupra adversarului de pe pista opusă. Pregătindu-se de luptă, inima îi încetini.

Marele intendent ridică steagul. Cornul sună.

Niciunul dintre dragoni nu se clinti însă. Nedumerită, mulțimea începu să murmure; atmosfera ciudată îi făcea pe privitori să se foiască neliniștiți. De ce nu atacau?

Zăpada se învolbură într-un zid gros, aproape ascunzându-i privirii. Ducele Greenville ședea nemișcat pe dragonul său. Nebunia din Miez de Noapte își înălță capul, iar hamurile negre sunară... Dezlănțuindu-și furia și durerea, căscă larg și strigătul său asurzitor de bătălie răsună în toată arena.

Yyyaakaaa! Țipătul cumplit îi făcu până și pe soldații încercați să strângă din dinți. Campionul reginei și Buzduganul Cavalerului nu răspunseră.

Quenelda tresări, simțind durerea care chinuia făptura.

Liniște.

Aerul vibra.

Mulțimea neliniștită își ținea răsuflarea. Ceea ce se petrecea era mai mult decât un simplu turnir. Era o încleștare a voințelor.

Sus, în loja regală, Marele Maestru strângea din dinți. Darcy DeWinter surâdea. Privind stăruitor prin ocheanul ei, Quenelda se concentra asupra dragonului, studiindu-i poziția capului, întinderea aripilor, încordarea din labele din spate, semn că se pregătea să-și ia zborul.

Cu o izbucnire bruscă de putere, ambii dragoni țâșniră pe pistele lor. Bătaia aripilor puternice făcea aerul să clocotească. În câteva clipe se prăvăleau unul asupra celuilalt, iar lăncile boante ajunseseră paralele cu pământul. Două pete înceţoșate, una neagră, cealaltă albastră, ce se întrezăreau printr-un văl alb...

Se apropiau vertiginos...

Quenelda se ridicase din scaun, iar încheieturile degetelor încleștate de balustradă se albiseră. Regina era palidă...

Se apropiau...

Ucide... O voce slabă șopti în mintea Queneldei. Aruncă speriată o privire în jur, dar nimeni nu se uita la ea.

Brusc, cei doi dragoni se întâlniră; lancea contelui își găsi ținta și sfărâmă scutul adversarului. Zgomotul lemnului pulverizat se pierdu în tunetul iscat de mulțime. Cu toate că deviase lovitura ducelui, astfel încât lancea alunecase pe lângă el fără

să-l vatăme, contele simțise șocul care îi împinsese umărul în spate. Luptătorii se întoarseră la platformele lor, unde scutierii îi așteptau cu a doua lance.

Ucide...

Atacară pentru a doua oară, întâlnindu-se cu o izbitură cumplită, răsfrântă în aer. Spectatorii gemură când dragonul campionului fu aruncat într-o parte, deasupra mulțimii, cu o smucitură care pe alții i-ar fi aruncat din șa. Scutul contelui se sfărâmă, izbit de umărul dragonului negru; frânturile lui căzură printre spectatori, care se îmbulziră smulgându-și unul altuia prețioasele talismane. Contele își întoarse dragonul cu dibăcie, scuturând la pământ rămășițele curelelor de piele care îi susțineau mai înainte scutul, apoi contele se întinse după a treia lance, înmânată de Sir Mowbray. Fără să mai aștepte alt scut, își mână dragonul din pinteni.

Mulțimea era în picioare.

– DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Dragonii se apropiau.

– Aleargă prea repede! strigă cineva. Nu are scut!

Ucide... ucide... ucide... Șoaptele înnebunitoare se întrupau în mintea Queneldei. *Ucide-l pe Stăpânul Dragonilor...* Brusc, fata își dădu seama, cu un icnet de groază, că nu era un turnir obișnuit, un duel între doi rivali; scopul întrecerii era uciderea tatălui ei rănit. Într-o clipă, înțelese sufletul ucigaș care se ascundea în dragon. Era un răpitor! Un lup ascuns sub blană de oaie, pe care sângele tatălui ei era menit să-l atâțe. Cu coada ochiului îl zări pe Darcy cum încearcă să vadă ceva prin zăpadă; în ciuda frigului, fruntea îi era brobonită de sudoare. În fața ei, simți mai degrabă decât văzu cum Marele

Maestru se foia ca să vadă mai bine, văzu încordarea din linia bărbiei lui și degetele strângând toiagul cu încheieturi albite.

Dragonii își luară iarăși zborul prin arena de turnir, dar de data asta, la adăpostul privirilor, prin zăpada deasă, cavalerul negru își coborî dinadins lancea. Urletul de durere străbătu prin zgomotul mulțimii. Spectatorii cei mai apropiați de scena duelului rămaseră fără suflare. Vestea se răspândi cu iuțeală. Un intendent șopti ceva la urechea reginei. Campionul reginei se chinuia să rămână în șa, în vreme ce sângele șiroia din rana primită în război, care se redeschisese.

– Sfârșiți înfruntarea, îi porunci regina marelui intendent, care îi făcu semn maestrului de ceremonii să se apropie.

– E o nesăbuință. Contele și-a apărat onoarea mai mult decât era de trebuință.

Contele Rufus trase de hățuri, cu sudoarea șiroindu-i în ochi. Armura lui subțire fusese smulsă de pe coapsă asemenea solzilor răzuiți de pe un pește spintecat. Dând înapoi, Buzduganul Cavalerului se întoarse la platformă; ghearele cu pinteni găureau lemnul, răsuflarea ei fierbinte topea zăpada care se cernea. Din trupul ei răsuflând cu greu, se ridicau aburi. Simțind miros de sânge proaspăt, își roti ochii în cap. Nu era învățată cu bătăliile și trupul ei asuda duhoarea spaimei.

– Sfârșiți înfruntarea!

Bătrânul ofițer prinse hățurile dragonului; un șuvoi roșu se scurgea pe armura zdrobită a contelui.

– Rufus, prietene, rana îți sângerează din belșug. Nu poți continua așa. Îți riști sănătatea...

Dar chiar în clipa când maestrul de ceremonii sufla din corn, în semn că duelul se sfârșise, dragonul negru deja părăsise pista.

Auzind zgomotul mulțimii, contele înșfăcă buzduganul întins de bătrân, strânse frâiele și dădu pinteni dragonului, gata să-și înfrunte adversarul pentru a patra oară. Oamenii se ridicară în picioare, simțind că se apropia sfârșitul. Nimeni nu-l întrecea pe conte în lupta corp la corp, fie că era rănit sau nu.

Vântul alungă perdeaua albă exact în clipa când cei doi dragoni se ciocniră. Ridicat aproape în picioare în scări, cavalerul negru mânuia biciul și pintenii, ațâțându-și dragonul până la nebunie. În ultima secundă, Nebunia din Miez de Noapte se rostogoli turbat și sfârtecă aerul cu ghearele, făcând o rană în coasta lipsită de apărare a dragonului mai mic. În clipa când trecea pe lângă el, lovi cu coada. Forța izbiturii îi rupse brațul contelui, iar osul coapsei dragonului se frânse. Animalul urlă; un urlet ascuțit care străpungea timpanele și o făcu pe Quenelda să se cutremure de durere. Țipătul părintelui ei fu dus de vânt.

În agonie, Buzduganul Cavalerului se rostogoli la pământ. Sângele albastru se amesteca cu cel roșu.

– Tati!

Îi era aproape imposibil să zărească ce se întâmplase. Quenelda își șterse lacrimile înțepătoare de pe chipul deja umed de zăpadă.

– Tati! țipă fetița, văzând cum dragonul rănit se zbătea neajutorat în vântul amarnic, purtat dintr-o parte în alta.

Mulțimea vuia, hipnotizată de intensitatea luptei. Marele Maestru părea la fel de uluit ca și ceilalți spectatori; regina se ridicase în picioare, strigând:

– Intendenții! Poruncește-le intedenților să pornească într-acolo! Acum, omule, înainte să fie prea târziu! Dragonul e grav rănit și poate să o ia razna dintr-o clipă-n alta!

Quenelda se răsuci în loc. Aerul era vâscos ca melasa, plin de magie ascunsă. Deodată, totul în jurul ei încetini. Mugetul arenei se pierdu undeva, la limita conștiinței ei, și abia dacă auzi sunetul cornului. Prin zăpada spulberată vedea zeci de dragoni care plonjau de pe suporturile mici care înconjurau rândul de sus al arenei; călăreții erau înarmați cu sulițe și plase cu plumbi. Mai fuseseră și înainte dragoni care turbaseră din cauza durerii.

Ca prin vis, Quenelda auzi glasul Marelui Maestru.

– Doamnă, vă cer iertare. Nu pot. Mă tem că un trăsnet ucigaș aruncat spre o țintă în mișcare ar putea ucide dragonul, însă unda ar face victime într-un spațiu atât de strâmt, ar putea chiar să-l ucidă pe Rufus. Nu sunt războinic, iar vântul e imprevizibil. Lăsați-i pe intendenți să-și facă treaba.

Îi atinse liniștitor mâneca.

– Se pricep să umble cu un dragon răzvrătit. Contele nu e în pericol. Probabil că dragonul meu e rănit. E limpede că ducele Greenville nu îl mai poate struni.

Jos, contele își liniștise dragonița rănită, oprind căderea amețitoare înainte ca ea să se încâlcească în plasă. Mânuind buzduganul cu mâna teafără, o îmboldi, făcând-o să urce doar prin puterea voinței sale. Își ridică viziera și se sili să privească prin vârtejul alb, în căutarea adversarului. Vântul se înteți pe neașteptate deasupra, iar contele își abătu cu dibăcie buzduganul într-o parte exact când pintenul dragonului negru sfâșie aerul. Șiretlicul ducelui aproape că avusese efect, dar anii petrecuți pe câmpul de bătălie ascuțiseră instinctele contelui. Nebunia din Miez de Noapte coborî prin aer, iar Rufus întinse din instinct mâna la oblâncul șeii, blestemând când își dădu seama că nu avea toiagul. Bagheta așezată în teacă la șold,

ca întotdeauna, nu-i era de folos în înfruntarea cu un dragon decât la mică distanță. Strigă către garda lui din loja de sus.

– Toiagul! Aduceți-mi toiagul!

Dar strigătul lui fu dus de vânt, în furtuna cumplită de zăpadă și în strigătele mulțimii.

– N-are rost, DeWinter! Nu te pot auzi, îl batjocori adversarul său. Doar nu te temi de o luptă adevărată, nu? Doar nu te temi să-ți câștigi pintenii în loc să-i primești pe tavă de la regină? Hai să vedem dacă meriți cu adevărat conducerea Gărzii Dragonilor!

Contele se aplecă, iar țepii fioroși ai buzduganului-dragon îi zgâriară vârful coifului, iscând scântei. Deodată își dădu seama că adversarul său era complet înarmat pentru luptă, nu pentru un simplu turnir. Manevrele sale brutale turbaseră dragonul dinadins, aţâţându-l să atace.

Acum contele se vedea silit să se folosească de magie ca să se apere de această purtare josnică. Cu o mișcare iute, scoase bagheta din teaca de la coapsa stângă și aruncă o vrajă de ameţire drept între fălcile deschise ale dragonului care ataca. Era de ajuns, la o distanță atât de mică.

Fălcile clămpăniră la câțiva metri de chipul său și dragonul se prăvăli în nesimțire către pământ într-o ploaie de scântei roșii. Ducele nu avu timp să reacționeze și scoase un strigăt. Pintenii ascuțiți din stânga se agățară în scări și omul fu atras în vârtejul căderii. Aterizând în plasă, dragon și călăreț săltară și se rostogoliră de două ori, apoi căzură leșinați la pământ, într-un nor de zăpadă. Azvârlit în cădere, ducele zăcea inconștient, cu un picior îndoit într-un unghi nefiresc; neaua albea repede armura neagră.

Intendenții îi încercuiră cu repeziciune și își azvârliră plasele cu o mică explozie. Acestea se întinseră în aer și se așternură asupra dragonului asemenea unor straturi de pânze de păianjen. Mulțimea nu sufla. Nimic nu mișca în tăcerea neașteptată. Scânteile vaselor cu jar luminau întunericul. Un copil țipă. Cu grijă, intendenții descălecară lângă dragonul prăvălit la pământ, săltându-și ciocanele și izbind în piroane masive de fier ca să priponească plasele. Deasupra lor, contele îngădui într-un târziu dragonului istovit să lunece la pământ.

Uralele din ce în ce mai zgomotoase zguduiau arena. Privitorii băteau din picioare; pălăriile erau azvârlite în aer; străinii se băteau unul pe altul pe umăr, ca niște prieteni ce se revăd după multă vreme; banii umblau din mână în mână. Fără suflare, regina se lăsă să cadă în jilț, iar obrajii i se învăpăiară. Pe chipul lui Darcy se oglindea un amestec de dezamăgire și de ușurare. Ochii Marelui Maestru erau mijiți; aștepta ceva.

Spectatorii năvăliră în arenă, alergând nesăbuiți pe lângă intendenți ca să-și întâmpine campionul, încredințați că se sfârșise cu dragonul negru. Cu siguranță, lupta se terminase. Dar Marele Maestru știa că nu era așa. Și Quenelda, care auzea gândurile dezordonate ale dragonului ce se căznea să-și recapete conștiența, știa că nu se sfârșise. Creatura nu avea de gând să renunțe la unicul scop: să-i ucidă tatăl. Deschise gura, gata să spună ceva; să o prevină pe regină. Dar cine ar fi crezut-o?

Jos, Nebunia din Miez de Noapte se mișcă încet, ridicându-se cu stângăcie în picioare, sub greutatea plaselor. Încordându-și mușchii puternici, își scutură grumazul și azvârli plasele cât colo, ca un câine ce-și scutură blana. Una dintre labele din față i se frânsese în cădere, dar asta nu-i potolise

setea de a ucide. Se săltă, târând după sine un alai de frânghii și greutăți, adulmecând mirosul pe care fusese învățat să-l vâneze. Nările umede se umflară, iar limba îi țâșni afară, gustând aerul. Prada era aproape. Dragonul își săltă capul, privind cu ochi roșii cum dragonul contelui se învârtea prin aer, coborând prin ninsoare.

Ucide... ucide...

– Nu!

Țipătul Queneldei o ridică iarăși pe regină în picioare. Curtenii încercau să zărească prin perdeaua de ninsoare, încercând să înțeleagă de ce țipase fata. Marele Maestru îi aruncă o privire plină de curiozitate și se îndreptă către balustradă să se uite.

Proptindu-se pe coapsele vânjoase, dragonul negru își repezi înainte gâtul gros; colții dezgoliți pocniră spre conte. Apoi se năpusti în văzduh, înălțându-se tot mai sus, în ciuda aripilor sfâșiate, în ciuda labei rupte care atârna neputincioasă sub el. Deasupra, contele o struni pe Buzduganul Cavalerului și se încruntă către agitația de jos; intendenții încercuiseră temători dragonul înnebunit, fără călăreț, încercând să-l tragă la pământ, copleșindu-l prin numărul lor.

Ucide... ucide... șoapta înnebunitoare adăsta în mintea Queneldei. *Ucide-l pe Stăpânul Dragonilor!* Fata era disperată. Tatăl ei habar nu avea în ce primejdie de moarte se afla. Nici intendenții nu știau. Nu știa nimeni, în afară de ea!

Oprește-te... Oprește-te... îi porunci fata răpitorului. *Oprește atacul...* Dar, înnebunit de pofta de sânge și de durere, Nebunia din Miez de Noapte nu o auzea sau nu o asculta. Inima îi bătea buimacă, mai să-i spargă pieptul, iar ea nu avea timp

să înțeleagă de ce nu era ascultată, nu avea timp să gândească. Mânia îi fierbea în vine.

Oprește atacul...

Nu se întâmplă însă nimic. Nimic! Niciun dragon nu-i mai nesocotise vreodată porunca.

Oprește atacul, șopti.

Intendenții se strânseră în jurul contelui, încercând să îndemne dragonul rănit să zboare către un loc sigur, spre platformă, unde așteptau arcașii.

Inima Queneldei bubuia. O dureau ochii. Cel mai mic zgomot i se părea o lovitură. Se concentră din nou asupra dragonului, căznindu-se să-și alunge din minte spaima pentru tatăl său.

În același timp, rune stranii i se întrupară pe neașteptate în minte. Cuvinte într-o limbă de mult uitată se împleteau în jurul ei. Simțea cum puterea lor se întrupa, alcătuind o vrajă de legare și de ascultare. De undeva, dintr-un loc ce plutea între amintire și închipuire, veniră spre ea vorbele potrivite din Vremurile Străvechi și le aruncă în tăcere către dragonul negru ca un miez de noapte. Ceea ce se petrecu o ului până și pe ea.

Un impuls înghețat de putere emană dinspre Quenelda, transformând pe dată ninsoarea în grindină care răpăi pe acoperișul lojei. Vântul urlă, iar puterea lui biciuitoare smulse pelerinele și sfâșie copertina de damasc.

De jur împrejurul arenei, oștenii se clătinau pe picioare, iar celor din palat li se tăiară genunchii și căzură secerați la pământ. Mulțimile clocotitoare de pe terasele îndepărtate fură scuturate de un fior și perii de pe ceafă li se ridicară. Copiii țipară înspăimântați și se lipiră de părinți.

Pulsul se mistui în aer, apoi izbucni un tunet asurzitor în Cazanul arenei, iar dragonul negru fu aruncat în sus și apoi într-o parte. Animalul trecu la câțiva centimetri de conte și se rostogoli peste șirurile de locuri aglomerate, năruit parcă de un pumn de fier. Corpul ce se zvârcolea făcu o gaură în proptelele de lemn; bârnele de stejar și oasele se frânseră ca niște paie; pietrele se zdruncinară. Sunetul lemnului rupt umplu văzduhul și o întreagă bucată din arenă se prăbuși, cu un pârâit care se auzi până în loja reginei.

Stânjenit de piciorul rupt, Nebunia din Miez de Noapte încercă să se țină pe picioare. Spectatorii urlând fură striviți ca niște păpuși de coada ce se zvârcolea. Mulțimea fu cuprinsă de panică; alte strigăte și urlete de spaimă umplură văzduhul; gloata începuse să se calce în picioare, înnebunită să-și scape pielea.

Capul Queneldei vuia din cauza efortului; tremura de epuizare și simți că o lăsau picioarele. Simțindu-și oasele înghețate, căzu greoaie în brațele scutierului ei. Se simțea slăbită, îi era greață; în gură îi rămăsese gustul necunoscut, amar, al magiei nestăpânite. Auzea țipetele ce răzbăteau prin vuietul vântului și se întrebă ce făcuse.

Întrebările care i se învălmășeau în minte o înnebuneau. Oare ce anume propulsase dragonul în proptele, transformând loja regală în ruine? Ea fusese? Era limpede că nimeni nu-și închipuia că ar fi fost ea. Deschise ochii. Totul fusese cuprins de nebunie.

Vedea câțiva oameni care încercau să prindă copertina, vedea frânghiile pavilionului care se zbăteau în vânt. Câteva dintre doamnele reginei zăceau la pământ, în nesimțire; altele erau duse înapoi la castel. Marele Maestru își scosese

mantia grea și o aruncase în jurul umerilor reginei care tremura. Privea uluit scena de jos. Dintre cei care erau încă în picioare, doar Rădăcină observase că fata se prăbușește și îi sărise în ajutor; toți ceilalți erau fascinați de ceea ce se petrecea jos, în arenă.

Regina dădu o poruncă cu glas slab.

– Arcași, ucideți dragonul!

– Ucideți-l! Marele Maestru întări porunca reginei, strigând către intendenți prin vântul care mugea.

Dar nu încă, își spuse. *Încă puțin... Și o să descoperiți că săgețile voastre nu au niciun efect; e blindat dincolo de piele...*

Răsună chemarea unui corn: *Arcași! Arcași!*

Recunoscând sunetul, Rădăcină înălță capul.

– Vor trage în el, Quenelda, o anunță, privind-o cu îngrijorare.

Fata era palidă și lacrimile îi brăzdau fața. Piticul nu o mai văzuse niciodată plângând. O luă de mână.

– Va fi bine! Tatăl tău e în siguranță. Arcașii vor doborî dragonul!

Înșirați la buza arenei, ostașii ridicară arcurile de tisă și țintiră, mijind ochii ca să judece distanța, căznindu-se să învingă vântul care flutura din toate părțile. Nu era treabă ușoară.

Unele dintre arcurile de doi metri își nimeriră ținta. Vârfurile săgeților se înfipseră în pielea groasă, înțepându-i trupul ca pe o perniță de ace, găurindu-i aripile. Răsună un urlet de furie, sfâșiind văzduhul ca pe o țesătură; zgomotul îi timise lui Rădăcină fiori pe șira spinării. Nebunia din Miez de Noapte smulse vârfurile înspinate care îl înțepară; dar apoi, întinzându-și aripile, se înălță în aer.

Oprește-te!

Quenelda strigă și cu glas tare, cuprinsă de furie și teamă; dar în vreme ce dragonul se înălța încet, vocea i se pierdu printre țipetele din jur.

– Tată! Tată!

În zadar. Efortul de a înfrunta dragonul răzvrătit o epuizase, lăsând-o amețită. Creatura nu mai putea auzi poruncile ei vlăguite. Așa ceva nu i se mai întâmplase și habar nu avea cum să reacționeze. Mereu crezuse că prietenia și loialitatea dragonilor veneau de-a gata și i se cuveneau. Se chinui cu disperare să zărească ceva prin perdeaua din ce în ce mai deasă de zăpadă. Dacă s-ar fi aflat în bătălie...

Bineînțeles! Un dragon de luptă! Tatăl ei avea nevoie de un dragon de luptă ca să înfunte răpitorul, nu de unul instruit pentru dueluri.

– Două Înghițituri! Două Înghițituri!

Quenelda țipa fără să-și dea seama, dar vorbele i se topiră în zăpada învârtejită.

– Nu te poate auzi, încercă Rădăcină să o liniștească.

Fata era înnebunită, gândurile i se amestecau, aproape fără înțeles. Strigă în limba dragonilor, azvârlind în minte țipătul de ajutor cu toată puterea către Turnul de Iarnă, ascuns în ninsoare. Oare era de ajuns?

– *Vai, Două Înghițituri! Tata e în primejdie... Două Înghițituri!*

– *Dănțuitoarea Dragonilor*... Mintea lui i-o atinse pe a ei neînchipuit de ușor, ca un fulg de nea. *Sosesc...*

Dragonul de luptă sosea! Răspunsese chemării ei! Genunchii i se înmuiară de ușurare și se prăbuși din nou în brațele gnomului.

Grăbește-te! își îndemnă dragonul. *Grăbește-te!*

Quenelda se ridică și se aplecă primejdios de mult peste balustradă, în vreme ce rafalele de zăpadă o învăluiau într-o mantie albă. Din senin, Două Înghițituri se năpusti în jos ca o furtună de foc, întunecând o clipă lumina soarelui. Curentul iscat de aripi izbi loja regală cu aer înghețat și aruncă zăpada în ghemuri răsucite. Fata sări pe balustradă, apoi săltă pe aripa solzoasă. Vântul se înteți iarăși când se aruncă în șa, apoi, cât ai clipi, dispăru.

– Quenelda! Așteaptă!

Fata auzi strigătul scutierului ei înghițit de tăcere, în vreme ce zăpada o învăluia.

– Așteaptă-mă și pe m...

A plecat fără mine! Îngenunchind pe balustradă, Rădăcină rămăsese ca trăsnit. *Sunt scutierul ei! Trebuie să o apăr!*

Capitolul 23

Cazanul

Cu gura căscată, Darcy se uita cum Quenelda executa la perfecție manevra dificilă. Neliniștea îi dădea fiori pe șira spinării. Știa că sora lui putea să zboare cu dragoni de luptă, dar nici în visele cele mai nebunești nu-și închipuise că se pricepea atât de bine. Nu o băgase în seamă, o considerase o copilă enervantă, o copilă ale cărei isprăvi iscau scandal și bârfe la curte. Pentru prima oară, lui Darcy îi era teamă. De față cu toți, Quenelda îi lua locul lângă tatăl lor.

Regina era lângă balustradă, înconjurată de curteni, poruncind nobililor și oștenilor să alerge în apărarea contelui și a fiicei sale. Și Marele Maestru își părăsise jilțul, iar acum se afla la marginea lojei, nevenindu-i să creadă ce se petrecuse sub ochii lui: o fetiță sărise pe unul dintre dragonii de luptă ai tatălui ei, ca un veteran călit în lupte, alergând în ajutorul părintelui său. Cum de știuse că dragonul avea să sosească? Clătină din cap. Oricum, copila nu avea ce să facă. O să moară odată cu tatăl ei.

În labirintul de coridoare și de scări, Rădăcină o luase de două ori pe calea greșită. Plângând de ciudă, fără să ia în seamă

înțepătura din măruntaie, ajunse într-un sfârșit la catul de sus al Turnului de Iarnă.

– Aleargă După Stele!

Iapa auzi vocea stăpânului ei, își înălță capul delicat și se întoarse ca să-l alinte. Agățându-se de scara iepei, piticul se îndoi de șale, trăgându-și răsuflarea.

– Despri... Despriponiți-o, gâfâi. Iute!

Ajutoarele îl priveau nelămurite. O santinelă se îndrepta spre cuiburi.

Disperat, Rădăcină se azvârli în șa, luând hățurile de parcă s-ar fi născut călare.

– Grăbiți-vă! le porunci, auzind vuietul mulțimii care întâmpina sosirea dragonului Queneldei în arenă. Grăbiți-vă! Viața domniței Quenelda e în pericol!

Cuvintele lui avură efectul așteptat. Unul dintre ajutoare tăie frânghia care priponea dragonul.

– Sus! În văzduh, Aleargă După Stele! o îndemnă grăbit Rădăcină.

Ea îi dădu îndată ascultare, se înălță și se făcu nevăzută în furtună.

Contele auzi vag uralele mulțimii de jos, cuprins de nedumerire. Oare Darcy hotărâse într-un sfârșit să se poarte ca un bărbat?

Săgeți negre vâjâiau prin aer, plonjând asemenea unor cormorani împrejurul dragonului turbat. În vreme ce dragonul Queneldei se arunca în mijlocul arenei, două vârfuri ascuțite se izbiră de pielea împlătoșată. Fata țipă de uimire și de spaimă.

– Nu mai trageți! strigă căpitanul cu ochi ageri, mijind ochii prin furtună, ca să vadă ce dragon intrase în luptă. Nu trageți! Vântul se întețește. Am putea lovi pe cine nu trebuie!

Oșteanul de lângă el suflă în corn spre a-i face cunoscută porunca. Arcurile lungi fură coborâte. Ploaia de săgeți încetă.

Rădăcină zbura ca o flăcăruie mov-albăstruie, licărind prin seara care se lăsa. Plecându-și capetele, gnomul și dragonul ocoliră turnurile castelului și trecură în goană pe deasupra capetelor uimite ale soldaților aflați în patrulare prin donjoane; apoi lunecară pe o parte a arenei imense. Fură întâmpinați de uralele tunătoare ale mulțimii, dar băiatul, care o căuta pe Quenelda, nici nu le auzi. Flamurile fluturau în vânt; vasele cu jar fumegau amarnic, iar Rădăcină începu să tușească în clipa când aterizară pe platforma de mijloc din copacii turnirului. Și totuși, nimeni nu-l observase. Totul era cu susul în jos. Strigătele se înălțau și se mistuiau în vânt. Scrută prin viscol cu ocheanul său...

Zăpada se așternea din belșug în jurul Queneldei, amuțind toate sunetele, în afară de zgomotul aripilor și de bătaia înnebunită a inimii sale. Vântul se juca prin cosițele ei și părul lung i se învolbura, intrându-i în ochi. Mantia grea se zbătea în rafalele de vânt, amenințând să o smulgă din șa. Îi desfăcu încheietoarea cu degete înghețate și o lăsă în brațele furtunii.

Vedea umbre negre zbuciumându-se dedesubt, prin zăpadă; apoi, de cealaltă parte a arenei, văzu cum vântul o izbea în plasă pe Buzduganul Cavalerului. Țipătul dragoniței străpunse văzduhul ca o săgeată. Chiar atunci, perdeaua de ninsoare

se dădu în lături și văzu dragonul negru departe, jos, dedesubtul ei. Se întoarse spre sursa zgomotului.

– *Ține-te bine, Dănțuitoarea Dragonilor!*

Două Înghițituri Și Te-Ai Dus își coborî aripile și căzu ca piatra prin beznă, către dragonul de dedesubt. Viteza amețitoare îi smulse Queneldei aerul din plămâni. Vântul îi țiuia în urechi. Zăpada îi umplea nările și gura deschisă, încât începu să se înece. Urmărindu-și prada, Nebunia din Miez de Noapte nu-i văzu venind decât în clipa în care Două Înghițituri se izbi de el, încleștându-i gâtul și hamurile cu ghearele.

Șocul loviturii aproape că o aruncă pe Quenelda din șa, iar dinții îi clănțăniră. Gustul ca de fier al sângelui îi inundă gura și văzu stele verzi, în vreme ce dragonul își târa dușmanul spre pământ.

Având-l în gheare pe Nebunia din Miez de Noapte, Două Înghițituri se pregăti să-i dea lovitura de pe urmă. Din nările lui se ițea fum, brăzdând chipul fetei cu funingine. Când dragonul își căscă botul, pregătindu-se să sufle foc, Quenelda se aplecă în față, trăgând hățurile.

– *Nu! Nu!* se înecă ea. Dorise să-și salveze tatăl, nu să ucidă dragonul negru care – înțelegea ea – fusese învățat să ucidă, și nu prin propria lui vrere. *Nu îl ucide, Două Înghițituri! Nu-l omorî!*

– *Stăpână?* Dragonul era nedumerit. *Cum îți pot apăra tatăl atunci...?*

În vreme ce-și întreba stăpâna, strânsoarea lui slăbi. Dragonul cel negru profită de prilej și se rostogoli, eliberându-se, lăsând în gheara lui Două Înghițituri o bucată de șa și un ham încâlcit. De cealaltă parte a arenei, rănit și slăbit de scurgerea sângelui, contele era încă prins sub bidiviul rănit.

Cu o zvâcnire puternică a cozii, făptura neagră se avântă spre conte, prin furtună.

– *Stăpână?* Două Înghițituri era buimac. *L-am avut sub pinteni...*

– Vai, nu!

Cu fața în mâini, disperată, Quenelda înțelese consecințele gestului său. Nu îi îngăduise lui Două Înghițituri să ucidă dragonul turbat, iar astfel îi dăduse cale liberă să-i atace tatăl. Oare unde îi fusese capul? Crezuse că bătălia era plină de glorie și de strălucire, de parcă moartea nu ar fi avut de-a face cu ea. Fusese ca un copil care se joacă. *Dacă voia să-și salveze tatăl, dragonul trebuia să moară.*

– *Vai, Două Înghițituri...*

Lăsând hamul gol să cadă în plasele de jos, dragonul se răsuci și porni în goana cea mai mare.

Cercetând arena, ochii lui Rădăcină lăcrimau în bătaia înțepătoare a zăpezii. În apropiere văzu o fluturare. Cu inima cât un purice, zări mantia fetei dusă de vânt ca un liliac turbat.

– Nu!

Temându-se că era rănită ori poate moartă, piticul strigă, ștergându-și furios lacrimile din ochi:

– Hai, fetițo! Hai, Aleargă După Stele! Am ajuns prea târziu!

Auzindu-i glasul nerăbdător, simțindu-i panica din mișcarea mâinilor și a genunchilor, Aleargă După Stele zbură ca gândul, așa cum nu mai zburase vreodată, plonjând tot mai adânc în cazanul clocotitor, de unde mirosul sângelui se înălța să-i întâmpine. Un dragon mic se ivi pe neașteptate în fața lor, iar inima gnomului sări de doi stânjeni în piept.

– La o parte, netotule! La o parte!

Intendentul încercă să-i aţină calea, dar o rafală de vânt îl smuci în lături.

– Dragonul a înnebunit!

Ferindu-se de mâna întinsă, piticul zbură în căutarea prietenei sale.

Nebunia din Miez de Noapte se înălţa ameninţător deasupra contelui rănit; în vreme ce scutierii se căzneau să-i tragă piciorul de sub dragonul care ţipa, căzuse în nesimţire. Şase oşteni cu scuturile şi lăncile ridicate îl înconjurau curajoşi, ca să-l apere.

Aterizând pe plase, dragonul negru ucise dragonul contelui cu o singură lovitură ţintită în grumaz. Apoi simţi mirosul sângelui de om şi-şi înălţă ochii către locul unde tatăl Quenelei zăcea nemişcat. Nimic nu mai stătea acum între dragonul cel crunt şi prada sa.

Din bot îi curgeau salivă şi sânge.

Ucide... ucide...

Quenelda şi Două Înghiţituri plutiră deasupra contelui. *Două Înghiţituri!* se înecă fata, pe când dragonul de sub ei îşi ridicase capul să lovească. *Opreşte-l! Opreşte-l!*

Aripile dragonului fluturară înnebunite, plutind deasupra Nebuniei. Dacă ataca acum, l-ar fi putut răni pe conte, care zăcea dedesubt. Sunetul se născu în stomac şi porni în sus, prin foalele uriaşe ale plămânilor; Două Înghiţituri îşi deschise fălcile şi azvârli în aer un groaznic ţipăt de luptă.

Kwwwwaaakkk!

Arena vibra. Auzind chemarea cunoscută, contele tresări şi începu să-şi recapete încet conştienţa.

Dragonița piticului nu era călită în bătălii.

– Hopa! U-ușurel, fetițo!

Gnomul se sili să nu-i tremure glasul în vreme ce o liniștea pe Aleargă După Stele. Făptura fornăia și, de spaimă, botul îi era înspumat. Urechile ei mari și sensibile erau lipite de cap, iar coada se ascunsese sub burtă; animalul încerca să se facă nevăzut în furtună.

– U-u-ușurel! Ușurel, fetițo! Într-un sfârșit, Rădăcină reuși să o liniștească. Va fi bine, repetă fără prea multă convingere, mai mult pentru sine decât pentru animal. Hai, fetițo, o îndemnă curajos, mânându-și dragonul înainte. Trebuie s-o ajutăm pe Quenelda.

Din senin, strigătul de luptă al lui Două Înghițituri tună și se rostogoli cu ecou prin toată arena. Neputând să reziste chemării primordiale, Nebunia din Miez de Noapte se întoarse de la prada sa și răspunse provocării printr-un alt țipăt.

Yyyyaaaakkkaaa!

Dragonul negru bătu din cele patru aripi musculoase, împingându-și trupul cu labele din spate și sări să atace. Quenelda țipă, Două Înghițituri se feri, iar contele privi în sus, nevenindu-i să creadă.

– *Quenelda?*

– Tată! Am venit să te salvăm!

Două Înghițituri se lăsă purtat de vânt în sus, iar Quenelda era fericită. Izbutiseră să-l momească pe Nebunia din Miez de Noapte! Vedea chipul tatălui ei îndepărtându-se, căci doi soldați îl luară pe brațe, purtându-l în siguranță, către cavalerii suitei.

– Quenelda! Glasul lui înspăimântat o țintui locului. Rățușco! Uită-te...

Quenelda îi făcu semn cu mâna, dar apoi își dădu seama că tatăl ei încerca să-i spună ceva; încet, șovăielnic, aruncă o privire peste umăr. Un nor puturos de aer fierbinte o izbi în față. Buimacă, își dădu părul la o parte din ochi și în clipa aceea zări doi ochi injectați și un bot căscat care era mai s-o atingă!

Încercă să țipe, dar din gâtlej nu-i ieși decât un horcăit. Lovi înnebunită cu palma pielea împlătoșată a dragonului său, căznindu-se să-l vestească despre ce vedea. În cele din urmă își regăsi glasul și începu să urle, cu părul căzut în ochi:

– Două Înghițituri! Zboară! E în spatele nostru!

Dintele Ascuțit simțise deja apropierea dușmanului și sări într-o parte, rostogolindu-se pieziș spre podeaua arenei. Manevra aproape că o aruncă pe Quenelda din șa. Dragonul cel negru se năpusti pe urmele lor, iar duhoarea fetidă a răsuflării sale topea zăpada în cale. Două Înghițituri se rostogoli și se smuci înapoi; dădea înnebunit din aripi, să scape din calea primejdiei, și Quenelda abia dacă se mai putea ține de gâtul lui. Bucăți de carne zdrențuită o împroșcară când dragonul negru trecu pe lângă ea ca vântul, cât pe ce s-o înșface cu ghearele. Deodată, vorbele părintelui său îi răsunară în urechi: *Quenelda, știu că poți să zbori. Dar ca să devii luptător în Garda Dragonilor, trebuie să știi mult mai multe...*

Într-o fracțiune de secundă, își dădu seama cât de nesăbuită fusese când îi trecuse prin minte că poate să lupte alături de conte doar pentru că e în stare să zboare! Însă în acea clipă, numai atât îi mai rămânea de făcut ca să scape cu viață.

– Zboară, Două Înghițituri!

Era atât de întuneric, încât nu mai distingea rândurile de bănci care-i înconjurau. Vasele cu jar licăreau scurt, asemenea unor licurici de mlaștină, în vreme ce dragonul și călărețul său alergau încoace și-ncolo; fiecare dragon încerca să-l blocheze pe celălalt. Lipsa de experiență a fetei în bătălie sau în Magia de Luptă îl stânjenea pe Două Înghițituri, care știa că nu se putea încleșta într-o luptă corp la corp, căci fata ar fi murit. Nu purta armură; solzii ei erau moi.

Queneldei aproape că i se oprise răsuflarea. Niciodată nu se temuse atât de tare de un dragon. Pentru întâia oară, fata văzu răpitorul cu ochii lui Rădăcină și ai fratelui său: botul întețesat de dinți ascuțiți; fălcile puternice, în stare să strivească o vacă de parcă ar fi fost o moluscă; gheare cu pinteni, gata să înșface, să sfâșie... un prădător.

– Trageți! strigă căpitanul arcașilor când Quenelda și dragonul ei zburară prin fața lor. Tir de voie! Aveți grijă la țintă, flăcăi! Folosiți cu cap fiecare săgeată!

Dragonul și fata zburau urmând buza arenei și un văl de săgeți negre se abătea în spatele lor. Quenelda auzi dragonul negru răcnind furios, căci multe își găsiseră ținta, apoi urletelor lui îi urmară țipetele slabe ale mulțimii de jos, pentru că ploaia ucigașă se abătuse și asupra lor.

Lipită de gâtul lui Două Înghițituri, Quenelda îndrăzni să arunce o privire în jos. Își îndreptă spatele. Unde era dragonul? Scrută cu priviri disperate zăpada care se cernea: în spate, deasupra, dedesubt. Probabil că săgețile l-au ucis, își spuse, iar încordarea dispăru.

– *A murit. Nu mai e pe urmele noastre. Acum, arcașii se vor îngriji de el.*

– *Stăpână!*

– Ce...?

Quenelda se răsuci și înțelese că până atunci se uitase unde nu trebuia. Acolo, plutind în fața lor, se zărea dragonul negru, iar săgețile care-i ieșeau din piele îl făceau să arate ca o monstruoasă pernă de ace.

– Trebuie să lupt, Dănțuitoarea Dragonilor... Sari! Sari în plasă și lasă-mă să lupt singur. E singura cale... tu n-ai mai fost niciodată în bătălie...

Dragonul se temea pentru viața stăpânei sale; de ce îi poruncise să nu ucidă dragonul turbat? Două Înghițituri o rugă să-l îndrume: *Care îți e porunca? Dragonul acesta e scos din minți... Mintea îi e fărâmițată, ca gheața crăpată. Trebuie să moară... Ar fi o faptă milostivă să îl ucidem...*

Dar apoi nu mai fu timp pentru nimic; Nebunia din Miez de Noapte făcu un salt spre ei și botul lui căscat îi umplu tot văzul. Rămase neclinitită, înghețată de spaimă. Avea să moară.

– Quenelda! Quenelda!

La început, fata crezu că i se năzare; auzea glasul pițigăiat, atât de cunoscut. Dar cum de ajunsese Rădăcină acolo?

– Queneldaaa!

Brusc, dintr-un nor de zăpadă țâșni un fulger mov-albăstrui, care străpunse furtuna și apoi se făcu nevăzut; Rădăcină îi distrăsese dragonului atenția într-un moment crucial. Nebunia din Miez de Noapte încercă să atace micuța dragoniță. Profitând de prilej, Două Înghițituri își izbi dușmanul pe neașteptate, dându-l peste cap.

Dragonul negru lovi ametit plasa, care îl săltă iarăși în aer. Nenumăratele răni îl sleiau de puteri și magia cu care fusese legat începea să se destrame. Încetul cu încetul, își pierdea

minţile. Îşi scutură capul, clătinându-se, şi încercă să se concentreze asupra dragonului de luptă care îl aştepta. Limba îi ţâşni, gustând aerul. Quenelda nu era prada lui, dar avea mirosul prăzii. Cu durerea alergându-i prin vene, făptura neagră ţâşni.

Însă micul dragon albastru-violet şi călăreţul său îi treceau ca săgeata prin faţă, iar şi iar. Aleargă După Stele zbura încolo şi-ncoace, asemenea unei rândunici care atacă un vultur; răpitorul izbea aerul, din ce în ce mai furios, iar puterile îi slăbeau tot mai mult cu fiecare lovitură.

Mişcările îi deveneau tot mai încete; tremura de la bot până în vârful cozii. Focul din ochi murea. Clămpănea fără vlagă, s-o prindă pe Aleargă După Stele, iar Două Înghiţituri nu şovăi: viaţa stăpânei sale era în primejdie şi pregătirea de luptă a dragonului ieşi la iveală. Cu o groaznică lovitură de gheară primită în burtă, Nebunia din Miez de Noapte îşi dădu duhul, iar trupul zdrobit i se prăvăli din cer.

În sfârşit, se terminase! Întinzându-şi aripile, Două Înghiţituri se lăsă uşor pe podeaua arenei, acolo unde tatăl Queneldei era înconjurat de gărzile sale. Spectatorii care o luaseră la goană se întreceau care mai de care să afle cine era călăreţul dragonului de luptă. Prin ninsoarea care se învârtejea în întuneric, micuţa siluetă înveşmântată în pantaloni de zbor, într-o rochie sfâşiată şi purtând cizme se contura slab pe fundalul luminii tremurătoare.

– E fiul contelui, Darcy!

– E o fată, tată! strigă un copil. E o fată.

– Nu se poate, băiete! Tatăl clătină din cap. Nu e cu putinţă! Acela e un dragon de luptă.

– Ba da, tată! E fata contelui!

–Quenelda! Rățușcă!

Contele se desprinse din mâinile ocrotitoare și se repezi șchiopătând să-și îmbrățișeze fiica. Ea descălecă; rochia îi era zdrențuită și stropită cu sânge albastru. Oștenii reginei își izbiră săbiile de scuturi, în semn de prețuire pentru izbânda unui războinic, în timp ce din mulțime începea să se audă tot mai puternic strigătul:

– DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Deși aproape epuizat, contele ceru spada unui soldat din garda lui, o luă și înălță brațul fiicei sale; sabia se ridică spre cer, primind uralele mulțimii. Fata simți cum durerea spaimei i se scurge din trup și, odată cu ea, toată puterea. Doar uralele mulțimii și zâmbetul mândru al părintelui său o mai țineau în picioare.

– DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Zăpada învolburată îi învește pe cei doi într-un văl alb; uralele asurzitoare umpleau arena mai iute ca furtuna. Până și văzduhul tremura. Pământul se cutremura sub bătaia picioarelor. Oamenii apreciau un gest de vitejie când li se înfățișa ochilor. În vreme ce fiul contelui rămăsese în loja regală, sora lui mai mică dusese la atac un dragon, și încă unul din Garda Dragonilor, alergând în apărarea tatălui ei!

– Quenelda DeWinter! Quenelda DeWinter! Quenelda DeWinter!

– Ușurel, fetițo, ușurel!

Nebăgat în seamă de nimeni, Rădăcină mângâia grumazul dragoniței tremurânde, uitându-se cum mulțimea se scurgea spre conte și fiica sa. Nici nu le auzea vacarmul, atât de tare îi bubuia inima în urechi. Nările dragonului încă mai fremătau

de spaimă. Aripile îi erau acoperite cu gheață și zăpadă, iar răsuflarea îi împodobea capul cu o aură strălucitoare. Nici băiatul nu era într-o stare mai bună.

– Gata, fetițo, îi șopti. S-a sfârșit. Ești în siguranță.

O rafală de vânt îi mătură într-o parte, ducându-i departe de pista turnirului, iar băiatul o călăuzi pe Aleargă După Stele spre cuiburi, unde o așteptau grajdul cald și un masaj binemeritat.

– O să-ți dau câte tablete cu miere vrei!

Livid de mânie ascunsă, Marele Maestru privi cu ochii săi pe jumătate închiși drept în cei reci și otrăviți de invidie ai lui Darcy; preț de o clipă, un fior de recunoaștere trecu între cei doi.

Pe Pământul Dintâi, ce se întâmplase? Cu toții o simțiseră; o rafală de aer înghețat, iscată din senin, care izbise arena, azvârlindu-i cu zgomot de tunet dragonul invincibil drept în stalurile aglomerate. Cutremurarea care urmase o secundă mai târziu zdruncinase străvechiul castel din temelii.

În agitația care urmase, doar Marele Maestru recunoscuse unda Magiei Străvechi care strălucise, iar apoi se stinsese într-o clipită. Recunoscuse vraja după unda inimitabilă de șoc, mai puternică decât impactul a douăzeci de tone de dragoni care s-ar fi prăvălit în arenă; dar era o vrajă atât de stranie, atât de neobișnuită, încât nu-i putuse afla sursa. Epicentrul se afla aproape de el, era încredințat de asta. Avea puterea Magiei de Luptă, dar – curios lucru – fusese lansată atât de neglijent, încât mulți muriseră și mare parte a puterii se rostogolise dincolo de buza arenei, risipindu-se în vâlceaua de dincolo de castel. Însă nimeni dintre cei aflați în preajma

lui nu-și ridicase toiagul sau bagheta; oricum, numai un Mare Mag sau un Mag de Luptă putea să dezlănțuie o asemenea vrajă. Ofițerul reginei și contele se aflau jos, în arenă. În afară de el, în loja regală nu mai era niciun vrăjitor. Semnăturile magice erau unice, niciuna nu semăna cu alta. În haosul care urmase, Marele Maestru urzise o rună în taină, dar nu-i fusese de niciun folos și nu reușise să afle a cui era semnătura.

Era destul de uluit că un om fusese în stare să omoare atâția în schimbul unei singure vieți. Era semnul unei minți nemiloase, aproape ca a lui. Dar, mai presus de orice, Marele Maestru era furios la culme că planul lui dăduse greș.

Vraja aceea ciudată îi schilodise dragonul, împiedicându-l să-și atingă scopul, așa încât Quenelda și dragonul ei putuseră să se arunce în arenă pentru a-i salva viața contelui. Îi fusese greu să urmărească înfruntarea prin perdeaua ninsorii, dar recunoscuse strigătul de atac al dragonului de luptă; și cine ar fi crezut că mucosul ăla – piticul pe care Quenelda îl numea scutier – putuse să dea dovadă de o asemenea vitejie?

Din fericire pentru vrăjitor, chipul lui livid, vocea tremurătoare, uimirea și indignarea sa l-ar fi apărat de orice acuzație sau bănuială, în caz că ar fi existat vreun martor la mica lui dramă personală.

– DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Cu un zâmbet strâmb, Darcy aplaudă și el odată cu regina și curtenii, păstrându-și gândurile pentru sine. Toate eforturile de a-și face sora de râs dăduseră greș, răsturnate de o singură manevră spectaculoasă și de scena uluitoare în care fata își

condusese dragonul de luptă. *Dacă tata o numește moștenitoarea lui, aici și acum?* se gândi mânios, simțind cum panica punea stăpânire pe el, înecându-l cu gustul ei acru. *Aș fi cu totul pierdut.*

– DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Capitolul 24

Magia de Maelstrom

Zăpada cădea în neștire.

Quenelda visase toată copilăria la această clipă: splendoarea și înfrigurarea câmpului de luptă; un gest măreț de vitejie; tatăl ei, care ar privi-o mândru. Dar când i se împlinise visul, realitatea luptei se dovedise mai cumplită decât și-ar fi imaginat vreodată. În visele ei, nu auzea niciodată strigătele muribunzilor, nu simțea mirosul amar de măruntaie și de sânge. Niciodată nu se simțise atât de istovită, atât de rău. Știa că fără gestul plin de curaj al lui Rădăcină ar fi fost moartă; în neștiința ei, crezuse că ar putea să învingă un dragon turbat doar pentru că era în stare să zboare.

Copleșită de mulțimea care se revărsa spre ei ca un talaz, se trezi despărțită de părintele său.

– Tati! Tati!

Dar contele se pierdu în gloata veselă și agitată. Ostașii reginei se străduiau din greu să țină piept oamenilor, în vreme ce contele era luat din arenă pe scuturi. Quenelda își aminti brusc de Rădăcină și îl căută nerăbdătoare din ochi, dar nu se zărea nici urmă de el sau de dragoniță. Apoi viscolul acoperi totul,

până când aproape că nu-și mai vedea nici mâna întinsă; nu era cu putință să zbori prin furtună.

Îl trimise pe Două Înghițituri să caute prin Cazan, ca să dea de Aleargă După Stele, și le îngădui soldaților să o ducă în curtea interioară. Cu toate că era amețită, istovită și înghețată, reuși până la urmă să ajungă în turnul cel mare. Capul îi zvâcnea și gustul aspru al magiei îi amăra gura. Tremura de epuizare; văzuse moartea cu ochii. Clătinându-se pe picioare, se rezemă de piatra rece a zidurilor, după care zăpada învârtejită o acoperi cu un văl și fata alunecă jos... tot mai jos... într-o lume tăcută și albă...

Pe coridoarele înțesate de lume, discuțiile erau la fel de aprinse, în vreme ce zvonurile și veștile care se băteau cap în cap se vânzoleau prin sălile și holurile boltite ale castelului. Cu chipul mohorât, ofițerul reginei, Sir Mowbray, intrase în odăile contelui, după care ieșise fără un cuvânt. Unii spuneau că viteazul nobil era pe moarte, că dragonul turbat aproape că îi smulsese piciorul. Alții ziceau că, deja slăbit de rănile căpătate în luptă, contele își frânsese spinarea și avea să moară în mai puțin de un ceas.

Dar la fel de iute se mai răspândea și un alt zvon: fata contelui se năpustise în ajutorul tatălui ei, pe când fiul lui se mulțumise să privească din loja regală fără să miște un deget. Iar acum nimeni nu izbutea să o găsească...

– Quenelda!

Lui Rădăcină îi trebuiră două ceasuri ca să-și găsească prietena. După ce scotocise prin odăile și coridoarele strășnic păzite care duceau la odăile contelui Rufus DeWinter, aflate

în Turnul de Iarnă, zări într-un sfârșit perechea inconfundabilă de cizme mărimea șase ițindu-se de sub fustele zdrențuite. Nu-i de mirare că nu fusese luată în seamă; nimeni nu s-ar fi gândit că ființa îmbrăcată în asemenea hal, plină de noroi, cu părul încâlcit, este fiica unui conte. Quenelda se ghemuise pe un scăunel de piatră, sub o fereastră, și era aproape îngropată sub un maldăr de zăpadă căzut din firida arcașilor. Când scutierul se aplecă spre ea, fu izbit de duhoare: mirosul fetid de carne putrezită se îmbibase în hainele fetei.

Se chinui să o trezească; aproape că intrase în panică, dar, în cele din urmă, ea deschise ochii și primele ei cuvinte îl înspăimântară și mai abitir.

– Rădăcină, n...nu a fost o întâmplare.

Quenelda tremura, iar cuvintele i se rostogoleau de pe buze într-un șuvoi de neoprit. Prietenul ei o călăuzi printre rândurile de soldați și curteni spre un vas cu jar, ca să o încălzească.

– Ce vrei să spui? întrebă el, după ce o ajută să se așeze, privind-o îngrijorat.

–D-d-dragonul care l-a atacat pe tata era un r-răpitor.

Glasul îi era firav, o șoaptă. Gâtul o durea de cât strigase și i se încleștase de spaimă.

– Cum? C...

– Înăuntrul lui se ascundea un răpitor.

Fața cu trăsături fine a fetei era albă ca neaua și trupul îi era scuturat de fiori, de parcă ar fi fost cuprinsă de friguri. Băiatul îi luă mâinile în ale sale și încercă să-i încălzească degetele înghețate.

– Era legat cu un f-fel de magie. O magie n-necrezut de puternică, Rădăcină! Părea un dragon oarecare, dar nu era așa! Dragonul M-marelui Maestru încerca să-l ucidă pe tata!

–Șșș!

Băiatul se uită neliniștit în jur și observă câțiva curteni care purtau straiele suitei marelui vrăjitor.

– Ce tot spui acolo? șopti el.

Vocea fetei era atât de slabă, încât abia dacă îi putea ghici spusele. Își plecă urechea s-o audă mai bine.

–M-marele Maestru a încercat s-să-l ucidă pe tata, astfel încât să p-pară u-un accident.

Rădăcină era de-a dreptul speriat. Trebuia să o ducă undeva la căldură; Quenelda aiura, vorbea fără noimă. Îi puse o mână pe frunte, să vadă dacă avea fierbințeală, însă și-o retrase cu un mic țipăt, parcă ceva îl înțepase. Fruntea fetei era rece ca gheața. O crustă înghețată îi căzu în palmă.

– Așteaptă aici, îi spuse, înfășurând-o în mantia lui. Mă duc după ajutor.

Porni în fugă, dar toți cei din castel erau cuprinși de agitație și nimeni nu-l lua în seamă pe micul scutier.

Brusc, zări însă un chip cunoscut în mulțime. Sări și flutură brațele în aer.

– Quester! Quester!

– Rădăcină! Prietenul lui se repezi spre el, îmbrățișându-l. Te-am căutat peste tot! Contele întreabă de domnița Quenelda și nimeni nu știe unde se află. Nu e în iatacul ei. A trimis jumătate dintre gărzi după voi. E rănită?

– Nu, nu, e teafără, îl liniști Rădăcină. Dar e... Piticul își curmă vorba, înainte să cotinue. Se simte rău. Cred că e epuizată și are friguri. Hai să-ți arăt...

Și își duse prietenul în locul unde o lăsase pe fată.

– Domniță, poți sta în picioare? o întrebă Quester neliniștit. Dacă ți-e cu putință, vei găsi un spițer în odăile tatălui Domniei Tale.

Quenelda dădu din cap.

– C-cred că pot să merg.

Sprijinită de cei doi, fata se ridică în picioare. Părea ușoară și plăpândă ca fulgul. Quester începu să le croiască drum prin rândurile de curteni zgomotoși, când începu să se răspândească o șoaptă. Capetele se întorceau spre Quenelda.

– Ea e!

Un soldat purtând livreaua contelui stărui cu voce tare:

– Vă spun că ea e; am văzut-o de sute de ori în Domul Dragonilor...

Apoi cineva rosti numele fetei, care fu purtat asemenea unui vânt ușor în jurul ei. Un murmur de voci aspre se ridica, învăluind-o în admirație. Quenelda își îndreptă puțin spatele.

– Domniță Quenelda...

Un curtean se înclină. O doamnă făcu o reverență.

Uimită, fata își ridică privirea, iar oamenii izbucniră în aplauze. Grozăvia celor petrecute în acea zi le era încă proaspătă în minte.

– Pe-aici, domniță!

Un gnom plin de cicatrice căpătate în nenumărate lupte, purtând livreaua reginei, le strigă tovarășilor săi.

– Faceți loc pentru domnița Quenelda! Faceți loc...

Când ajunse în anticamera tatălui său, Quenelda era escortată de vreo doisprezece gnomi din trupele Sfărâmătorilor de Oase. Pentru prima oară în viața ei, gărzile o salutară și-i deschiseră ușile. Oamenii se dădură la o parte plini de respect,

încercând să-și stăpânească puțin curiozitatea lacomă ce li se citea în priviri și aclamându-i pe Quenelda și pe campionul reginei.

Quester rămase și el deoparte.

– Intră tu, prietene! îl îndemnă el pe pitic. Acum ești scutierul ei. Te vor lăsa să intri. Nimeni nu poate spune că nu-ți meriți rangul după ceea ce-ai săvârșit astăzi. Nimănui nu-i va mai păsa de clevetelile lui Felix și ale trepădușilor săi!

– Tată!

Quenelda trecu pragul cu pași împleticiți; doar teama o mai ținea în picioare.

– Tată! Dragonul acela...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Lângă foc se aflau două siluete, iar lumina strălucitoare le contura trupurile, lăsându-le chipurile învăluite în umbre. Fata își puse mâna streașină la ochi.

–Tati?...

– Rățușco! Pe unde mi-ai umblat?

Tatăl ei se ridică șchiopătând, făcu doi pași spre ea, apoi o strânse în brațe.

– Slavă zeilor, murmură contele. Sunt mândru de tine, rățușcă, continuă el apoi, cu glas răgușit de emoție, ștergând cu tivul mantiei lacrimile care picurau pe obrazul fiicei. Am auzit că ai executat manevra Stoner, nici mai mult, nici mai puțin?

Făcu un pas înapoi, să o poată privi în ochi.

– Nici un alt tată n-ar putea fi mai mândru de fiica lui!

După care contele își ridică ochii și îl văzu pe Rădăcină, care se ținea în umbră, lângă ușă.

– Și tu, băiete, vino aici! Mi s-a povestit ce ai înfăptuit astăzi. Ai înfruntat un dragon scos din minți și ai făcut-o

cu dibăcie. Tatăl tău ar fi fost mândru tare de tine. Spune ce răsplată dorești.

–R-răsplată? îngână Rădăcină, privind-o neliniștit pe Quenelda.

Contele zâmbi, în ciuda durerilor care îl chinuiau.

– Cere-mi orice, băiete! Te voi numi scutier și vei intra în slujba casei fiicei mele, cu un venit de zece lire de aur. Dar un flăcău de vârsta ta își mai dorește și altceva, e drept?

Gnomul inspiră adânc.

– Eu... eu n-aș fi reușit fără Aleargă După Stele...

Își ridică ochii îngrijorat, ca să cerceteze reacția contelui. Acesta dădu din cap, aprobator.

– Este a ta, băiete. Ai câștigat-o pe drept! Îl voi înștiința pe Tangnost.

Cealaltă siluetă din fața focului veni și ea în lumina lumânărilor.

– Rufus, slăviți fie zeii, răsună vocea profundă. Fiica ta e în siguranță. Ți-am spus eu să nu-ți faci griji!

Quenelda își simțea inima în gât.

– E limpede că această tânără poate să-și poarte singură de grijă!

Marele Maestru ședea lângă tatăl ei, iar mâna i se odihnea pe umărul contelui. Fața lui chipeșă zâmbea, nu însă și ochii întunecați, care o priveau gânditori.

– Copilă dragă – dinții albi ai vrăjitorului sticliră –, n-am crezut vreodată că-mi va fi dat să văd ceea ce am văzut azi. Ce lucru minunat! I-ai salvat viața tatălui tău! Împreună cu... tânărul scutier aici de față.

Abia dacă-i aruncă o privire lui Rădăcină, apoi continuă, clătinând din cap, cu părere de rău în glas:

– Mi-e tare greu când știu că viața lui Rufus a fost pusă în primejdie de unul dintre dragonii mei...

Contele se întoarse către prietenul său și-i zâmbi ostenit.

– Hugo, nu te pedepsi singur. Pesemne că dragonul fusese rănit, iar ducele l-a împoldit dincolo de pragul răbdării. S-a mai întâmplat și altădată. Nu ai de ce să-ți cauți vină!

– Și totuși, oftă vrăjitorul, era un animal din grajdurile mele, iar ducele îmi era vasal. Nu mi-a trecut nicicând prin minte că omul ăsta ar fi atât de rău, atât de setos de răzbunare. Te-am fi putut pierde azi. Ei bine – și vrăjitorul aruncă o privire clepsidrei așezate pe policioara din piatră a șemineului –, trebuie să mă întorc în Vâlceaua Vrăjitorilor. Balul din seara asta a fost amânat, dar avem treabă: trebuie să reînarmăm trupele și să refacem proviziile pentru campanie. Mâine plec la castelele mele din nord, ca să adun două regimente pentru tine. Cu bine! Îngrijește-ți rănile! Îți voi trimite felcerii mei personali ca să te oblojească.

Înclinându-se, zâmbi și părăsi odaia.

Capitolul 25

Îmblânzitorul dragonilor

– Tată, grăi Quenelda şovăitor, căutându-l din priviri pe Rădăcină, ca să o sprijine, nu a fost o întâmplare. Dimpotrivă...

Contele încruntă sprânceana.

– Cum...?

O bătaie în uşă le întrerupse însă vorba. Gărzile deschiseră şi înăuntru păşi vârstnicul ofiţer al reginei, Sir Mowbray. Armura îi suna, încheieturile bătrâne îi scârţâiau, iar chipul îi era sever.

– Domnia ta – se plecă el plin de respect, iar ochii lui albaştri şi ageri remarcară chipul livid al contelui şi braţul prins în atelă –, felcerul spune că nu ai voie să zbori până la mijlocul iernii, altfel vei rămâne olog pe viaţă.

Îi strânse apoi plin de afecţiune umărul teafăr.

– Slavă zeilor că braţul a fost rupt, nu zdrobit.

Vorbea uşurat, dar ochii îi erau încă plini de îngrijorare pentru prietenul lui. Se răsuci apoi spre Quenelda şi se înclină iarăşi, iar glasul îi era acum răguşit de emoţie.

– Domniţă Quenelda!

Se opri, băgând de seamă conturul hotărât al bărbiei, ochii aprigi şi căprui care semănau atât de mult cu cei ai tatălui

său. Până atunci, nici nu observase asemănarea dintre ei; lăsând ochii la o parte, era leită mama ei la aceeași vârstă. De-ar fi purtat haine alese, și alții ar fi putut vedea asemănarea. Trebuiau să fie mai cu băgare de seamă. Își căută cu grijă vorbele potrivite.

– Ești cu adevărat fiica tatălui tău. Ai fost nespus de vitează.

Sir Gharad Mowbray fusese unul dintre cei mai vestiți comandanți din Garda Dragonilor și luptase alături de tatăl contelui. În alte împrejurări, lauda acestui om ar fi fost neprețuită pentru Quenelda. Acum însă, era mult prea roasă de neliniște pentru a-i mai da cu adevărat importanță. Își șterse lacrimile cu dosul mâinii și zâmbi cu jumătate de gură. Clătinându-se pe picioare lângă ea, Rădăcină se lupta cu oboseala care îi înmuia genunchii și-i apăsa pleoapele.

– Șezi, spuse contele. Ești istovită. Și tu, băiete, să nu cazi. Ce înseamnă că nu a fost doar o întâmplare?

– Nu a fost o întâmplare...? Sir Mowbray se uită la conte, apoi la fată. Ce anume n-a fost o întâmplare?

– Nebunia din Miez de Noapte... șopti Quenelda răgușit, pentru că vocea încă îi era sugrumată de cât țipase.

Sir Mowbray se grăbi să-i toarne o cupă cu apă.

– Tati, nu a fost un accident. Dragonul voia să te omoare.

Gata, o spusese. Oare aveau să-i dea crezare? Bău recunoscătoare, și gustul amar din gură se risipi, în sfârșit; apoi îi întinse cupa lui Rădăcină.

– Știu, veni răspunsul contelui.

– Într-adevăr? se miră ea, ușurată.

– Da. Era înnebunit de durere. Lucrurile astea se întâmplă în luptă. Până și dragonii din Gardă ucid fără să gândească dacă sunt răniți.

– Nu, nu, nu înțelegi, replică fata, încercând disperată să-și convingă tatăl. Dragonul era instruit să ucidă!

– Cum?

Contele se răsuci să o privească în ochii neliniștiți și, pentru o clipă, i se păru că vede în adâncul lor strălucirea privirii unei reptile, dar aceasta dispăru pe dată, ca și cum nici n-ar fi fost. Clipi și-și scutură capul. Era tare obosit și avea dureri cumplite. Se așeză pe o băncuță, lângă foc. Quenelda îl privea neliniștită.

– De unde știi tu asta, rățușco? o întrebă, trăgând-o spre el. De unde știi că nu a fost o simplă întâmplare? Firește că dragonul era scos din minți de durere.

Chipul contelui oglindea doar curiozitate; deocamdată nu era îngrijorat.

– Ducele l-a aţâţat. Voia să învingă cu orice preț. Dacă n-ar fi mort, l-am fi aruncat în temniță pentru că a adus arme adevărate în arena de turnir. Așa ceva e interzis!

– Mintea lui, tată... Quenelda se încruntă și întinse rugătoare mâna spre el, încercând să lămurească ceea ce se întâmplase. Da, era scos din minți. Și, adăugă ea plină de milă, suferea cumplit. Dar nu așa cum îți închipui tu. Nu era rănit, adică nu de la început: era turbat.

Se ridică iarăși în picioare. Cum ar fi putut să-i facă să înțeleagă?

– Gândurile lui erau fără noimă, de parcă în trupul lui s-ar fi adăpostit două ființe, luptându-se între ele, chinuindu-se

să se elibereze. Creatura repeta întruna: *ucide... ucide... ucide... ucide-l pe Stăpânul Dragonilor.*

– Cum?

– A mai ucis și înainte, tată, ți-o jur! A fost pregătit anume să ucidă. Nu era nicidecum un dragon de stepă, poate doar pe dinafară...

Quenelda își dădea seama cât de trasă de păr părea istorisirea sa, însă contele și ofițerul o priveau cu luare-aminte.

– Înăuntrul lui era... un răpitor. Mi se părea că silueta lui se vălurea, neclară... aerul din jurul lui se unduia ca într-o zi toridă. N-ați băgat de seamă?

Cei doi bărbați și Rădăcină clătinară capetele. Fetei îi căzură umerii, într-o mișcare ce-i trăda dezamăgirea. N-o credeau.

Sir Mowbray era îngrijorat.

– Copilă, ești obosită... istovită după chinurile prin care ai trecut astăzi, și asta e firesc. Tu vrei să credem că unul dintre cei mai puternici vrăjitori din câți au fost pe lume caută dinadins să îți ucidă tatăl? Dar de ce? Hugo ne este aliat și prieten de nădejde. E de neînchipuit!

– Tată! își imploră Quenelda părintele, Nebunia din Miez de Noapte avea mintea unui dragon de luptă. Era un răpitor și te vâna.

Contele se încruntă gânditor.

– Poate că e adevărat. Chiar și după moartea ducelui, dragonul său a venit după mine să mă atace. Numai un dragon răzvrătit s-ar purta așa; sau... un răpitor aflat la vânătoare.

– Dar, Rufus, se împotrivi Sir Mowbray, ceea ce spui nu e cu putință. Dragonii erbivori și răpitorii – bătrânul ridică din

umeri – sunt două specii diferite. Nu pot fi împreunate. Doar Magia de Mael...

Deodată, cuvintele îi muriră pe buze, iar chipul îi fu cuprins de groază când își dădu seama ce spunea. Magia de Maelstrom: interzisă, primejdioasă, o artă apusă... cel puțin așa credea lumea... Mintea i-o luase la goană.

– Magia de Maelstrom... șopti bătrânul ofițer. Doar o astfel de vrajă are puterea de a abate natura de la calea ei firească, să unească două specii opuse de dragoni...

O clipă, se așternu o tăcere înspăimântată.

– Nu!

Însă nici contele nu negase prea convins; bănuielile începuseră brusc să-i dea târcoale.

– Nu! clătină el din cap. Nu Hugo! Este Marele Maestru! Nu se poate...

Dar se putea.

Pe când era novice, prietenul său din copilărie încălca mereu regulile Breslei și, cu toate că avea un talent foarte mare, ridicarea lui la rangul pe care îl avea fusese întâmpinată cu multe cârteli. Din momentul în care o luase fiecare pe calea lui, pe când aveau doisprezece ani – el, ca să plece la învățătură pe Ostrovul Dragonilor, iar Hugo, ca să intre în Breaslă –, oare ce sacrificase vrăjitorul pentru a-și atinge scopurile? Contele urcase rapid treptele spre mărire în Garda Dragonilor; la fel făcuse și Hugo în Breaslă, dar dacă succesele sale se datorau Magiei Negre? Chiar dacă scopurile lui Hugo ar fi fost pure, răul l-ar fi înfrânt în cele din urmă. Chiar și...

Simțea nevoia să alunge gândurile îngrozitoare

– Maelstrom...?

Șoapta nedumerită a Queneldei se stinse când mintea ei înțelese cuvintele tatălui ei. Înghiți în sec, cu inima zbătându-i-se în piept; Rădăcină se holba la ea, fără să priceapă nimic.

– Dar... îl întrebă îngândurată pe tatăl său, dar Breasla a interzis-o acum mai multe veacuri, nu?

– Ah, zâmbi contele pe neașteptate. Deci, în cele din urmă, te-ai apucat de învățat, nu?

– Tati! exclamă Quenelda plină de reproș.

– Taci! o liniști contele, punându-și o mână pe umărul ei. Știu că nu-i loc de glumă. Magia de Maelstrom e ucigătoare, iar mânuirea ei se pedepsește pe drept cu moartea sau cu izgonirea.

Rufus oftă, părând că luase deja o hotărâre. Aruncă o privire către Sir Mowbray și luă mâna rece a fetei într-a lui.

– De asta trebuie să tăinuim ceea ce știm.

– Secretă! Dar, tată, e primejdios să tăcem. Cu siguranță, tu...

– Nu, nu! Rățușcă, trebuie să păstrăm taina. Deocamdată suntem legați de mâini și de picioare. Indiferent de motive, a-l da pe Hugo în vileag ca pe un vrăjitor întunecat ce este ar fi nebunie curată. Dacă s-ar descoperi că Marele Maestru, cel mai mare vrăjitor, este găunos și corupt, autoritatea de care se bucură Breasla ar fi compromisă. Iar asta ar ruina veacuri de domnie și ar pune în pericol tot ceea ce prețuim. În plus, Hugo este foarte puternic. Ar putea chiar să ne înfrângă, din moment ce are Maelstromul la porunca sa. Nu.

Contele clătină din cap.

– Am irosi un avantaj strategic dacă l-am înfrunta înainte să știm ce urmărește sau care-i sunt adevăratele puteri. Ce-am avea de câștigat din asta? Și cum ne-am putea dovedi spusele?

Nici măcar mie nu-mi vine a crede că Hugo s-a folosit de Magia Neagră cu bună știință. Poate că, fără să vrea...

– Dar dragonul – stărui Quenelda – era un răpitor! Aceasta este dovada! Era...

– Domniță Quenelda, interveni blând ofițerul, am cercetat hoitul dimpreună cu oamenii mei. Dragonul arată a fi soi de stepă. Nu sunt semne exterioare că ar fi un răpitor, doar că săgețile ar fi trebuit să-l ucidă. De patru ori câte douăzeci l-au izbit, totuși nu și-a dat sufletul. Însă ar fi cu neputință să-ți dovedești acuzațiile.

– Dar... dar atunci mi-aș putea spune povestea; aș spune Breslei că am auzit gândurile dragonului. Că am aflat astfel ce urmărea.

– Nu!

Și Rădăcină, și Quenelda fură înmărmuriți de vehemența refuzului. Numai ofițerul reginei părea netulburat.

– Dar... dar, tati, dacă tu crezi că pot vorbi cu dragonii, de ce nu mă lași să-mi spun povestea?

– Quenelda, ești foarte, foarte tânără; oamenilor li s-ar părea că tot ce spui e doar născocirea imaginației prea bogate a unui copil. Nimeni nu te-ar crede. Dar mai există un motiv pentru care nu trebuie să repeți în altă parte ceea ce ne-ai dezvăluit aici. Tu ai un dar, rățușcă. Un mare dar.

Contele îi ridică fața palidă, știind că, odată spuse vorbele, nimic n-avea să mai fie la fel. Însă adevărul nu mai putea fi ascuns.

– Noi credem că ești o Îmblânzitoare de Dragoni, îi spuse el cu blândețe, deși mintea îi lucra cu furie, încercând să cuprindă toate posibilitățile.

– O Îmblânzitoare de Dragoni? Quenelda scutură din cap. Dar, tată, adevăraţii Îmblânzitori pot face mult mai multe! Am auzit încă din pruncie vechile cântece şi balade. Eu pot doar să le vorbesc. Nu mă pot preschimba în dragon.

Contele îi luă mâna în mâna lui.

– Quenelda, nu ai simţit că eşti altfel decât cei ce te-nconjoară? Poate că te-ai întrebat de multe ori de ce îţi stă în putere să faci ceea ce alţii nu pot face, nici Tangnost, nici măcar eu, cu toate că sunt comandantul Gărzii Dragonilor?

Nedumerirea înnegura chipul fetei.

– Dar... dar Tangnost...

– Quenelda, ai vindecat un dragon rănit. Aşa ceva nu s-a mai pomenit niciodată.

– Dar Tangnost era şi el acolo. El mi-a spus ce să fac. El l-a potolit pe Două Înghiţituri. El a fost mereu cel...

– Am vorbit cu Tangnost. Crede că dragonul l-ar fi ucis dacă n-ai fi fost tu prin preajmă. Şi e clar că *te-ai legat* de Două Înghiţituri. Asemenea puteri nu au decât cei care au ajuns la rangul de Mag.

Sir Mowbray încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Aşa e, draga mea. Cum altfel ai fi reuşit ceea ce-ai înfăptuit azi?

– Poate că mulţi o să creadă că e meritul lui Două Înghiţituri, îşi urmă contele vorba. La urma urmei, a fost unul dintre dragonii mei de luptă şi poate că ar crede că a fost o manevră a Gărzii Dragonilor, pe care ai învăţat-o şi tu. Dar s-ar înşela. Cu toate că îmi e credincios şi mă iubeşte nespus, nici măcar Tunet nu mi-ar veni în ajutor decât dacă m-ar vedea în pericol. Şi totuşi, Două Înghiţituri a venit la tine prin furtună, deşi

nu te văzuse și era departe, așa cum doar tu puteai auzi gândurile cuprinse de nebunie ale dragonului răzvrătit.

– Dar... nu pot deveni...

– Rățușco, se împotrivi contele, ești încă un copil. Nu ai împlinit încă treisprezece ani. Nu căuta să ai parte prea devreme de putere și de răspundere. Crede-mă, aceste lucruri costă scump; le vei avea în curând. Între timp, trebuie să fim cu ochii în patru. Puterile tale trebuie să rămână taina noastră, iar asta înseamnă că nimeni nu trebuie să afle că dragonul era un răpitor. Și tu, tinere scutier, jură pe viața fetei mele că nu vei sufla o vorbă despre cele auzite între acești pereți.

– Domnia Ta, se grozăvi Rădăcină, umflându-și pieptul, ca scutier al ei, am jurat deja să ocrotesc viața Queneldei!

Contele își privi ofițerul, care îi întoarse zâmbetul fugar.

– Și Tangnost...? întrebă rugătoare Quenelda în vreme ce piticul se dădea înapoi. Vreau să zic: el știe deja că le vorbesc dragonilor, că o pot face cu adevărat.

– Sigur că da, se învoi contele Rufus. Tangnost a jurat să păstreze secretul încă din ziua nașterii tale. Dar nimeni altcineva nu mai știe. Dacă e să dăm crezare legendelor, puterea unui Îmblânzitor e mai mare decât orice altceva pe lume. E cu mult mai mare decât puterea mânuită de un Stăpân al Dragonilor din Gardă. Dacă nu e bine strunită, o asemenea putere poate fi nespus de primejdioasă. Va atrage după sine pizmă și lăcomie. Eu...

Vorbele contelui îi treziră fetei durerea ascunsă, amintindu-i de lucrul despre care se ferise să întrebe până atunci.

– Câți...? Câți...?

Fata trase adânc aer în piept.

– Câți au murit la turnir? îi sfârși contele întrebarea.

Quenelda încuviință. Rufus îl privi întrebător pe Sir Mowbray.

– De patru ori câte douăzeci la ultima numărătoare, confirmă ofițerul, cu toate că ar putea muri și mai mulți din cauza rănilor. A fost un mare nenoroc că fiara a căzut peste mulțime.

– *Optzeci* de morți? Nu! A fost doar vina mea! strigă Quenelda înnebunită. Nu voia să mă asculte!

Pradă dureroasei amintiri, fata nici nu băgă de seamă chipul uluit al tatălui său. Sir Mowbray rămăsese cu gura căscată.

– Dar trebuia să îl opresc cumva! Eu...

– Cum? Tu ai fost? o întrerupse tatăl ei, cu ochii pironiți într-ai ei.

– Eu am fost, încuviință Quenelda, cu chipul scăldat în lacrimi. N-am vrut să fac niciun rău nimănui. Voiam doar să-i opresc atacul... Runele... vrăjile mi s-au închegat din senin în minte. Nefericită, fata își mușcă buza de jos. Și am aruncat vraja...

– Credeam că fiara s-a prăvălit din cauza furtunii. Nu am simțit prezența Înaltei Magii, se încruntă Sir Mowbray, privindu-l pe Rufus.

– Nici eu.

În glasul părintelui ei, Quenelda auzi o notă pe care n-o cunoștea.

Câteva clipe se lăsă o tăcere de plumb, tulburată doar de suspinele fetei, care își ștergea lacrimile cu mâneca.

Deci s-a întâmplat deja, cugeta contele, uluit să afle ce putere enormă mânuia fiica lui. *Speram că va avea mulți ani de trăit înainte să fie împovărată de o asemenea răspundere. Să mai aibă câțiva ani ca să crească, să învețe cum să stăpânească puterea care se ivește în ea... Asta schimbă totul... Cum să-i tăinuiesc puterile? Cum să o apăr pe ea și pe cei ce o înconjoară?*

În cele din urmă, Rufus DeWinter sparse tăcerea, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Quenelda, ceea ce ai făcut tu astăzi a fost un gest de mare putere. Dar, așa cum ai aflat, e primejdios să ai putere dacă nu ai învățătură și înțelepciune ca să o poți struni. Trebuie să găsim o altă cale mai bună să te învățăm – căci e musai să primești învățătură –, altfel, tu și cei ce te înconjoară veți fi în primejdie. Deocamdată nu îți poți stăpâni puterile, așa cum am văzut astăzi.

– Ce se va alege de mine?

– Mărturisesc că nu știu, recunoscu Rufus. Îmblânzitorii Dragonilor din vechime își apărau tainele cu străşnicie. Se spune că există o carte în Marea Bibliotecă a Fortăreței din Văzduh, care n-a mai fost văzută de o mie de ani.

Sir Mowbray îl trase la fereastră și își coborî vocea.

– Domnia Ta, Rufus, dacă se află de harul Queneldei, unii vor dori să o folosească pentru propriile scopuri. Și dacă Hugo e într-adevăr un Mag Întunecat, și-ar putea dori să tragă foloase de pe urma acestei puteri. Iar dacă nu-i va fi cu putință, atunci va încerca să o ucidă înainte ca forța ei să devină nemăsurată, înainte de a se putea apăra singură.

– Să-ncerce să mă răpună? De ce?

Cei doi bărbați nu băgaseră de seamă că fata se apropiase în liniște de ei.

– Magia Străveche, cea a dragonilor, e mult mai veche și mai puternică decât Înalta Magie folosită de Stăpânii Dragonilor. Se spune că e opusul Magiei de Maelstrom, însă e la fel de puternică.

– La urma urmei, rosti încet contele, va trebui să te educăm altfel. Nu mai trebuie să te arăți la curte.

Altădată, Quenelda ar fi chiuit de bucurie la auzul acestei vești, dar în acea clipă era prea istovită ca să priceapă pe deplin spusele tatălui său.

– Trebuie să te odihnești. Ți se vor pregăti haine curate și o baie fierbinte. Voi trimite felcerul în iatacul tău. Du-te!

Își împinse ușor fiica spre ușă.

– Stăpâne conte, rosti Sir Mowbray privind clepsidra, cred că regina abia așteaptă să afle cum se simte campionul său.

Rufus aprobă din cap, făcu un pas, dar fu cât pe ce să se prăbușească, săgetat de durerea arzătoare din coapsă.

–Tată! Quenelda, care se și repezise să-l apuce de cot, gemu îngrozită la vederea sângelui proaspăt care înflorea prin bandaje. Tati, ești rănit prea tare!

– Nu, rățușcă. Trebuie să merg la regină. Avem multe de vorbit.

Ridicându-se țeapăn, cu stângăcie, contele își sărută ușor pe creștet fiica, după care adăugă:

– Regina dorește să vă vadă pe tine și pe tânărul tău scutier. O să vă cheme ceva mai târziu.

– Vrea să ne vadă? De ce?

Inima Queneldei i se zbătea în piept.

Pentru o clipă, chipul bărbos al contelui se lumină de un zâmbet vesel, pe care i-l cunoștea prea bine.

– Ca să vă mulțumească. Să vă mulțumească pentru că i-ați salvat viața campionului său.

Capitolul 26

Ostrovul Dragonilor

Noaptea era târzie când Quenelda și Rădăcină fură în sfârșit chemați în odăile reginei.

Coridoarele uriașului castel erau tăcute. Bârfele și sporovăiala iscate de faptele zilei se potoliseră, căci curtenii istoviți își pierduseră interesul pentru așa ceva, iar pivnițele castelului se goliseră de bere și de mied. Cei care nu găsiseră odăi libere sforăiau prin orice firidă sau jilț pe care îl putuseră dibui. Nobilii mai mărunți își făcuseră culcuș în fân și dormeau pe podele, care cum putea.

Lumânările fumegau și frigul cumplit se strecura prin crăpăturile ferestrelor plumbuite. Zidurile groase de trei metri și jumătate și tapiseriile bogate țineau gerul departe, însă Quenelda tremura.

Rădăcină îi scruta îngrijorat chipul palid.

– Ești bolnavă. Tot mai ți-e frig, așa e? Mă întorc în iatac să-ți aduc o mantie călduroasă.

– Nu...

Quenelda dădu să vorbească, dar gnomul o luase deja la goană spre odăile contelui.

–Așteaptă aici, îi strigă el peste umăr, apoi se făcu nevăzut.

Fata strânse din umeri, înfrigurată. Scutierul ei avea dreptate. Nu se putea opri din tremurat și se simțea sleită de puteri. Pașii lui Rădăcină se auzeau tot mai slab; își frecă brațele, încercând să se mai încălzească.

Însă, brusc, coridorul din fața ei se întunecă, iar perii de pe ceafă i se ridicară prevestitor. Umbra se întinse, stingând lămpile, sorbind căldura din aer, de parcă s-ar fi deschis o poartă spre gerul de afară. Un nor de chiciură o învălui. Peretele de lângă ea se umplu de flori de gheață, urmat de dalele de piatră... aerul se făcea tot mai greu.

– Măi să fie, drăguță!

Marele Maestru se ivi din beznă, întâmpinând-o cu voce mieroasă.

– Ai ajuns vestită. Ești eroina zilei?

Amenințarea și primejdia atârnau în aer ca o furtună.

Pentru întâia dată, Sir Hugo venise să-i vorbească între patru ochi. Prin venele Queneldei, spaima alerga rece ca gheața. Picioarele i se înmuiară. Silindu-se să se poarte firesc, să-și ascundă bănuielile și teama, fata își ridică ochii pentru a-i întâlni privirea. Chipul vrăjitorului era ascuns în umbrele glugii, dar fata știa că ochii lui întunecați o scrutau.

– Ce talent rar ai, draga mea. Unde ai învățat să zbori cu un dragon de luptă?

– Ei, a fost doar m-meritul dragonului, minți Quenelda, furioasă că bâlbâiala îi dădea groaza de gol. E un dragon crescut în Domul Dragonilor, continuă, silindu-și vocea să nu tremure. Cel mai bun din Cele Șapte Împărății ale Mării! Eu n-am avut niciun merit.

–Mm.... făcu Marele Maestru, dus pe gânduri. Cât de modestă eşti, draga mea, şi cât de mult te asemeni tatălui tău. Sunt însă încredinţat că ai contribuit şi tu puţin...

Vrăjitorul zâmbi, dar surâsul nu îi cuprinse şi ochii.

Alarmată, Quenelda se trase înapoi, până când umerii i se lipiră de piatra rece.

–Ei, haide, drăguţo, n-ai de ce te teme...

Glasul lui Hugo era mieros şi stăruitor. Stătea deasupra ei, cu braţele întinse, precum un liliac, astfel că ajunsese să fie înfăşurată în mantia lui.

Quenelda simţi cum ceva îi apăsa capul. În faţa ochilor îi jucau puncte roşii şi negre. O prezenţă străină o cotropise, ceva se descolăcea în mintea ei şi se târa tot mai în adânc, scormonind... scormonind...

Buzele vrăjitorului abia se mişcau, dar îl auzi limpede în gând:

Spune-mi ce s-a petrecut astăzi, îi poruncea el în minte. *Cum ai chemat dragonul? Spune-mi...*

Acel ceva din mintea ei îşi întetea strânsoarea. Capul îi bubuia, bătăile inimii îi răsunau în auz. Fata simţea că se îneacă. Trupul nu-i mai dădea ascultare. Scrâşni din dinţi, chinuindu-se să nu se gândească la dragoni sau la Îmblânzitori ai Dragonilor.

Porunca era din ce în ce mai apăsătoare. Chinul era de neîndurat... Abia mai putea respira...

Spune-mi...

Un vuiet îi izbucni în urechi. Simţea că nu se mai poate stăpâni...

Brusc, vag, Quenelda recunoscu vocea lui Rădăcină. Marele Maestru îl auzi și el, fără să-și stăvilească furia. Prezența din mintea ei îi dădu drumul și fata se prăbuși la pământ.

– Quenelda?

Glasul pițigăiat al lui Rădăcină se apropia din spate. Pașii lui tropăiau grăbiți pe dalele de piatră.

Departe, în față, o lumină pâlpâi pe coridor. Pași grăbiți și zăngănitul unor armuri se auzeau tot mai aproape. Marele Maestru se trase înapoi și își coborî brațele. Prăbușită la picioarele lui, Quenelda tușea, chinuindu-se să respire. Trupul îi era groaznic de îngreunat. Deși straiele îi erau leoarcă de sudoare, se simțea înghețată până la os.

Cu o mișcare iute, Hugo dispăru. În locul unde stătuse mai înainte, aerul se subție, apoi totul reveni la normal și fata putu să respire din nou. Lămpile se aprinseră la loc. Gheața de sub tălpile ei se topi, lăsând în urmă doar o amintire. Quenelda clipi, uitându-se în dreapta, apoi în stânga. Marele Maestru părea să se fi mistuit ca și cum n-ar fi fost.

– Ți-am adus mantia. Ți-am spus eu, o mustră băiatul. Ești bolnavă. Cred că ai leșinat! Îi luă mâinile și le frecă vajnic. Ești înghețată!

Chiar atunci, câțiva Sfărâmători de Oase își făcură apariția de după colțul îndepărtat, urmați de silueta înaltă și deșirată a ofițerului reginei. Zărind-o pe fetița prăbușită la pământ, Sir Mowbray se repezi spre ea, înconjurându-i ocrotitor umerii cu brațul..

– Domniță Quenelda? Draga mea, tremuri!

Ochii lui plini de bunătate îi cercetau îngrijorați chipul.

– Când am văzut că nu mai vii, ne-am temut pentru sănătatea ta. Domniță, tot nu te simți bine? Să chem spițerul?

Quenelda înghiți în sec de câteva ori, își drese glasul și în cele din urmă reuși să vorbească, respirând încă anevoie.

– Nu, mulțumesc. Sunt doar puțin amețită.

Își scutură capul, iar amintirea întâlnirii cu vrăjitorul îi dispăru din minte ca un vis.

– Mă... Mă simt bine.

Ofițerul dădu din cap, plin de îndoială, și îi întinse brațul. El și Rădăcină o ajutară să se ridice în picioare.

– Regina și tatăl tău te așteaptă. Voi fi onorat să te însoțesc.

Strâmbându-se de durere, Quenelda încuviință. Se simțea nespus de ușurată de prezența bătrânului.

– Haide, draga mea, o îndemnă el. E târziu și s-ar fi cuvenit să fii în pat la ora asta.

Înăbușindu-și un căscat, gnomul se gândea că și el ar fi trebuit să se culce de mult.

Apoi trecură pragul ușilor de stejar sculptate și împodobite și păși în odaia reginei.

– Noapte bună, draga mea, îi ură ofițerul, ținându-i fetei mâinile în ale sale. Nu te teme pentru tatăl tău, nici pentru viața ta: niciun rău nu se va atinge de tine cât timp te afli aici.

Rădăcină și Quenelda se treziră într-o încăpere mică și foarte plăcută, cu ferestre alcătuite din bucăți de sticlă asemenea diamantelor; bârnele erau vopsite, iar lemnăria – întunecată. Singura lumină era cea a unui foc și a două lumânări pe un prichici, ce răspândeau o lumină blândă și aurie. De o parte și de alta a vetrei ședeau două siluete. Regina se ridică și se îndreptă spre Quenelda; purta o rochie largă, de culoarea lavandei, tivită cu blană. Contele Rufus ședea într-un jilț înalt. Coapsa bandajată i se rezema de un scăunel, iar brațul legat

în atele i se odihnea în poală. Fața îi era suptă de durere, dar ochii îi sclipiră vii când își întâmpină fiica.

Quenelda făcu o reverență stângace. Rădăcină puse un genunchi în pământ, așa cum îi văzuse pe curteni îngenunchind în loja regală.

Regina zâmbi.

– Ridică-te, copilă, îi spuse ea Queneldei, luând-o de mână. Vino să stai lângă mine! Și tu, flăcăule. Vino și tu aici! adăugă, bătând cu palma sofaua de lângă foc. Cum o pot răsplăti pe fata campionului meu pentru vitejia de care a dat dovadă?

Apoi își coborî privirea către Rădăcină.

– Contele m-a înștiințat că ți-ai numit deja răsplata. Tatăl tău ar fi fost tare mândru de tine astăzi.

Regina șovăi o clipă, pe urmă mai adăugă:

– Și eu știu cum e să-ți pierzi părintele.

Și, pentru o clipă, femeia își ațintì privirea în ochii piticuțului.

– Toată lumea vorbește despre turnirul de azi și zvonurile despre faptele tale vitejești s-au răspândit deja în toată Vâlceaua. Chiar în această clipă, bardul regal compune o baladă în cinstea ta.

Regina se întoarse apoi către Quenelda.

– Deci cum te putem răsplăti?

Fata era în culmea uluirii. Fusese luată pe neașteptate.

– Răsplată?

– De multă vreme am aflat de harul tău; dragonii te veghează, așa e? Și acum tatăl tău mi-a spus că ai oblojit un dragon de luptă grav rănit, chiar pe cel cu care ai zburat astăzi. Mai-marii peste dragoni mi-au spus că sunt uluiți. N-am

mai pomenit vreodată un dragon îndrumat în luptă de cineva atât de tânăr.

Quenelda se înroșise de încântare, dar lumina focului îi ascundea îmbujorarea.

Câteva momente domni tăcerea; apoi, regina îi propuse:

– Ai vrea să fii una dintre doamnele din suita mea? E o mare cinste pentru o fată așa de tânără. Ți-ar plăcea să trăiești la curte?

Pentru o clipă se lăsă o liniște de moarte. Fetei îi îngheță zâmbetul pe buze, iar Rădăcină rămase cu gura căscată. Un buștean se rostogoli în vatră. Tăcerea care se prelungea fu brusc curmată de un sunet straniu. Quenelda o privi pe regină, ai cărei umeri se scuturau; mâna acoperită de bijuterii îi apăsa gura. Fata se întoarse către conte, care își lăsă capul pe spate, izbucnind într-un râs din toată inima. Micul scutier ridică din umeri și clătină din cap. Nici el nu pricepea nimic.

Quenelda își plimba derutată privirea de la regină la părintele ei și înapoi.

– Ah, nu se cuvine să te necăjesc, spuse în sfârșit regina. Tatăl tău mi-a zis că dorința ta cea mai fierbinte este să ajungi în Ostrovul Dragonilor. După cum bine știi, doar cei meniți să-și petreacă viața în Garda Dragonilor sau cei cu sânge albastru pot pune piciorul în Ostrov, în căminul Stăpânilor Dragonilor.

Umerii fetei căzură. Pentru o clipă, îndrăznise să creadă...

Un zâmbet blând juca pe buzele reginei.

– Dar astăzi, tu și Rădăcină v-ați câștigat acest drept în fața tuturor. Vă îngădui amândurora să mergeți în Ostrovul Dragonului, însoțiți de tatăl tău, la serbările din miezul iernii. E o răsplată pe măsura faptei tale... adăugă regina cu blândețe.

În ochii ei dansa focul din vatră; fața îi era luminată de un zâmbet. Încântată la culme, Quenelda își încleștă pumnii. Se întoarse către Rădăcină, care zâmbea cu gura până la urechi, și îi șopti:

– Ostrovul Dragonilor! Mergem în Ostrovul Dragonilor!

Cuprins

Prolog 7
1. Culcușul dragonului 13
2. „Fiecare, fiecare,/ Să azvârle în căldare.“ 32
3. Garda Dragonilor 37
4. Întoarcerea acasă 61
5. Două Înghițituri Și Te-Ai Dus 67
6. Scutierul domniței Quenelda 80
7. Manevra Stoner 87
8. Închipuiți-vă... 106
9. Noi nu glăsuim cu trădare 121
10. O zi lungă de muncă 132
11. Diavolii lui Darcy 139
12. Zboară cu Vântul Care Se-Ntețește 158
13. Pedepsit 176
14. Goblini 182
15. Dragonul de lemn 186
16. Primul zbor 193
17. Breasla Ucigașă a Asasinilor Ascunși și Vicleni 216
18. Zburând în înalt 220
19. Peșterile Ucigașe 232
20. Doamna și vagabondul 242
21. Turnirul de iarnă 252
22. DeWinter! DeWinter! 273
23. Cazanul 288
24. Magia de Maelstrom 304
25. Îmblânzitorul dragonilor 312
26. Ostrovul Dragonilor 325